

சித்தர் பாடல்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்
சு.தாரகேஸ்வரி
(பதிவு எண்: 0292)

நெறியாளர்
முனைவர் வெ.திருவேணி

தமிழ்ப்பண்பாட்டு மையம்
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் முன்றாம் சுற்றுத் தர மதிப்பீட்டில் A+ (CGPA:3.64) தகுதி பெற்றது)
காரைக்குடி - 630 003
தமிழ்நாடு, இந்தியா

திசம்பர் - 2017

முனைவர் வெ. திருவேணி M.A., M.Phil., Ph.D.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தொலைநிலைக்கல்வி இயக்ககம்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

சித்தர் பாடல்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம் என்னும் தலைப்பில்
சு.தாரகேஸ்வரி அவர்கள் செய்துள்ள இவ்வாய்வேடு அழகப்பா
பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மையத்தில் பகுதிநேர முனைவர்
(Ph.D.,) பட்டத்திற்காக இவரின் சொந்த முயற்சியால் தன்னியலாகச்
செய்யப்பட்டது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும்
ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

முனைவர். வெ. திருவேணி

(நெறியாளர்)

சு.தாரகேஸ்வரி
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்ப்பண்பாட்டு மையம்,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

சித்தர் பாடல்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம் என்னும் தலைப்பில்
காரைக்குடி அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (Ph.D.,)
பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்ட இவ்வாய்வு என் சொந்த முயற்சியால்
உருவானதாகும். இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப்
பட்டத்திற்காகவும் அளிக்கப் பெறவில்லை என உறுதி கூறுகிறேன்.

(சு.தாரகேஸ்வரி)

ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம்

நன்றியுரை

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளராக என்னை ஏற்றுக்கொண்டு, சித்தர் பாடல்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம் எனும் தலைப்பில் ஆய்வு செய்ய அனுமதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தின் மாண்புமிகு துணைவேந்தர் முனைவர் சொ.சுப்பையா அவர்களுக்கும் **பதிவாளர்** அவர்களுக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றியைப் பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வு சிறக்க உதவிகள் வழங்கி ஆய்வு நன்முறையில் முடிய அறிவுரைகளைத் தந்து ஊக்கமளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மைய இயக்குநர் முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை அவர்களுக்கு என்றென்றும் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

என்னை ஆய்வாளராக ஏற்றுக்கொண்டு செம்மையாக வழிநடத்தி நன்னெறிகாட்டிப் பல வகையிலும் உதவி புரிந்த ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் வெ.திருவேணி அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுக்கு ஊக்கமளித்து ஆய்வு செம்மையுற உதவிய அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறைத் தலைவர் முனைவர் மு.பாண்டி அவர்களுக்கும் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கு ஊக்கமளித்த ஸ்ரீபாரதி கல்வி நிறுவனத்தின் தலைவர், செயலர், மேனாள் செயலர், பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கு உறுதுணையாக இருந்த என் கணவர் மற்றும் மகன்கள்
ந.ஸ்ரீராம், ந.ஸ்ரீகிருஷ்ணா,எனது சகோதரிகளின் குடும்பத்தார் மற்றும் நூல்கள்
தந்துதவிய நண்பர்கள் ஊக்குவித்த தோழிகள் அனைவருக்கும் என்
நன்றியைச் சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஆய்வேட்டைச் செம்மையாகப் பதிப்பித்துத் தந்த இமயம் பிரிண்டர்ஸ்,
கே.வி.எஸ் பிரிண்டர்ஸ் உரிமையாளருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

- சு.தாரகேஸ்வரி

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

ப.ஆ	-	பதிப்பு ஆசிரியர்
உ.ஆ	-	உரை ஆசிரியர்
சிவ. வாக்	-	சிவ வாக்கியர்
அழு. சித்	-	அழுகணிச் சித்தர்
கடு.வெளி.சித்.	-	கடுவெளிச் சித்தர்
குதம் சித்.	-	குதம்பைச் சித்தர்
பத்தி	-	பத்திரகிரியார்
பாம்.சித்	-	பாம்பாட்டிச் சித்தர்
காக புகண்	-	காகபுகண்டர்
சங்கி.சித்	-	சங்கிலிச் சித்தர்
சத்தி.நாத	-	சத்தியநாதர்
ஏக.நாத	-	ஏகநாதர்
மச்சே.நாத	-	மச்சேந்திரநாதர்
திரி.கோண சித்	-	திரிகோணச் சித்தர்
கடேந்.நாத	-	கடேந்திர நாதர்
புண்ணா . சித்	-	புண்ணாக்குச் சித்தர்
கல்லு-சித்.	-	கல்லுளிச் சித்தர்
கஞ்ச . சித்	-	கஞ்சமலைச் சித்தர்

வகு.நாத - வகுளிநாதர்

ஆதி.நாத - ஆதிநாதர்

காரை.சித் - காரைச் சித்தர்

சகோத. நாத - சகோதநாதர்

காயக்.கப்.சித் - காயக்கப்பல் பாடிய சித்தர்

உரோ.ரிஷி - உரோமரிஷி

தடங்.சித் - தடங்கண் சித்தர்

பட்டி.சித் - பட்டினத்துச் சித்தர்

கைலா.கம்ப.சட் முனி நாய - கைலாயக் கம்பளிச் சட்டை முனி நாயனார்

கொங்.சித் - கொங்கணச் சித்தர்

சட்.முனி.ஞான - சட்டைமுனி ஞானம்

திரு.வள். ஞான - திருவள்ளுவ ஞானம்

அகத் - அகத்தியர்

திருமூல.நாய - திருமூல நாயனார்

வால்.குத் - வால்மீகி குத்திரம் பாடிய சித்தர்

இராம தேவ - இராமதேவர்

கரு - கருவூரார்

அகப்.பேய்.சித் - அகப்பேய் சித்தர்

இடைக்.காட்டு.சித் - இடைக்காட்டுர் சித்தர்

சூரிய - சூரியானந்தர்

பொருளடக்கம்

வ.எண்	இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
1		முன்னுரை	1-6
2	ஓன்று	சித்தர்களும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும்	7-68
3	இரண்டு	சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகளும் மந்திரங்களும்	69-124
4	மூன்று	சித்தர்களின் ஞானநெறி	125-182
5.	நான்கு	பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்	183- 206
6.	ஐந்து	நிலையாமைச் சிந்தனைகள்	207-228
7.		முடிவுரை	229-232
8.		துணைநூற்பட்டியல்	233-236
9.		பின்னிணைப்புகள்	237-241

முன்னுரை

தமிழ்மொழி இலக்கியச் செல்வங்களும் இதிகாசவளங்களும் நிறைந்தது. தத்துவ ஞானங்களின் தலைமைப் பீடமாகவும் திகழ்கிறது. தமிழ்மொழிக்கு அணிசேர்க்கவும் மக்கள் வாழ்வின் பயன் நுகரவும் இதிகாசங்களும் இலக்கியங்களும் பல படைத்த தமிழர்களிடையே சமயச் சண்டைகளும் மதச்சண்டைகளும் தோன்றத் தொடங்கின. இவற்றை நீக்கத் தோன்றியவை சித்தர் பாடல்கள். சித்தர்கள் தாங்கள் கண்ட அனுபவ உண்மைகளைப் பாடல்களாகப் பாடியுள்ளனர். சமுதாயத்தின் முன்னேற்றம், வளர்ச்சி அவர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்துதல் போன்றவற்றைச் சிந்தித்து இவ்வுலகம் நன்மைபெற நல்ல பல சிந்தனைகளை எடுத்துரைத்தவர்கள். பொதுநலமிக்க இச்சித்தர்கள் ஆன்மீக வழியில் தம்மைப் போல மற்றவர்களும் அழியாநிலை பெற்று வாழ வகை செய்தவர்கள். சித்தர்களின் பாடல்கள் சித்தர் இலக்கியம் எனப் போற்றப்பட்டு தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சித்தர் பாடல்கள் ஒரு சிந்தனைக் களஞ்சியம்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சித்தர்களின் வாழ்க்கைமுறையின் மூலம் அவர்களுடைய வழிபாட்டுநெறி, ஞானநிலை ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்வதோடு அவர்களின் பாடல்களில் இடம்பெறும் தனிமனித நல்வாழ்விற்கு உணர்த்த விரும்பிய பண்பாடு, நிலையாமைத் தன்மை ஆகிய சிந்தனைகளை அறிவதன் வாயிலாக மனதில் தீய எண்ணங்கள் அகன்று நற்சிந்தனைகள்

பெருகும். சித்தர்கள் சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த முயற்சித்த நிலையை எடுத்துரைப்பது இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சித்தர்கள் உடல், உள்ளம், உயிர் ஆகியனவற்றின் நலம் பற்றிச் சிந்தனை செய்து உயிர்கள் படிப்படியாக உயர்ந்து முக்தியடைய வழிவகுத்தவர்கள் என்பதை இவ்வாய்வு கருதுகோளாகக் கொள்ளப்பட்டு சான்றுகளின் வழி நிறுவப்பட்டுள்ளது.

சான்றாதாரங்கள்

முதன்மைச் சான்றாதாரம்

அ. அறிவொளியை பதிப்பு ஆசிரியராகக் கொண்டு வர்த்தமானன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள சித்தர் பாடல்கள் இரண்டு தொகுதிகள் முதன்மைச் சான்றாதாரம் ஆகும்.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

சித்தர் பாடல்கள் சார்ந்த நூல்கள் ஆய்வேடுகள் ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அகராதிகள் ஆகியவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

அ. அறிவொளியை பதிப்பு ஆசிரியராகக் கொண்டு வர்த்தமானன் பதிப்பகம் வெளியிட்டுள்ள சித்தர் பாடல்கள் என்ற தலைப்பில் அமைந்த இரு தொகுதிகள் இவ்வாய்வின் எல்லையாக அமைகின்றன.

முன்னாய்வுகள்

1. மீ.ப. சோமு எழுதிய சித்தர் இலக்கியம்
2. நிர்மலா மோகன் எழுதிய தமிழ்ச் சித்தர் இலக்கியம்
3. சை. சற்குணன் எழுதிய சித்தர் கருவூலம்
4. இரா. கலைச்செல்வி கிருஷ்ணகுமார் எழுதிய சித்தர் சிவவாக்கியரின் இறைப்புரட்சியும் இனப்புரட்சியும்.
5. யோகி கைலாஷ்நாத் எழுதிய சித்தர் களஞ்சியம்
6. அ. பாண்டியன் என்பவரால் அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் செய்யப்பெற்ற சித்தர் சிவவாக்கியர் என்ற தலைப்பிலான ஆய்வேடு

மேற்காட்டிய ஆய்வுகள் இவ்வாய்வின் முன்னோடி ஆய்வுகளாக விளங்குகின்றன. இவற்றில் இருந்து இவ்வாய்வு வேறுபடுகிறது. சித்தர் பாடல்கள் அனைத்தையும் ஆய்வுக்களமாகக் கொண்டு இவ்வாய்வு செய்யப்பெற்றுள்ளது. மேலும் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் அகச்சான்றுகளை மையப்படுத்தி இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு சித்தர் பாடல்களில் காணலாகும் சிந்தனைக் கூறுகளை பகுத்துக் காண்பதில் பகுப்பாய்வுத் திறனாய்வும் (Analytical Criticism) சமுதாயத்தில் வாழ்கின்ற மக்கள் கைக்கொள்ள வேண்டியன, கைவிட வேண்டியன பற்றி ஆராய்வதில் சமூகவியல் அணுகுமுறையும் (Sociological Approach) பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப் பகுப்புகள்

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகப் பின்வரும் ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது. அவை,

- இயல்1. சித்தர்களும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும்
- இயல்2. சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகளும், மந்திரங்களும்
- இயல்3. சித்தர்களின் ஞானநெறி
- இயல்4. பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்
- இயல்5. நிலையாமைச் சிந்தனைகள்

என்பனவாகும்.

இயல்விளக்கம்

ஆய்வு முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு எல்லை, முன்னாய்வுகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வுப் பகுப்பு, இயல்விளக்கங்கள் போன்றன இடம்பெற்றுள்ளன.

‘சித்தர்களும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும்’ என்னும் முதல் இயலில், சித்தர்கள் யார், அவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள், அவர்களின் வல்லமை, சித்தர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் ஆய்வுக்களத்திற்கு உட்படுத்தப்பட்ட சித்தர்கள் பற்றிய வரலாற்றுச் செய்திகள், வாழ்க்கை முறைகள், அவர்களின் இலக்கியப் படைப்பாக்க முயற்சிகள் ஆகியன பற்றிய தகவல்கள் இவ்வியலில் காட்டப்பெறுகின்றன.

‘சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகளும் மந்திரங்களும்’ என்னும் இரண்டாம் இயலில், சித்தர்கள் கொண்டிருந்த சமயநிலை, கடவுள் நிலையான தெய்வம் பலவாக இல்லை ஒன்றே தெய்வம். அது எல்லாப் பொருள்களிலும் ஒளி வடிவாக நிறைந்திருக்கிறது. தன்னை அறிதலே முக்திக்கு வழியாகும். சித்தர்கள் காட்டியுள்ள மந்திரங்கள் ஆகியன பற்றி இங்கு வெளிப்படுத்தப் பெற்றது.

‘சித்தர்களின் ஞானநெறி’ என்னும் மூன்றாம் இயலில், சித்தர்களின் ஞானநெறி இருவகைப்பட்டதாக உள்ளது. ஒன்று ஞானத்தை அடையும் நிலை பற்றியது. மற்றொன்று கடவுளர்களைப் போற்றும் பக்திக்கு உறுதியூட்டும் ஞானநெறி. இவ்விரு நெறிகளில் சித்தர்கள் நின்றமையை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கிறது.

‘பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்’ என்னும் நான்காம் இயலில், மனிதனின் மனதைப் பண்படுத்தி உயர்ந்த வாழ்வு வாழ்வதற்கான சிந்தனைகளான தாய்மொழிப்பற்று, சாதிப்பிரிவினை, ஈதல், கொல்லாமை, பிறன்மனை நயத்தல், வெகுளாமை, கள்ளாண்ணாமை, பொய்யாமை ஆகியவனற்றில் எவற்றைச் செய்ய வேண்டும், எவற்றைச் செய்யக்கூடாது என்பதை உணர்ந்து செயல்படும் வகையில் சித்தர்கள் தம் பாடல்களில் எடுத்துரைத்த தன்மையினை இவ்வியல் விளக்குகிறது.

‘நிலையாமைச் சிந்தனைகள்’ என்னும் ஐந்தாம் இயலில், உயிரானது சற்று நேரம் ஒரு உடலில் தங்கிப் பிரிந்து செல்லக்கூடியது எனவும், உயிர் பிரிந்த பின்பு அந்த உடலின் நிலை பற்றியும், இறந்த பின்பு தேடிய செல்வம், எதுவும் கூட வருவதில்லை எனவும் சுற்றத்தாரின் அன்பும்

அப்படிப்பட்டதே என எடுத்துரைத்து மக்கள் பற்றற்ற வாழ்க்கையை வாழ அறிவுறுத்துள்ளமையை விளக்கிச் செல்கிறது.

ஆய்வின் வழி கண்டறியப்பட்டன முடிவுரையாகவும் ஆய்வில் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்களின் விபரப்பட்டியல் இறுதியாகவும் தரப் பெற்றுள்ளன. ஆய்வுப் பொருண்மை தொடர்பான நேர்காணல் செய்திகள் பின்னிணைப்பாகத் தரப் பெற்றுள்ளன.

இயல்.1

சித்தர்களும் அவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளும்

“பாரதபூமி பழம்பெரும் பூமி,

நீரதன் புதல்வர் இந்நினைவகற்றாதீர்””

என்று மகாகவி பாரதியார் பாரத நாட்டின் பழமையைப் போற்றுவார். பாரத நாட்டின் பழமை அதன் வலிமைகளுள் ஒன்று. பாரத நாட்டின் தொன்மைச் சிறப்புகள் பல. தொன்மையான நாகரீகம், பண்பாடு, மரபுகள், ஒழுங்குகள், சமயங்கள் என்று பற்பல நிலைகளில் அதன் தொன்மைக் கூறுகள் விரிந்து கிடக்கின்றன. இத்தொன்மைக் கூறுகளின் அடிப்படையில் புதிய வரவுகளும் இணைந்து பழமையை விட்டுவிடாமலும், புதுமையைப் புறக் கணித்து விடாமலும் ஏற்றுக் கொண்டு பாரத நாடு தனித்த பெருமையோடு உலக வரிசையில் மிக முக்கியமான நாடாகத் திகழ்ந்து வருகிறது என்றால் மிகையல்ல.

நம் நாட்டின் பெருமைகளுக்கு உரிய காரணம் பல சான்றோர்கள், ஞானிகள் காலங்கள்தோறும் தோன்றி பாரத நாட்டிற்கு குணப்பெருமையை, அமைதி நிலையை ஏற்படுத்தி வருவதுதான். இவ்வகையில் சித்தர்களும் இப்பாரத நாட்டில் தோன்றி தமிழகம் நன்மைபெற, பாரதம் நன்மை பெற, உலகம் நன்மை பெற நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தது மட்டுமில்லாமல் சித்தர்கள் தம் வாழ்விலும் அதனைக் கடைபிடித்துள்ளனர். இதனால் அவர்களின் வாக்கும், வாழ்க்கைமுறையும் ஒன்றுக்கு ஒன்று தொடர்புடன் வேறின்றி ஒன்றாக அமைந்தமை புலப்படுகிறது.

சித்தர்கள் பதினெட்டு என்ற எண்ணிக்கையினர் என்பது பொதுவான கருத்தாகும். இப்பதினெட்டில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இன்னும் பல சித்தர்கள் தோன்றியும் வாழ்ந்தும் வந்துள்ளனர். இன்றும் வாழ்ந்து வருவதாகவும் நம்பப் பெறுகின்றது. இருப்பினும் பதினெட்டு என்ற எண்ணிக்கையில் சித்தர்கள் அடங்கி விடுவதில்லை. ஏறக்குறைய நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட சித்தர்களின் பாடல்கள் தற்போது சித்தர் பாடல்கள் என்ற நிலையில் கிடைக்கின்றன. இவற்றை எழுதிய சித்தர்கள் தமக்குள் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இருந்துள்ளனர். மேலும் போலி பக்திக்கு எதிரானவர்களாகவும், வர்க்க வேறுபாடுகளை எதிர்ப்பவர்களாகவும் இவர்கள் விளங்கியுள்ளனர். இதன் காரணமாகப் பற்பல சித்தர்களைப் பெற்ற நாடு தமிழ்நாடு, இந்தியநாடு என்று சொல்லுமளவிற்குச் சித்தர்கள் பரவி வாழ்ந்தும், இருந்தும் வருகின்றனர். இவர்களைப் பற்றிய அறிமுகமாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

சித்தர்கள்

“மாயத்தைக் கண்ட சித்தர்

மதியதைப் பெருக்கிக் கொண்டு

காயத்திலிருக்கும் போதே

கர்த்தனைக் கலந்து கொள்வார்

நேயத்தை விட்ட போது

நேர்சிவந் தன்னைச் சேர்வார்

மாயத்தைக் கண்டு சூட்ட

வாசியில் வாழு வாரே”²

இவ்வுலகில் பொய்த்தோற்றமாகிய மாயவளையை நன்கு அறிந்து கொண்ட சித்தர்கள் தங்களின் மதி என்ற அறிவைப் பெருக்கி உடலுடன் இருக்கும்போதே இறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழும் தன்மையைப்

பெறுபவர்கள். உடலுடன் வாழும் போதே வாசியோகத்தால் சிவலயம் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

சித்தர்கள் என்போர் அறிவினை மையமாக வைத்து இயங்குவோர் ஆவர். இவர்கள் அறிவினுக்கு ஏற்புடையவற்றையே ஏற்றுக்கொண்டனர். மூட நம்பிக்கை சார்ந்தவற்றை விலக்கினர். சித்தர்கள் என்பதற்குப் பல விளக்கங்கள் அளிக்கப்பெறுகின்றன. அவை பின்வருமாறு.

“சித்” என்னும் சொல்லுக்கு அறிவு என்பது பொருள். சித்தர்கள் தங்களை அறிவின் வடிவமாக ஆக்கிக்கொண்டவர்கள் ஆவர். ‘ஸித்’ என்னும் வடமொழி வேர்ச்சொல்லிலிருந்து “ஸிது” என்ற சொல் உருவாகி ‘ஸித்த’ என்ற சொல் உருமாறியது என்றும் கூறுவர். ‘சித்’ எனப்படும் அறிவின் உருவாகவே விளங்கியமையால் சித்தர்கள்”³ என்று பெயர் பெற்றுள்ளனர் என்ற சை.சற்குணன் அவர்களின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

சித்தர்கள் என்போர் தம் அறிவால் யாவும் உணர்ந்த பெரியோர் ஆவார். “சித் என்றால் அறிவு, ஞானம், தெள்ளிய பார்வை, கூர்நோக்கு, விரிந்தநோக்கம் என்று பொருள்படுவதால் சித்தர்களை அறிவாளிகள், ஞானிகள், தெளிந்த பார்வையுடையவர்கள் எனக் கொள்ளலாம்”⁴ என்ற யோகி கைலாஷ்நாத் அவர்களின் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது.

சித்தர்கள் தங்களது ஆற்றல்களை எண்ணித்தற்பெருமை கொள்ளாதவர்கள். உரிய தருணங்களில் தங்களது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துபவர்கள். “சூட்சுமங்களைப் புரிந்து கொண்டும், உண்மை நிலையை உணர்ந்து கொண்டும், ஜோதியின் சொருப வடிவான ஆனந்த நிலையை அடைந்தும் சர்வ வல்லமை படைத்த இறைவனுக்கு அடுத்த நிலையிலிருந்து நம்மைப் பாதுகாப்பவர்களும் சித்தர்கள்தான்”⁵ என்ற ம.சு.பிரம்மதண்டி அவர்களின் கருத்து நோக்கத்தக்கது.

சித்தர்கள் என்பவர்களைப் பற்றிய பல கருத்துகளைத் தொகுத்து ஆராய்ந்து பின்வரும் பொது முடிவுகளுக்கு நிர்மலா மோகன் வந்துள்ளார்.

1. “சித்தத்தை வென்றவர்கள் சித்தர்கள்
2. சித்தி அடைந்தவர்கள் சித்தர்கள்
3. சித்து என்னும் பேரறிவினைப் பெற்றவர்கள்
4. சிவபெருமானைச் சித்தனாகக் கொண்டு சமயச் சார்பற்ற நிலையில் நின்று பாடிய யோகிகள் சித்தர்கள்
5. இறை இணைவுப் பண்பாகிய விழுமிய நல்வாய்ப்பினை பேற்றை அடைந்தவர்கள் சித்தர்கள்”⁶

என்று சித்தர்கள் பற்றிய விளக்கங்களில் இருந்துப் பெற்ற முடிவுகளை இப்பகுதி தெளிவுபடுத்துகிறது.

“சித்தர்கள் சாகாநிலையைப் பெற்றவர்கள். அழியாத உடம்பைப் பெற்றவர்கள். உடம்பை அழிந்து போகாமல் பாதுகாக்கும் வழியை அறிந்தவர்கள். தம்முடைய உடம்பை அப்படியே வைத்துவிட்டு மற்றொரு உடம்பிலே புகுந்து நடமாடும் சக்தி படைத்தவர்கள். இதற்குக் கூடுவிட்டு கூடு பாய்தல் என்று பெயர். சித்தர்களுக்கு வான மார்க்கமாகச் செல்லும் சக்தியும் உண்டு. முக்காலங்களைப் பற்றி அறியும் ஞானமும் உண்டு. பலவிதமான அற்புதங்களைச் செய்யும் ஆற்றலும் உண்டு”⁷ என்ற சாமி சிதம்பரனாரின் கருத்து குறிப்பிடத்தக்கது.

“பார்த்துத் தெளிந்தவனே சித்தன்”(கல்லு.சித்-59)

என்று பலவற்றையும் பார்த்து உண்மையை அறிந்தவர்களே சித்தர்கள் என்கிறார் கல்லுளிச் சித்தர்.

“நாம சொருபமே சித்தி அதை

நாடித் தெளிந்து கொண்டால் அல்லோ முத்தி”(கஞ்ச . மலை சித்-25)

என்பது கஞ்சமலைச்சித்தர் வாக்கு. அதாவது இறைநாமத்தினை அறிதலே சித்தி. அதனைத் தேடித் தெளிபவர்கள் சித்தர்கள் என்னும் கருத்து இதன் வழி புலனாகிறது .

“கூடாத நல்லபுத்தி சித்தர் வென்றார்

கொள்கியே வரங்கள் பூமியிலே தட்டி

நீடாகத் தெண்டனிடே அழைத்துக் கொண்டு

நிமிடத்திற் குகையினுள்ளே நேர்ந்து போனார்

ஆடானானலது மாட்டுவன்றே சித்தர்

ஆனந்த போகமுண்ட ஆண்மை யாண்மை

ஓடானாலோட்டுநிர்க் குணத்தின் வீதி

ஒருமனமாய் நின்று புத்தி உரைப்புத் தானே”

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-96)

என்று சித்தர்கள் பற்றி விளக்கம் தருகிறார் கைலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி நாயனார்.

நல்ல அறிவினை உடையவர்கள் சித்தர்கள். பல வரங்களை அவர்கள் பெற்றுள்ளார்கள். நீண்ட வணக்கத்துடன் குகைகளில் சென்று யோகம் செய்தனர். ஆடு என்ற விலங்கு மாடு ஆகாதது போல ஒவ்வொரு சித்தரும் ஒவ்வொரு இயல்பினைப் பெற்றவர்கள் ஆவர். ஒரே மனமாய் நின்று அறிவைச் செயல்படுத்துபவர்கள் சித்தர்கள் என்னும் கருத்து இப்பாடல் வழி புலனாகிறது.

சித்தர்கள் புறத்தோற்றம்:

சித்தர்கள் என்பவர்கள் எப்படி இருப்பார்கள் அவர்களை எவ்வாறு அடையாளம் காண்பது என்ற வினாவிற்கு கீழ்க்காணும் பாடல் விடையாக அமைகிறது.

“மின்னுமேபித் தரைப்போற் திரிவார்ப்பா

மேதினியில் நின்னோடு பேசார்பாரு

பன்னுவேன் நீயடுத்தால் கல்லினாலே

பாய்ச்ச வாருன்மேலே பித்தரைப்போல்

உன்னுவாய் கருவாளியா னால் நீயும்

உகந்துகொள் வாயவர் மகிமை தன்னையப்பா

இன்னிலத்தில் கருவாளி காண்பானல்லால்

இணக்கமில்லா கருமியவர் காணார்பாரே”⁸

சித்தர்கள் பித்துப் பிடித்தவரைப் போல அலைந்து திரிவார்கள். ஒருவரிடமும் பேசாது மவுனநிலையில் இருப்பார்கள். இதன் வழி சித்தர்களின் புறத்தோற்றத்தை அறியமுடிகிறது. நாம் அருகே சென்றோமானால் பைத்தியக்காரர்களைப் போல கல்லை எடுத்து நம்மீது எரிவார்கள். சித்தர்களின் தோற்றம் வித்தியாசமானதாக இருக்கும். ஆடைகள் ஒழுங்கற்று அழுக்கேறியதாக இருக்கும். பிசுபிசுப்பேறிய தலைமுடி, அழுக்கான உடம்பு தட்சன்யமான பார்வை கொண்டு அறுவறுக்கத்தக்க வகையில் இருப்பார்கள். ‘உடுத்தற்கு ஒரு கோவணம் உண்பதற்கு காய்கனிகள் உறங்குவதற்குப் புறத்திண்ணை வேர்த்தால் குளிப்பதற்கு வெள்ளிய ஆற்றூநீர்’ எனச் சித்தர்கள் எளிய புறவாழ்க்கையுடையவர்கள் என்கிறார் ம.சு.பிரம்மதண்டி.

சித்தர்களின் வாழ்க்கை மற்றவர்களின் வாழ்க்கை முறையிலிருந்து வேறுபட்டது. அவர்கள் நினைத்த போது உண்பார்கள், உறங்குவார்கள், உண்ணாமல் உறங்காமல் கூட இருப்பார்கள். நடை உடை பாவனைகளால் சித்தர்கள் பிற மக்களிடமிருந்து வேறுபடுகிறமை அறிய முடிகிறது.

சித்தர்களின் வல்லமை

“எட்டு நாகந் தம்மைக்கையா லெடுத்தே யாட்டுவோம்

இந்திரனார் உலகத்தை இங்கே காட்டுவோம்

கட்டுக்கடங் காதபாம்பை கட்டி விடுவோம்

கடுவிஷந் தன்னைக்கக்கி யாடு பாம்பே”(பாம்.சித்-25)

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் சித்தர்களின் வலிமைகளை எடுத்துரைக்கிறார். எட்டுப் பாம்புகளைக் கைகளால் எடுத்து ஆட்டும் வல்லமையைப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள். மேலும் அவர்கள் இந்திரனார் உலகில் உள்ள கவலையற்ற நிலையை இந்தப் புவிக்குக் கொண்டுவரும் வல்லமை உடையவர்கள். கடும் விஷமாக இருந்தாலும் அதனை இறக்கி, கட்டுக்கடங்காத பாம்பைக் கட்டி சாதாரண மனிதர்கள் செய்ய முடியாதவற்றையெல்லாம் செய்யும் வல்லமை பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்பது புலனாகின்றது. மேலும்

“தூணைச்சிறு துரும்பாகத் தோன்றிடச் செய்வோம்

துரும்பைப் பெருந்தூணாகத் தோற்றச் செய்குவோம்

ஆணைப்பெண்ணும் பெண்ணையாணு மாகச் செய்குவோம்

ஆரவாரித்து எதிராய்நின் றாடு பாம்பே”(பாம்.சித்-27)

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடுகின்றார். தூணைச் சிறு துரும்பாக ஆக்குதல், சிறு துரும்பைத் தூணாக மாற்றுதல், ஆணைப் பெண்ணாக மாற்றுதல்,

பெண்ணை ஆணாக மாற்றுதல் போன்ற பல சித்துகளில் வல்லவர்களாக சித்தர்கள் விளங்குகிறார்கள் என்பதை இப்பாடல் தெளிபடுத்துகின்றது.

கடவுளுக்கு நெருக்கமானவர்கள் சித்தர்கள் என்பதையும் பாம்பாட்டிச் சித்தரின் மற்றொரு பாடல் காட்டுகின்றது.

“வேதன்செய்த சிருஷ்டிகள்போல் வேறு செய்குவோம்

வேதனையும் எங்கள்கீழே மேவச் செய்குவோம்

நாதனுடன் சமமாக நாங்களும் பழகுவோம்

நாங்கள் செய்யும் செய்கையிதென் றாடு பாம்பே”(பாம்பு-சித்-32)

இப்பாடலில் நாதனுடன் நாங்கள் பழகுவோம் என்ற அளவிற்கு இறைவனுடன் நெருக்கமாக அமைபவர்கள் சித்தர்கள் என்பது சுட்டிக்காட்டப்பெற்றுள்ளது. வேதன் செய்த சிருஷ்டிகள் போல உயிர்களை உருவாக்கும் வல்லமையைச் சித்தர்களும் செய்வார்கள். உயிர்களை உருவாக்கும் படைப்புக்கடவுளையும் சித்தர்கள் தங்கள் வசப்படுத்துவார்கள் என்று சித்தர்களின் வலிமைகளை எடுத்துரைப்பதாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

இவற்றின் வழியாகச் சித்தர்கள் என்போர்கள் அறிவின் வழிப்பட்டவர்கள், அவர்கள் சித்திகள் பல இயற்றுபவர்கள், சித்தர்களின் தத்துவம் தனித்துவமானது என்ற கருத்துகளைப் பெற முடிகின்றது.

சித்தர்களின் எண்ணிக்கையும், சித்தர்களின் பெயர்த்தொகுப்பும்

நம்நாட்டில் வாழ்ந்த பண்டைக்காலச் சித்தர்களின் எண்ணிக்கையைச் சொல்லும் போது சித்தர்கள் பதினெண்மர் அல்லது பதினெட்டுச் சித்தர் என்று சொல்லப்படுகின்றனர். சித்தர்கள் பதினெட்டு பேர் என்ற எண்ணிக்கை வரையறுக்கப்பெற்ற எண்ணிக்கையாக உள்ளது. இப்பதினெட்டில் அடங்கும் சித்தர்கள் யாவர் என்பதில் பல்வேறு கருத்துமாறுபாடுகள் உள்ளன. காரணம் சித்தர்களின் வரலாற்றுக் காலம் அவர்கள் வாழ்ந்த காலம், பிறப்பு, வளர்ப்பு

பற்றிய குறிப்புகள் தெளிவாக இல்லாது இருப்பதே காரணம் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மச்சேந்திர நாதர் என்ற நொண்டிச் சித்தர் பின்வரும் பாடலில் சித்தர்களின் பெயர்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“திருமூலர் காலாங்கி போகர்

தென் பொதிகைக் குறுமுனி தன்வந்திரியார்

கருவூரார் இடைக்காடர் அத்திரி

கலைக்கோடார் மச்சமுனி புலத்தியரே

சுந்தரானந்தர் கபிலர்

சூதமுனி கோசிகர் வேத முனிவர்

நந்தீசர் சட்டைமுனிவர் தன்னை

நான்தொழு தேனடிதாள் பணிந்தேன்”(நொண்.சித்-2-3)

என்ற இப்பாடலில்

1. திருமூலர், 2. காலங்கிநாதர், 3. போகர், 4. அகத்தியர், 5. தன்வந்திரி, 6. கருவூரார், 7. இடைக்காடர், 8. அத்திரி முனிவர், 9. கலைக்கோடர், 10. மச்சமுனி 11. புலத்தியர், 12. சுந்தரானந்தர் 13. கபிலர், 14. கொங்கணர், 15. சூதமுனிவர், 16. கோசிகர், 17. வேதமுனிவர், 18. நந்தீசர், 19. சட்டைமுனிவர்

என்று பத்தொன்பது பேரின் தாள்களைத் தொழுவதாக மச்சேந்திர நாதர் குறிப்பிடுகிறார். இதனுள் இவர் பெயர் இடம்பெறவில்லை என்பதும், பத்தொன்பது பேர் இடம்பெற்றுள்ளனர் என்பதும் சித்தர்களின் எண்ணிக்கை பதினெட்டுக்குள் அடங்காதது என்பதையும் உணர்த்துவதாக உள்ளது.

அரு. ராமநாதன் அவர்கள் பதிப்பித்த ஞானக்கோவையில் பின்வருவோர் சித்தர்கள் என்று குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளனர்.

“நந்தி, அகத்தியர், மூலர், புண்ணாக்கீசர்
 நற்றவத்துப் புலத்தியரும் பூனைக் கண்ணர்
 நந்தியிடைக்காடரும் போகர், புலிக்கையீசர்
 கருவூரார் கொங்கணவர் காலாஞ்சி
 சிந்தி ஏழுகண்ணர் அகப்பேய் பாம்பாட்டி
 தேரையரும் குதம்பையரும் சட்டைநாதர்
 செந்தமிழ்சேர் பதினெண்மர் பாதம்
 சிந்தையுன்னிச் சிரத்தணியாய்ச் சேர்த்தி வாழ்வோம்”

என்பது அரு. ராமநாதன் தரும் எண்ணிக்கையாகும்.

கலைக்களஞ்சியம் பின்வருவோரைச் சித்தர்கள் என்று குறிக்கின்றது.

1. அகத்தியர், 2. போகர், 3. கோரக்கர், 4. கைலாசநாதர், 5. சட்டைமுனி, 6. திருமூலர், 7. நந்தி, 8. கூன் கண்ணர், 9. கொங்கணர், 10. மச்சமுனி, 11. வாசமுனி, 12. நொண்டிச்சித்தர் 13. கமலமுனி, 14. இடைக்காடர், 15. புண்ணாக்கீசர், 16. சுந்தரனாந்தர், 17. உரோமரிஷி 18. பரமமுனி

என்ற அளவில் சித்தர்களின் பெயர்கள் பதினெண் தொகுப்பாகத் தரப்பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறு பல்வேறு சித்தர்களைப் பதினெட்டுக்குள் அடக்கும் முயற்சி தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது. இதன்வழியாகச் சித்தர்கள் பதினெட்டு என்ற எண்ணிக்கையைத் தாண்டியவர்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் பதினெட்டு என்ற எண்ணிக்கை நிலைப் படுத்தப்பெற்றுள்ளது. பின்பு அவ்வெண்ணிக்கை காலம் வளர வளர சித்தர்களின் வரவிற்கேற்ப நெகிழும் தன்மையுடையதாக அமைந்துவிடுகிறது என்பதை மேற்கண்ட கருத்து மாற்றங்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.

இவ்வாய்வு அ.அறிவொளி உரையாசிரியராக இருந்து வர்த்தமானன் பதிப்பகத்தால் வெளியிடப்பெற்ற சித்தர் பாடல்கள் என்பதை மையமிட்டு அமைவதால் அவர் தொகுத்துள்ள அமைப்பில் மொத்தம் முப்பத்தாறு சித்தர்களின் பாடல்கள் அமைவதால் அவ்வெண்ணிக்கை இங்கு ஏற்கப்பெறுகிறது.

இவ்வளவில் முப்பத்தாறு எண்ணிக்கையில் சித்தர்கள் இருந்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகின்றது.

1. சிவவாக்கியர்
2. அழகணீச் சித்தர்
3. கடுவெளிச் சித்தர்
4. குதம்பைச் சித்தர்,
5. பத்திரகிரியார்
6. பாம்பாட்டிச் சித்தர்
7. காக புகண்டர்
8. சங்கிலிச் சித்தர்
9. *சத்தியநாதர் என்ற ஞானச் சித்தர்
10. ஏகநாதர் என்ற பிரம்மானந்தச் சித்தர்
11. மச்சேந்திர நாதர் என்ற நொண்டிச் சித்தர்
12. திரிகோணச் சித்தர்
13. கடேந்திர நாதர் என்ற விளையாட்டுச் சித்தர்
14. புண்ணாக்குச் சித்தர்
15. கல்லுளிச் சித்தர்
16. கஞ்சமலைச் சித்தர்
17. வகுளிநாதர் என்ற மௌனச் சித்தர்
18. ஆதிநாதர் என்ற வேதாந்தச் சித்தர்
19. காரைச் சித்தர்

20. சகோதநாதர் என்ற யோகச் சித்தர்
21. காயக்கப்பல் பாடிய சித்தர்
22. உரோமரிஷி ஞானம்
23. தடங்கண் சித்தர்
24. பட்டினத்துச் சித்தர் ஞானம்
25. கைலாயக் கம்பளிச் சட்டை முனி நாயனார்
26. கொங்கணச் சித்தர்
27. சட்டை முனி ஞானம்
28. திருவள்ளுவ ஞானம்
29. அகத்தியர்
30. திருமூலநாயனார்
31. வால்மீகி சூத்திரம் பாடிய சித்தர்
32. இராமதேவர்
33. கருவூரார்
34. அகப்பேய் சித்தர்
35. இடைக்காட்டுச் சித்தர்
36. சூரியானந்தர் சூத்திரம் பாடிய சித்தர்

என்ற அளவில் முப்பத்தாறாகச் சித்தர் எல்லையை விரித்து உரைகண்டுள்ளார் அ. அறிவொளி.

இத்தொகுப்பில் திருமூலர் இடம்பெறவில்லையாயினும் அவர் சித்தர்களில் ஒருவர் என்பது எங்கும் எவராலும் மறுக்கப்படவில்லை. புதினெண் சித்தர் என்ற தொகுப்புகளில் திருமூலர் இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது. மூத்த சித்தராகக் கருத்தப்படுபவர் திருமூலர். இவர்கள் பற்றிக் கிடைக்கும் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களையும் இவர்களின் பாடல் சிறப்பினையும் வாழ்க்கை முறைகளையும் இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

இவ்வகையில் முப்பத்தேழு சித்தர்களின் வாழ்வினை இவ்வியல் ஆய்வதாக அமைகிறது.

சிவவாக்கியர்

சித்தர்களில் அதிகப் பாடல்கள் பாடியவர் இவரே ஆவார். ‘சிவாயமே’ என்ற தொடரைத் தம் பாடல்களின் இறுதியில் வைத்து இவர் பாடியதால் சிவவாக்கியர் எனப்பட்டார். அதாவது சிவ வாக்கியம் சொன்னவர் சிவவாக்கியர் ஆகின்றார்.

“கரியதோர் எழுத்தையுன்னி சொல்லுவேன் சிவவாக்கியம்”(சிவ.வாக்-1)

என்பது இவர் பாடிய முதற்பாடலின் மூன்றாம் அடியாகும். இவரின் பாடல்களில் நாத்திகக் கருத்துகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவரின் பாடல்களில் சைவ, வைணவக் கருத்துகளும் இடம் பெற்றுள்ளமை தெளிவாகின்றது.

“சிவவாக்கியர் காசிக்குச் சென்று அங்கு ஒரு செருப்புத் தைக்கும் தொழில் செய்து வந்த சித்தரிடம் உபதேசம் பெற்றதாக ஒரு கதை செவிவழிக் கதையாக வழங்கிவருகிறது. செருப்புத் தைத்து வந்த காசுகளை கங்கை ஆற்றில் இடச் சொல்லுகிறார் சித்தர். சிவவாக்கியரும் அவற்றைக் கங்கையாற்றில் வீச அதனை அழகான ஒரு பெண்ணின் கை தோன்றிப் பெற்றுக் கொள்கிறது. அதன்பின் வீசிய காசுகளை அச்சித்தர் தன் தோல் பைக்குள் இருந்து எடுக்கச் சொல்கிறார். அப்போதும் முன்னர் தோன்றிய பெண்ணின் கை வந்து அந்தக் காசுகளை வழங்கிச் செல்கிறது. இதன்வழி சிவவாக்கியரின் சித்தத்தை உணர்ந்த சித்தர், அவருக்கு, ஒரு பிடி மணலையும், பேய்ச் சுரைக்காயையும் கொடுக்கிறார். இதனைச் சமைத்துத் தருபவள் உன் மனைவியாவாள் என வாழ்த்தி அனுப்புகிறார். இவற்றைப் பெற்றுக் கொண்ட சிவவாக்கியர் ஒரு குறவர் இல்லத்தில் உள்ள பெண்ணிடம் இதனைத் தர அவற்றை அவள் சமைத்துத் தருகிறாள்.

அவளையே திருமணம் செய்து கொண்டு குறவர்களின் தொழிலைச் செய்து கொண்டு தங்கம் கிடைத்தபோதும் தவிர்த்து வாழ்ந்தார் என்று ஒரு வாய்மொழிக் கதை இருப்பதாகப் பி.என். பரசுராமன் கருதுகிறார்”¹⁰

இவ்வாய்மொழிக் கதை வழியாகச் சிவவாக்கியர் பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் சமுதாய மதிப்பிற்கும் ஆசைப்படாமல் உண்மை அன்புடையவர்களோடு தன் வாழ்வினை நடத்தியுள்ளார் என்பது தெரியவருகிறது.

“இவரின் காலம் கி.பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு, அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்று முடிவு செய்கிறார் அரு .ராமநாதன்”¹¹

இவர் பாடியனவாக ஐநூற்று ஐம்பது பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. இவற்றில் பல சிறப்புச் சிந்தனைகள் அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“நட்டகல்லைத் தெய்வமென்று நாலு புட்பஞ் சாத்தியே

சுற்றிவந்து மொணமொணவென்று சொல்லும் மந்திர மேதடா

நட்டகல்லும் பேசுமோ நாதனுள் இருக்கையில்

சுட்டசட்டி சட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ”(சிவ.வாக்-520)

என்று உருவ வழிபாட்டில் நம்பிக்கையற்றவராகச் சிவவாக்கியர் விளங்குகின்றார். மந்திரங்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்ள வேண்டியனவாகும். அதனைக் கல்லிடம், செம்பிடம் சொல்வதால் பயனில்லை என்பதை இப்பாடல் தெளிவுபட மொழிகின்றது.

தெய்வங்கள் பலவாக இருந்தாலும் அவை ஒரே மெய்ப்பொருள்தான் என்பதை இவரின் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“தங்கம்ஒன்று ரூபம் வேறு தன்மையான வாறுபோல்

செங்கண் மாலும் ஈசனும் சிறந்திருந்து எம்முளே

விங்களங்கள் பேசுவார் விளங்குகின்ற மாந்தரே

எங்குமாகி நின்றநாமம் நாமம்இந்த நாமமே”(சிவ.வாக்-28)

என்று சமரச பக்தி நிலையை இவர் வலியுறுத்துகிறார். தங்கம் ஒன்றுதான். தங்கத்தால் செய்யப்படும் அணிகலன்கள் வேறு வேறு ஆகும். அதுபோல இறைவர் ஒருவர் தான். அவரைத் திருமால், சிவன் என்று மாறுபட்டுப் பேசுபவர்கள் இறை உண்மையை அறியாதவர்கள் என்று இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

அழகணீச் சித்தர்

அழகணீச் சித்தர் தமிழன்னைக்கு அழகிய கவிகள் மூலம் கவிமகுடம் அணிவித்த சித்தர் ஆவார். இவரைப் பற்றிய வரலாறு சரியாகக் கிடைக்கவில்லை. இவரது கண்களிலிருந்து எப்பொழுதும் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டேயிருந்ததால் இவருக்கு ‘அழகணீச் சித்தர்’ என்னும் பெயர் ஏற்பட்டது என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது.

ஒப்பாரி போலவே இவருடைய பாடல்கள் அழகின்ற ஓசையை உடையவனவாக இருப்பதால் இப்பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் உண்டு. இவரது பாடல்களில் ஒவ்வொரு கண்ணி முடிவிலும் கண்ணம்மா என்று அழைத்துப்பாடுகிறார்.

மனோன்மணியைத் தாயாகவும், தாரமாகவும், சகோதரியாகவும் பாடுவது சித்தர் மரபு. தாய் என்னும்போது மனோன்மணியை இவர் ஆத்தாள் என்றும். காதலியாகும்போது கண்ணம்மா என்றும். சகோதரியாகக் கருதும்போது, வாலைக்குமரி என்றும் குறிப்பிடுகிறார். மகளாகவும் மனோன்மணியை இவர் கண்டுள்ளார்.

இவர் சித்த வைத்தியம், ஞானம், யோகம் போன்ற பல்துறை சார்ந்து பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். உடல் பற்றிய இவரது சிந்தனை பின்வருமாறு.

“ஊற்றைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி

மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுதில்லை

மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுமென்றால்

ஊற்றைச் சடலம்விட்டே என் கண்ணம்மா

உன் பாதம் சேரேனோ”(அழு.சித்-8)

இவர் மனிதவுடலை ஊற்றைச் சடலம் என்கிறார். இப்பிறவியிலிருந்து மாற்றி வேறொரு பிறவியாகப் பிறக்க எனக்கு மருந்து தெரியவில்லை. அந்த மருந்தினைக் கண்டு கொண்டால் இந்த துர்நாற்றமெடுக்கும் உடலைவிட்டு கண்ணம்மா உன்னைச் சரணடைய மாட்டேனோ எனக் கேட்கிறார்.இவரின் இக்கூற்று வாயிலாக உப்பிருந்த பாண்டம் என்பது உடலில் உள்ள கழிவு உப்பு எனத் தெளிவாகின்றது.

அமுதம் கிடைக்கவில்லை என்பதற்காக யாராவது அருகில் இருக்கும் நஞ்சை உண்பார்களா? என்கிறார். ஆன்மீகத்தில் கண்ட இடத்தில் மனதைவிடக்கூடாது. யோக மார்க்கத்தின் மூலம் முயன்று முன்னேற்றம் பெறவேண்டும் என்பது இவருடைய கருத்தாகும். உன்னை அறியாமல் இவ்வுலகத்தை அறிவதால் எந்தப்பயனும் இல்லை என்ற இவரின் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது.

மயக்கத்தை தருவது மாயை. அந்த மயக்கம் தீர்ந்தால் மாயை அகன்றுவிடும். மாயை அகன்றால் தான் மனம் தெளிவு பெறும். மனதில் உள்ள மாசினை நீக்கிவிடுங்கள். பாசிபடிந்த குளத்து நீர் பளிங்குபோல் தெளிவாகும் என்கிறார்.

நேர்வழியில் சென்றால் வெகுதூரம் செல்ல வேண்டியிருக்கும் வெகுநேரமாகும் என்பதற்காகக் குறுக்குவழியில் செல்வது ஆபத்தானது. அமுதம் தேடியுண்ணல் அல்லாட்டம் எனக் கருதாமல் அமுதத்தைத் தேடியுண்டால் வாழ்க்கை அற்புதமாகிவிடும். வாழ்வில் எதையும் நேர்மையான முறையில் அடைய முயற்சி செய். உண்மை எது? பொய் எது? என்பதை உணர்ந்துகொள்.

நீ உன்னை உணர்ந்தால் இந்த உலகையும் உணர்ந்து கொண்டவனாவாய் என்கிறார். நமது புலன்களைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்தால் அச்சப்படத் தேவையில்லை. எதையும் இழக்கமாட்டோம் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துவதாக அமைகிறது.

“புல்லரிடத்திற் போய் பொருள் தனக்கு கையேந்தி

பல்லை மிகக் காட்டி பரக்க விழிக்கறண்டி

பல்லை மிகக் காட்டாமல் பரக்க விழிக்காமல் என் கண்ணம்மா

புல்லரிடம் போகாமல் பொருளெனக்குத் தாராயோ”(அமு.சித்-31)

இப்பாடலில் என் கண்ணம்மா நான் யார் யாரிடமோ பல்லைக் காட்டி பரக்க விழித்து, பொருளை யாசித்து நின்றேன். எனக்குக் கிடைத்தது நான் கேட்ட பொருளல்ல. இழிவு தான். நான் அந்த அற்பர்கள் அவமதிப்புக்கு ஆளாகாதபடி நீயே அந்தப்பொருளைத் தந்து விட்டிருக்கலாமே என்கிறார். அழகணிச்சித்தர் பாடல், ஞான சூத்திரம், அழகணி வைத்தியம், அழகணி யோகம், அழகணி ஞானம் போன்ற நூல்களையும் இவர் இயற்றியதாகக் கருதுகின்றனர் ஆய்வாளர்கள். இவர் நாகப்பட்டினத்தில் நிறைநிலை அடைந்ததாகக் குறிப்பிடப் பெறுகிறது.

கடுவெளிச் சித்தர்

வெளியையே பார்த்து தியானித்தவர் என்பதால் கடுவெளிச் சித்தர் என்ற பெயர் இவருக்கு ஏற்பட்டுள்ளது. இவர் சோழ நாட்டில் உள்ள கடுவெளி என்ற ஊரில் பிறந்ததால் அப்பெயர் பெற்றார் என்றும் சிலர் கருதுவர். இவர் ஒரே பாடல் எழுதியதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். இவர் எழுதிய முதல் பாடல் பல்லவியாக அமைகிறது. மற்றவை சரணமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வகையில் முப்பத்தியிரண்டு கண்ணிகளை இவர் பாடியுள்ளார். இவரின் இப்பாடல் ஆனந்தக் களிப்பு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

இவர் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். வைதோரைக் கூட வையக் கூடாது. குருவின் உரைப்படி நடந்தால் உலகப் பற்றினைத் துறக்கலாம். யாவரிடமும் அன்பு காட்ட வேண்டும். புலனின்பத்தைத் துறந்தால் முக்தி பெறலாம் என்பது இவரின் பாடல்கள் வழித் தெளிவாகிறது.

இவரின் நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி என்ற பாடல் பகுதி பிறப்பின் இரகசியத்தை உரைப்பதாகும். எளிய மக்களிடத்தும் சென்று சேர்ந்த பாடல் பகுதி இதுவாகும்.

“நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி- அவன்

நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி

கொண்டுவந் தானொரு தோண்டி- மெத்தக்

கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத் தாண்டி”(கடு.வெளி.சித்-5)

என்ற பாடல் இற்றைக் காலத்திலும் உடலைப் புதைக்கும்போது பாடப்படும் நிலையில் உள்ளது. நாலாறு மாதம் என்பது மனித உயிர் ஒன்று தாயின் வயிற்றில் பிறக்கும் நிலையைக் குறிப்பதாகும். அதைக் கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டு உடைத்தல் என்பது அவ்வுடலைக் கொண்டு மெய்ஞ்ஞானத் தேட்டம்

இல்லாமல் பொய்க்கே ஆளாகி அழியும் தன்மையைக் கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

இவர் காஞ்சியில் சமாதி நிலை பெற்றதாக சில குறிப்புகள் காணக்கிடைக்கின்றன.

குதம்பைச் சித்தர்

குதம்பைச் சித்தர் பாடல்களில் குதம்பாய் என்று விளித்தன்மை காணப்படுகிறது. குதம்பை என்பது பெண்கள் காதுகளில் அணியும் ஒருவகை அணிகலன். அவ்வணிகலன் அணிந்த பெண்ணை முன்னிறுத்திப் பாடியதால் இவர் குதம்பைச்சித்தர் என அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்து நிலவுகிறது. இவரது தாய் இவருக்குப் பெண்குழந்தைகள் அணியும் 'குதம்பை' என்ற காதணியை அணிவித்து அழகுபார்த்தார். அதனால் இவருடைய இயற்பெயருக்குப் பதிலாக குதம்பை என்ற பெயரே நிலைத்துவிட்டது என்ற கருத்தும் நிலவுகின்றது.

இவர் இடையர் குலத்தில் பிறந்தவர். இவர் ஆடிமாதம் விசாக நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர். இவர் பாடியனவாகத் தற்போது இருநூற்று இருபத்தொன்பது கண்ணிகள் கிடைக்கின்றன. இவரின் பாடல்கள் குதம்பாய் என்று அழைக்கப்பெற்றுப் பாடப்பெறுவதால் 'மகடுஉ' முன்னிலைப் பாடல்கள் எனப்படுகின்றன. இவர் மயிலாடுதுறையில் சமாதி நிலை அடைந்தார் என்று ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இவரது பாடல்கள் அமைப்பாலும், எளிமையாலும் அரிய கருத்துக்களை தன்னகத்தே கொண்ட தன்மையானும் சாகாவரம் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. இச்சித்தரின் பாடல்கள் மேலோட்டமாகப் படிக்கிற பார்க்கிற பொழுது பலாப்பழம்போல் இருக்கும். அதன் உட்பொருளை அறிய ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டியிருக்கும். முள்ளுடைய மேல் தோலைக் கீறிப் பிசினை

அகற்றி நாரை நீக்கிப்பலாவின் நடுச்சுளையை அடைவதைப் போன்ற நிலையை உடையன இவரின் பாடல்கள்.

“கோபம் பொறாமை கொடுஞ்சொல் வன்கோள் இவை

பாபத்துக்கு ஏதுவடி குதம்பாய்

பாபத்துக்கு ஏதுவடி”(குதம்.சித்-83)

கோபம், பொறாமை, கொடியசொல், கோள்முட்டல் ஆகியவை பாவத்துக்கு காரணமான செயல்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளமை புலனாகிறது.

‘தேடிய செம்பொன்னும் செத்தபோது உன்னோடு

நாடி வருவதுண்டோ? குதம்பாய்

நாடி வருவதுண்டோ?”(குதம்.சித்-102)

நாம் தேடிய எதுவும் இறந்த பின்பு கூட வருவதில்லை. செல்வம் நிலையற்றது. நீங்கள் பாடுபட்டுச் சேர்த்த பொன்னும், பொருளும் உங்கள் பின் தொடர்ந்து வரா. இந்தப்பெரிய உலகமே உங்களுடையது ஆனாலும் துரும்பளவு கூடத் தொடர்ந்து வருவதில்லை. இவ்வாறு செல்வ நிலையாமை பற்றி இச்சித்தர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

கள், காமம், கொலை தவிர்க்கப்படவேண்டும். உத்தமப்பெண்களிடம் ஒழுங்கீனமாக நடந்து கொள்வது பாவம். பண்பாளர்களைப் போற்றுதல் வேண்டும். பழிக்க முற்பட்டால் பாழ்நரகில் வீழ நேரிடும். மனிதன் கொண்ட ஆசையின் காரணமாகவே மீண்டும், மீண்டும் இவ்வுலகத்தில் வந்து பிறக்கிறான் என்பன போன்ற கருத்துகள் இவரின் பாடல்கள் வழி புலனாகிறது.

பொருள் மீதான பற்றை விடுங்கள். ஆசையை விடுங்கள். அதுவே ஆனந்தம் பெறுவதற்கான வழி என்பதை உணர்த்தும் இவரின் பாடல் பின்வருமாறு.

“ஆசை அறுத்தோர்க்கே ஆனந்தம் உண்டென்ற

ஓசையைக் கேட்டிலையோ குதம்பாய்

ஓசையைக் கேட்டிலையோ”(குதம்.சித்-116)

மனதில் தேங்கும் ஆசைகள் குளத்தில் தேங்கிய பாசி போன்றது. எனவே அவற்றை வெறுத்துத் தள்ளவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

“மாங்காய்ப்பால் உண்டு மலைமேல் இருபோர்க்கு

தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி? குதம்பாய்

தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி”(குதம்.சித்-28)

என்ற இவரின் பாடல் மக்களிடத்தில் பெரிதும் போற்றப்பெறும் பாடலாகும். இவ்வாறு இவரின் பாடல்கள் எளிமையும் இனிமையும் கொண்டன என்பது புலனாகிறது.

பத்திரகிரியார்

பத்திரகிரியார் உஜ்ஜயினி என்ற நகரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு துளுவ நாட்டின் அரசராக விளங்கியவர். இவர் பட்டினத்தார் என்ற சித்தரைச் சந்தித்ததன் வாயிலாக அவரின் சீடராக ஆகிச் சித்தராக ஆனவர். பத்ரி என்பது இமயமலைக்கு மற்றொரு பெயர் ஆகும். அம்மலையின் பெயர் இவருக்கு இடப்பெற்றுள்ளது.

ஒரு முறை பத்திரகிரியின் அரண்மனையில் திருடர்கள் நுழைந்து விலை மதிப்பில்லா பற்பல பொருள்களைத் திருடிச் சென்றுவிட்டனர். திருடர்களைப் பிடிப்பதற்காக அரண்மனை வீரர்கள் ஓடிவரும் பொழுதில் பட்டினத்தார் ஒரு மரத்தின் அடியில் நிட்டையில் இருந்தார். அப்போது திருடி வந்தப் பொருள்களில் ஒரு முத்துமாலையை எடுத்து நிட்டையில் இருந்த, பட்டினத்தாரின் கழுத்தில் இட்டுவிட்டுத் திருடர்கள் சென்றுவிட்டனர். அரண்மனையின் வீரர்கள் திருடர் கூட்டத்தில் ஒருவர்தான் இவர் என்று

எண்ணிப் பட்டினத்தாரைத் திருடராக பத்திரகிரி முன் நிறுத்தினர். பட்டினத்தாரிடம் பல கேள்விகள் கேட்டும் பதில் வராததால் அவரின் மோனநிலையை அறிந்து கொள்ளாமல் அவரைக் கழுமரத்தில் ஏற்றி உயிர்பறிக்க உத்தரவிட்டார் பத்திரகிரி. இந்நேரத்தில் கழுமரத்தைப் பார்த்தார் பட்டினத்தார். அது உடன் தீப்பற்றி எறிந்து அழிந்தது.

பட்டினத்தாரின் வல்லமை அப்போதுதான் வெளிப்பட்டது. இதனை அறிந்தவுடன் பத்திரகிரி வந்திருப்பவர் சித்தர் என்பதை அறிந்து அவர்பால் ஈர்க்கப் பெற்றார். அவரின் சீடராக விளங்கிப் பத்திரகிரியார் ஆனார். அதுமுதல் பட்டினத்தார் செல்லும் இடமெல்லாம் பின்தொடர்ந்து பத்திரகிரியாரும் செல்வார்.

திருவிடைமருதூர் என்ற தலத்தில் மேற்குக் கோபுரப் பகுதியில் பத்திரகிரியார் அமர்ந்து யோகம் செய்தார். பட்டினத்தார் கீழ்க் கோபுரத்தில் இருந்து யோகம் அனுட்டித்தார்.

பத்திரகிரியார் நாள்தோறும் பிச்சையெடுத்துக் கிடைத்த உணவில் தன் குருவிற்கு அளித்து அதன்பின் தான் உண்பார். மிச்சம் இருப்பதை ஒரு நாய்க்கு அளித்து வந்தார். ஒரு முறை ஒரு சித்தர் பட்டினத்தாரிடம் வந்துப் பிச்சை கேட்டு நின்றார். அந்தச் சித்தரிடம் நானோ பரதேசி. மேற்கு கோபுர வாசலில் ஒரு சம்சாரி (குடும்பமாக வாழ்பவர்) உள்ளார். அவரிடம் சென்று கேளுங்கள் என்று கூறினார்.

மேற்குக் கோபுர வாசலுக்குச் சென்ற அந்தச் சித்தர் சம்சாரியாகப் பத்திரகிரி இருப்பதைப் பட்டினத்தார் சொன்னதாகச் சொல்லிப் பிச்சை கேட்டார். அப்போது பத்திரகிரியார் தான் நாய், பிச்சைப் பாத்திரம் ஆகியவற்றின் மீது வைத்திருந்த பற்றினைக் கொண்டு என்னுடைய குருநாதர் என்னைச் சம்சாரி என்று கருதுகிறார் என்று எண்ணிப் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கொண்டு நாயை அடித்தார். அந்நாய் மோட்சம் பெற்றது.

மோட்சம் பெற்ற நாய் காசிராஜன் மகளாகப் பிறந்து பத்திரகிரியாரை மணப்பேன் என்று அவர் இருக்கும் இடம் தேடி வந்தாள்.

வந்தவளை ஏற்கவும் முடியாமல், தவிர்க்கவும் முடியாமல் தவித்த பத்திரகிரியாரைப் பட்டினத்தார் சோதி ஒன்றினைத் தோன்றச் செய்து, அதனுள் இருவரையும் புகுந்திடச் செய்து ஞானம் அடையச் செய்தார். இவ்வாறு பத்திரகிரியார் பற்றிய செவிவழிக்கதை வழங்கி வருகிறது.

இவர் பாடிய பாடல்கள் பத்திரகிரியார் புலம்பல் என்று தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. கண்ணிகளாக அமைந்துள்ள இவரின் பாடல்கள், சிவனருளைச் சித்திப்பனவாக உள்ளமை தெளிவாகிறது.

“பாவிபென்ற பேர்படைத்துப் பாழ்நரகில் வீழாமல்

ஆவிபென்ற சூத்திரத்தை யறிவதினி யெக்காலம்”(பத்தி-16)

என்று உயிரின் இயல்பினை அறிந்து கொள்ளத் துடித்தமை புலனாகிறது.

“தானென்ற ஆணவமுந் தத்துவமும் கெட்டொழிந்தே

ஏனென்ற பேச்சுமிலாது இலங்குவது எக்காலம்”(பத்தி-22)

என்று ஆணவம் கெட்டு, பேச்சற்ற பெரிய நிலை வாய்க்க வேண்டுகிறார் பத்திரகிரியார். இப்பேச்சற்ற நிலையை நிறைவில் குருவால் அடைந்து நிறைந்துள்ளார்.

பாம்பாட்டிச் சித்தர்

பாம்புகளைப் பிடிப்பது, அவற்றின் விடத்தைச் சேமிப்பது, அவற்றைக்கொண்டு மருந்துகளைத் தயாரிப்பது, போன்ற அருந்தொழில்களை இச்சித்தர் ஆற்றி வந்ததால் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்று அழைக்கப்பெற்றார். மேலும் இவரின் பாடல்களில் குண்டலினியை மையமாக வைத்து அதனைப் பாம்பாக உருவகிக்கும் தன்மை இருப்பதாலும் இவர் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்று அழைக்கப்பெற்றிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் உண்டு.

மருதமலை மீது நவரத்தினமயமான குட்டையான பாம்பு ஒன்று இருப்பதாகவும் அதன் தலைமீது விலை மிகுந்த மாணிக்கம் இருப்பதாகவும் ஒரு கருத்து பாம்பாட்டிச் சித்தர் காலத்தில் மக்களிடத்தில் நிலவியது. இதைக்கேட்ட பாம்பாட்டிச்சித்தரும் அங்கு சென்றுப் பாம்பைத் தேடி அலைந்தார்.

அப்பொழுது அந்த இடமே அதிரும் வகையில் பலத்த சிரிப்பொலி கேட்டது . ஒலி வந்த திசையை நோக்கினார். அங்கு ஒளிவீசும் திருமேனியுடன் சட்டை முனி சித்தர் நின்றார். அங்கு சட்டை முனி பாம்பாட்டிச் சித்தருக்கு உபதேசங்கள் பல கூறினார்.

‘நீ உலகில் உள்ள அத்தனை பாம்புகளையும் பிடித்து ஆட்டக்கூடிய திறமைசாலி’ என்பதை நான் அறிவேன். ‘ஒன்றும் அறியாத இந்த பாம்புகளை ஆடவைத்து ஏன் வதைக்கிறாய். உனக்குள்ளேயே ஒரு பாம்பு உன்னையறியாமல் மறைந்திருக்கின்றது. அதனை அடக்கி ஆள் நீ சித்தனாவாய்’ என்று சட்டைமுனி உபதேசித்தார். சட்டைமுனியைத் தன் குருவாக இவர் ஏற்றுக்கொண்டுத் தன்னுள் உறைந்து கிடக்கும் பாம்பு போன்ற உட்பொருளை இவர் தேடத் தொடங்கினார்.

போகர் என்னும் சித்தர் இவரின் பிறப்பு பற்றிய குறிப்பினைப் பின்வருமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

“தானான பாம்பாட்டி பிறந்தமாதம்

தாக்கான கார்த்திகையாந் திங்களப்பா

கோனான மிருகசீரிடந் தானாகும்

கொற்றவனே முன்றாங் காலென்னலாகும்

தேனான வளர்பிறந் நாள்தா னப்பா

தேசத்தில் சித்தர் முனி கண்டதுண்டோ”¹²

என்பது போகர் பாம்பாட்டிச் சித்தரின் பிறப்பு பற்றிக் குறிப்பிடும் பாடலாகும். பாம்பாட்டிச் சித்தர் பிறந்த மாதம் கார்த்திகையாகும். மிருகசீரிசம் நட்சத்திரம் மூன்றாம் பாதத்தில் பிறந்தார் என அறியவியலுகிறது.

இவர் ஜோகி என்ற இருளர் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர் எனவும் மயானத்தில் இருந்து யோக நிலை பெற்றவர் என்றும், கண்ணில்லா குருடர் பெற்ற பிள்ளை என்றும், பிறக்கும் பொழுதே கழுத்தில் மாலை சுற்றிப் பிறந்தார் என்றும் இவர் பற்றிப் பல கருத்துகள் உலவுகின்றன.

சட்டை முனியின் உபதேசம் பெற்ற இவர் வாதம், வைத்தியம், யோகம், ஞானம் எனப் பலவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினார். சித்தர்கள் மூலாதாரத்தில் சுருண்டு கிடக்கும் குண்டலினியை உறங்குகின்ற பாம்பு என்பர். குண்டலினி சக்தியானது சுழுமுனையில் ஏறுவது பாம்பு புற்றின் மீது ஏறுவதைப் போன்றது. பாம்பின் ஏற்றத்தைப் போன்ற குண்டலினி சக்தியைப்பற்றி இவர் பல பாடல்களில் குறித்துள்ளமை உணரமுடிகிறது.

நிலையாமை, பொருளாசை துறத்தல் போன்றன இவரின் பாடல்களில் காணப்படும் மற்ற கருத்துகள் ஆகும்.

“நாடுநகர் வீடுமாடு நற்பொரு ளெல்லாம்

நடுவன் வரும்பொழுது நாடி வருமோ

சுடுபோன பின்பு அவற்றால் கொள்பய னென்னோ

கூத்தன்பதங் குறித்துநின்று ஆடு பாம்பே”(பாம்.சித்-40)

கூற்றுவன் வரும்பொழுது நீங்கள் தேடிவைத்த எதாலும் உயிர் பிரிவதைத் தடுக்க முடியாது. கனி வகைகளையும், இனிப்புகளையும் சுவைத்து மகிழ்ந்த வாயானது உயிர்போன பிறகு சுடுகாட்டு மண்ணைத் தானே விழுங்கும் நிலையாமை உடையது இவ்வுலக வாழ்வு. இதன் காரணமாக நிலையாமையை உணர்ந்தால் நிலையான பரம்பொருளான கூத்தன் கழல் அடையலாம் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆசையின் இழிவினை

“ஆசையென்னும் செருப்பின்மேல் அடியை வைத்தே

ஆங்கார முட்காட்டை அறவே மிதித்தே

காரை யெனுந் துர்க்குணத்தில் கனலைக்கொளுத்திக்

காலாகாலங் கடந்தோம் என்று ஆடுபாம்பே”(பாம்.சித்-79)

என்று பாடுகிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். ஆசையெனும் செருப்பின்மேல் அடிவைத்து அகங்கார முட்காட்டை மிதித்துப்போடு என்பது இவரின் அறிவுரையாகும்.

இவர் விருத்தாசலம் எனும் முதுகுன்றத்தில் முக்தியடைந்தார் எனவும் மருதமலையில் முக்தி அடைந்தார் எனவும் கூறப்பெறுகிறது. மருதமலையில் இச்சித்தர் வாழ்ந்தார் என்பதற்குரிய சான்றுகளாக மருதமலையில் பாம்பாட்டிச் சித்தர் குகையும், சுனையும் உள்ளன.

காகபுசுண்டர்

காகமாக உருமாறியவர் என்பதால் இவர் பெயரின் முன்பகுதி ‘காக’ என்பதாக அமைந்துள்ளது. புஜங்கம் என்பது பாம்பிற்கான பெயராகும். குண்டலினியைப் பாம்பாக உருவகிப்பதால் இவர் காக உருவில் குண்டலியோகம் கற்றவர் என்ற அடிப்படையில் காக புசுண்டர் எனப்பெற்றுள்ளார்.

காக புசுண்டர் பாடல்கள், காக புசுண்டர் காவியம், காக புசுண்டர் உபநிடதம், காக புசுண்டர் குறள் போன்ற செய்யுள் பகுதிகள் இவர் பாடியனவாகக் கிடைக்கின்றன.

“போமடா புத்திசித்தம் ஒன்ற தாகிப்

புசண்டனென்று பேரெடுத்துப் புவனந் தன்னில்

ஆமடா வடசாளி மைந்த நென்றும்

அருமையாங் கன்னியுடை மைந்த நென்றும்

நாமடா ஐந்துபேர் தம்மி லேதான்

நாட்டமுடன் முன்பிறந்தேன் நான்தான் மைந்தா

வாமடா சாண்முழுத்திற் காட்சி பார்க்க

வந்துவுந்தான் ஈச்சரனா ரென்பார் பாரே”(காக.புசு-64)

என்ற பாடலில் புசண்டர் என்ற இவரின் பெயர்க்குறிப்பு காணப்படுகிறது. உலகைச் சுருக்கி சாண், முழுமாக்கும் தன்மை கொண்டவர் ஈசுவரனார். அவரின் அருளாலே முன்பிறந்தேன் நான் என்று தன்னைப் பற்றி இவர் இப்பாடலில் சுட்டியுள்ளார்.

இவர் காகமாக உருமாறியதை மற்றொரு பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

“காகமென்ற வேடமதாய் விருட்சமீதிற்

காத்திருந்தார் வசிட்டரவர் கண்டார் நாதர்

ஏகமதாய் எட்டான வசிட்டரே நீர்

எங்கு வந்தீர்? வாரும் என்றே இடமும் ஈயத்

தாகமுடன் ஈசரும்மை அழைக்கச் சொன்னார்

சங்கதியைத் தங்களிடஞ் சாற்ற வந்தேன்

பாகமுடன் எட்டான விவரந்தன்னைப்

பத்த மெய்ஞ்ஞானப் பொருள் அருள்பெற்றோரே”(காக.புசு-11)

என்ற இப்பாடலில் காகமாக மாறிய இச்சித்தர் வசிட்டருடன் நிகழ்த்திய உரையாடல் இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சித்தர் காகமாக உருமாறி பல யுகங்கள் மரத்தின் மீது அமர்ந்து, யோகம் செய்து வந்தார். இவரின் யோக நிலை

பலராலும் போற்றப்பட இவரைக் காண வசிட்டர் வந்தார் என்பது இங்கு இவரின் சிறப்பினை மேலும் எடுத்துரைப்பதாக உள்ளமை உணரமுடிகிறது.

இவ்வாறு இவர் காகமாக மாறிச் சித்துகள் நிகழ்த்தியமை இவரின் பாடல்களில் அகச்சான்றுகளாக அமைந்துள்ளமை தெரியவருகிறது.

சங்கிலிச் சித்தர்

சங்கிலிச் சித்தர் என்பவர் சித்தர் குழாத்துள் ஒருவராகக் கருதப்படுகிறார். இவர் தன் குல தெய்வப் பெயரைக் கொண்டவராக இருக்கலாம் என்று உணரமுடிகின்றது. சங்கிலிக் கருப்பர் என்பதான சிறு தெய்வங்கள் தமிழக நாட்டுப்புற தெய்வ வழிபாடுகளில் காணப்பெறுகின்றது. இவர் பாடிய பாடல்கள் சங்கிலிச்சித்தர் பாடல்கள் என்று கிடைக்கின்றன.

இவரின் பாடல்களில் செஞ்சிக் கோட்டையைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது. இதன் காரணமாக இவரின் காலத்தையும் இவர் இருந்த இடத்தையும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. செஞ்சிக் கோட்டை கட்டப்பட்டது பதினேழாம் நூற்றாண்டு ஆகும். எனவே இக்காலத்தில் செஞ்சிக்கு அருகில் இவர் வாழ்ந்திருக்க முடியும் என்று எண்ணமுடிகின்றது.

“அஞ்சுபேர் கூடி அரசாள

ஆனந்தக் கட்டடங் கட்டிவைத்த

செஞ்சிக் கோட்டையைக் கண்டிது தானெனத்

தெரிந்து கொள்வாய் ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்.சித்-16)

என்ற இப்பாடலடிகள் மூலம் இவரின் காலம், இவரின் இருப்பிடம் போன்ற செய்திகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“சங்கிலிக் கண்டத்து அணிந்துகொண்டு நல்

தவயோகஞ் செய்துஅங்கு இருக்கையிலே

சங்கிலிச் சித்தனென்று என்பாட்டன் வந்து

சாற்றைத் தெரியும் ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்.சித்-36)

என்ற பாடலில் சங்கிலி என்று தன் பெயரை முத்திரையாக வைத்து இச்சித்தர் பாடியுள்ளார். என் பாட்டன் என்ற குறிப்பு சித்தர்களின் முன்னோரைக் குறித்தது என்று கொள்ளவேண்டும். சங்கிலி கழுத்தின் கண்டத்தில் அணிவது என்பதும் ஒரு உள் குறிப்பு உடையது. கண்டம் என்ற நிலைப்பாட்டில் உயிர்ச்சக்தியை நிறுத்துவது என்பதையும் இப்பாடல் குறிக்கிறது. கண்டத்தில் ஏற்றும் உயிர்ச்சக்தியை உணர்ந்தவர் சங்கிலிச் சித்தர் என உணரலாம்.

சத்திய நாதர் என்ற ஞானச்சித்தர்

சித்தர்களில் நாதர் எனப் பெயர் பெற்றோர் ஒன்பது என்ற எண்ணிக்கையில் அமைகின்றனர். இவ்வொன்பது சித்தர்களில் சிறந்தவர் சத்தியநாதர் என்ற ஞானச்சித்தர் ஆவார். இவர் மனோன்மணி யோகத்தைப் பெரிதும் சிறப்பித்துப் பாடுகின்றார். இவரின் பாடல்களாக முப்பத்தைந்து பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

நந்தியிடம் உபதேசம் பெற்ற பெருமை உடையவராக இச்சித்தர் விளங்குகிறார்.

“நந்தி கொலுவிருப்பை நான்அறிந்து கண்டுகொண்ட

சத்தி தெரிந்து தவியாது இருந்தேண்டி”(சத்.நாத-27)

என்று இவர் நந்தி தேவரிடம் உபதேசம் பெற்ற நிலையை இவரின் பாடலடி விளக்குகின்றது. நந்திதேவர் உபதேசம் பெற்றதால் சத்தியை உணர்ந்துத் தவிக்காமல் இருக்கின்றேன் என்று இப்பாடலடிகளில் குறிப்பிடுகிறார் இச்சித்தர்.

“சாகாக்கால் இன்னதெனத் தானறிந்து கொண்டதன்பின்

வேகாத் தலையும் விரைவில் அறிந்தேண்டி”(சத்.நாத-31)

என்று அழியாத உயிர் என்ற ஆன்மா பற்றியும், வேகாத வெளி பற்றியும் இச்சித்தர் பாடுகின்றார்.

இதனால் இவர் தக்க குருவிடம் யோகக்கலை பயின்றவர் என்பதும், அக்கலையை முழுதுணர்ந்து நிறைநிலை பெற்றவர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

ஏகநாதர் என்ற பிரம்மானந்தச் சித்தர்

காஞ்சிபுரத்தைச் சார்ந்த இந்தச் சித்தர், அகத்தியரைக் குருவாக ஏற்றுக்கொண்டவர் ஆவார். இவர் பாடியனவாக முப்பத்து நான்கு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

“ஏக வெளியில் இருக்கின்ற

சக்கரம் ஏது மறியார்கள்

சாகாக்கால், என்றும் வேகாத்

தலையென்றும் தானே அறிவாரோ”(ஏக.நாத-111)

என்று ஏகவெளியைப் பற்றி விவரிக்கிறார் இச்சித்தர். ஏகவெளியைப் பற்றிப் பாடியதால் இவர் ஏகநாதர் என அழைக்கப்பெற்றிருக்கலாம்.

நொண்டிச் சித்தர்

மச்சேந்திர நாதர் என்றும் நொண்டிச் சித்தர் அழைக்கப் பெறுகிறார். இவர் சதுரகிரி மலையைச் சார்ந்து சித்த ஞானம் பெற்றுள்ளார் என்பதை இவரின் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

“கவனக் குளிகை கொண்டு அதனாலே

ககன மார்க்கந் தனிலே கவனமாய்ச் சென்று

தவமுறும் மாசித்தர்கள் வாழ்கின்ற

சதுரகிரிக்குப் போய் குதாக லித்தேன்”(நொண்.சித்-13)

என்ற இவரின் பாடலடிகளால் இவர் சதுரகிரிக்குச் சென்றவர் என்பது உறுதியாகின்றது. மேலும் சிதம்பரத்து ஆடல் கண்டு ஆனந்தப்பாடல் விண்டேன் என்று இவர் தன் பாடலில் உரைத்துள்ளார். இதன் காரணமாக இவர் சிதம்பர நடராசர் பாதம் பணிந்தவர் என்பதும் தெரியவருகிறது.

திரிகோணச் சித்தர் பாடல்கள்

திரிகோண மலை என்பது இலங்கையில் உள்ள ஒரு மலையின் பெயர் ஆகும். குற்றால மலைக்கும் திரிகூட மலை என்ற பெயர் உண்டு. எனவே இவர் இலங்கையைச் சார்ந்தவர் என்றும், தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர் என்றும் இரு கருத்துகள் நிலவுகின்றன. இருந்தாலும் இவரின் பாடல்களில் காணலாகும் மொழிவளம் தமிழகச் சாயல் மிக்கதாகவே உள்ளது. மேலும் இவர் ‘மோனக் குறும்பரசர்’ என்று குற்றாலநாதரை எண்ணிப் பாடியுள்ளார். எனவே இவர் தமிழகத்தார் என்று முடியமுடிகின்றது. இவர் திரிகோண வல்லியாகப் பார்வதியை உருவகித்துள்ளார். இதன் காரணமாகவும் இவர் இப்பெயர் பெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு.

“வம்பி திருகோண வல்லி வடகிரியைக்

கெம்பூரம் எல்லாங் கிரகித்தேன்”(திரி.கோண.சித்-73)

என்ற பாடலடிகள் இவர் திரிகோணச் சித்தர் ஆனதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. இவர் பாடியனவாக தொன்னூறு கண்ணிகள் கிடைக்கின்றன.

கடேந்திர நாதர் என்ற விளையாட்டுச் சித்தர்

இவ்வுலக வாழ்வே விளையாட்டு எனப் பாடிய சித்தர் என்பதால் இவர் விளையாட்டுச் சித்தர் எனப்படுகிறார். இவரின் பாடல்களாக ஐம்பத்து மூன்று கண்ணிகள் கிடைக்கின்றன. இருப்பினும் இவரின் பாடல்கள் முடியாமல் எச்சத்துடன் காணப்படுகின்றன.

“தாய்தந்தை கூடுவதும் விளையாட்டே –பூவில்

தநயனாய் வந்ததுவும் விளையாட்டே

மாயையாய் வளர்ந்ததும் விளையாட்டே – பத்து

வயது தெரிந்ததும் விளையாட்டே”(கடேந்.நாத-5)

என்று அனைத்தையும் விளையாட்டாகக் காண்கிறார் இச்சித்தர்.

புண்ணாக்குச் சித்தர்

பாம்பாட்டிச் சித்தரின் சீடராக விளங்கியவர் புண்ணாக்குச் சித்தர் ஆவார். இவர் ஆத்தி மரத்தின் கீழ் யோகம் பயின்றவர். அங்கே சமாதி நிலை சித்திக்கப்பெற்றவர். இவர் தன் பாடல்களில் மனோன்மணி அம்மையைப் பற்றிப் பாடுகின்றார். புண்ணாக்கீசர் என்றும் இவர் அழைக்கப்படுகிறார்.

“முட்டையினுள்ளே முழுக்குஞ்சு இருப்பதுபோல்

சட்டையாம் தேகத்துள்ளே –ஞானம்மா

தான்உயிரும் நிற்பதடி”(புண்ணா.சித்-13)

என்று உடல், உயிர் இயல்பினை எடுத்துரைக்கிறார் இச்சித்தர். இவரின் பாடல்களாக இருபது பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

கல்லுளிச் சித்தர்

கல்லுளிச் சித்தர் என்ற பெயர் காரணப் பெயர் எனக் கருத இடமுண்டு. மலையை உளி கொண்டு சிதைக்கும் நிலை போன்ற சித்தியைப் பெற்றவர் இவர் என்பதால் இச்சித்தருக்குக் கல்லுளிச் சித்தர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. ‘கல்லுளிச் சித்தன் போனவழி காடுமேடு எல்லாம் தவிடு பொடி என்ற பழமொழி இச்சித்தரின் சித்து விளையாட்டு கருதி வழங்கி வருகிறது.

இவர் போகரின் மாணவர் என்பது இவரின் பாடல் வழி தெரியவருகிறது.

“பார்த்துத் தெரிந்துகொள் என்றே எனக்குப்

பட்சமாய்ப் போகரும் சொல்லினார் என்றே

ஆத்தும சுத்தியாய் நானே அவரை

அன்புடன் போற்றிப் பணிந்துகொண் டேனே”(கல்லு.சித்-45)

என்ற பாடல்களின் வழி இவர் போகரின் மாணவர் என்பது தெரியவருகிறது.

போகரே இவருக்குக் கல்லுளிச் சித்தன் என்று பெயர் தந்ததாக இவர் பாடலுள் ஓர் அகச்சான்று காணப்படுகிறது.

“குருநாதன் என்னை மதித்து பேர்

கொடுத்தாரே கல்லுளி என விதித்து

திருநாமம் பெற்றபின் நானே அவரை

தெரிசித்து யோகத்தின் சித்தி பெற்றேனே”(கல்லு.சித்-46)

என்று தன் பெயர் பெற்ற முறைமையை இச்சித்தர் அறிவிக்கிறார். மேலும் தன் பெயரைச் சொல்லி அழைப்பவர் முன் உடன் தோன்றுவேன் என்றும் தன் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

கஞ்சமலைச் சித்தர்

கஞ்ச மலை என்பது பொன் மலையைக் குறிக்கும். பொன் மலையாக விளங்குவது இமயமலையாகும். இமய மலைச் சார்புடைய சித்தர் கஞ்ச மலைச் சித்தர் எனப்பெற்றுள்ளார்.

“அநித்திய மானது தேகம்- அதில்

ஆசையும் ஒன்றால் அடங்காது மோகம்

தனித்திருந் தால்அந்த போகம் -ஒன்று

தானாகி நிற்பது வேசிவ யோகம்”(கஞ்ச.சித்-21)

என்று இவர் பாடல்களில் சொல்நலம் கொண்டு பாடுகிறார். இவரின் பாடல்கள் எதுகை, மோனை, இயைபுத் தொடைகள் நிரம்பப்பெற்று அமைவது சிறப்பாகும்.

வகுளிநாதர் என்ற மௌனச் சித்தர்

மௌனமாக இருந்து யோகமுத்தி பெற்றவர் என்பதால் மௌனச்சித்தர் என்று இவர் அழைக்கப்பெற்றுள்ளார். இவர் பன்னிரு பாடல்கள் பாடியுள்ளார்.அத்தனையும் தத்துவக் கருத்துகள் மிக்குக் காணப்பெறுகின்றன.

“சக்திசக்ர பீடமேறிச் சுத்தவெளியைக் கண்டோம்

சகலமும்பரவெளி என்று எண்ணி மனமதனில் கொண்டோம்

சித்திபெற்ற முத்தர்களை எத்தினமும் அறிவோம்

சீவகலை இன்னதென்று நாட்டமுடன் தெரிவோம்”(வகு.நாத-10)

என்ற இந்தப் பாடலில் சுட்டப்படும் மனமதனில் கொண்ட செய்கையே இவரை மௌனச் சித்தராக அறிய வைத்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

ஆதிநாதர் என்ற வேதாந்தச் சித்தர்

வேதங்களை உள்வாங்கிப் பாடிய இச்சித்தரை வேதாந்தச் சித்தர் என்று மக்கள் அழைத்துள்ளனர். இவரின் இயற்பெயர் ஆதிநாதர் என்பதாகும். இவர் பாடியனவாக முப்பத்து இரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

“சுத்தபிர மத்தில் ஏகில் கிளியே

தோன்றிய சக்தி தன்னில்

வித்தாரம் உண்டான கிளியே

விபரம் அறிந்து கொள்ளே”(ஆதி.நாத-4)

என்று இச்சித்தர் வேதக் கருத்துகளைத் தம்பாடல்களில் எடுத்துரைத்தமை அறியமுடிகிறது.

காரைச் சித்தர்

இச்சித்தரின் ஊர் காரை என்பதாக இருந்திருக்க வாய்ப்புண்டு. இதன் காரணமாக இவர் காரைச் சித்தர் எனப்பெற்றுள்ளார்.

“காரைக்கோட் டைக்குள்ளே வந்த சித்தன்

சுரையாட அண்டாண்டம் பூண்ட பக்தன்”(காரை.சித்-27)

என்று இவர் தன் ஊர்ப் பெயரைக் குறித்துள்ளார். இவர் பாடல்களில் அறிவியல் சிந்தனைகள் பரந்த அளவில் காணப்படுகின்றன என்றே கூறத்தோன்றுகிறது.

“அடடாடா விஞ்ஞானி அறையக் கேளாய்

யாவைக்கும் காரணத்தை அறிவா யோ நீ

அடடாடா அகிலாண்டக் கவர்ச்சி யேனோ

அணுவுக்குள் மின்காந்தம் அமைந்த தேனோ?

கெடடாடா நேர்நிரையான் வின்க ளேனோ

குவிந்திணைந்து பிரிந்து அயனம் ஏனோ

விடடா இவையெல்லாம் என்னே யென்னே

விளக்கி டுவாய்க் களக்கமறச் சொன்னேன்”(காரை.சித்-20)

என்று இப்பாடலில் மின் காந்தம், அகிலாண்டக் கவர்ச்சி (புவியீர்ப்பு விசை), நேர் (பிளஸ்), நிரை (மைனஸ்), வின், அயனம் என்று பற்பல அறிவியல் செய்திகள் சுட்டப்பெற்றுள்ளன. இவ்வகையில் காரைச்சித்தர் அறிவியல் வயப்பட்ட பாடல்களை எழுதியவர் என்பது தெரியவருகிறது.

சதோகநாதர் என்ற யோக சித்தர் பாடல்கள்

நாதர் எனப்படும் சித்தர்கள் வரிசையில் இவரும் ஒருவராவார். இவர் பாடியனவாக நாற்பத்தியிரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. ‘ச’ என்பதற்குப் பொருள் ‘உடன்’ என்பதாகும். ‘தோகம்’ என்பதற்குக் ‘குறை’ என்று பொருள் கொள்ளலாம். உடன் பிறந்த குறைகளைக் களையும் முறைகளைச் சொன்ன சித்தர் இவர் என்பதால் சதோக நாதர் என அழைக்கப்பெற்றுள்ளார்.

“துர்க்குணத்தைக் கட்டறுத்துச் சூக்ம நிலைதெரிந்து

நற்குணத்தோடு எண்டிசையும் நானிருந்தேன் மாங்குயிலே”

(சதோ.சித்-13)

என்ற அடிப்படையில் துர்க்குணங்களைத் துறக்கும் வழி சொன்ன சித்தர் இவர் என்பது புலனாகின்றது.

காயக்கப்பல் பாடிய சித்தர்

சித்தர் தம் பாடல் தொகுப்புகளில் காயக்கப்பல் என்ற ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. இதனை எழுதியவர் யாரென்று அறியப்படாத நிலையில் காயக்கப்பல் பாடிய சித்தர் என்று இப்பாடல் எழுதியவரைக் குறிப்பிடமுடிகின்றது. காயத்தையே கப்பலாக இப்பாடல் உருவகித்துப் பாடுகின்றது.

“பஞ்சபூதப் பலகை கப்பலாய்ச் சேர்த்து

பாங்கான ஓங்குமரம் பாய்மரம் கட்டி

நெஞ்சு மனம்புத்தி ஆங்காரம் சித்தம்

மானபி மானங் கயிறாகச் சேர்த்து

ஐந்தெழுத்தைக் கட்டி சரக்காக ஏற்றி

ஐம்புலன் தன்னிலே சுக்கான் இருத்தி

நெஞ்சு கட்டாட்சத்தால் சீனிப்பாய் தூக்கி

சிவனுடைய திருப்பொருளைச் சிந்தையில் நினைந்து

தஞ்சலான வெள்ளத்தில் தானே அகண்டரதம் போகுதடா ஏலேலோ,
ஏலேலோ”(காய.கப்.சித்-1)

என்று கப்பலின் பகுதிகளோடு உடலின் பகுதிகளை இணைத்து உருவகித்து
ஞானம் பெற வைத்தமை அறிய முடிகிறது.

உரோம ரிஷி

காக புகண்டர் தம் சீடராக விளங்கியவர் உரோமரிஷி ஆவார்.
உரோமனென்பேர் என்று முதல் பாடலில் தன் பெயர் தெரியுமாறு இவர்
பாடல் பாடியுள்ளார். இவர் பாடிய பாடல்கள் உரோம ரிஷி ஞானம் என்று
அழைக்கப்பெறுகின்றன.

“சொருபமுத்திக்கு அடையாளம் ஏதென் றக்கால்

சுடர்போலக் காணுமடா தூல தேகம்

அருபமுத்தி யிடமல்லோ பிரம ஞானம்

அபராட்ச மென்று சொல்லும் சிரவணந்தான்

பருபதத்தை அசைப்பனெனகச் சிற்றெழும்பின்

பழங்கதைபோ லாச்சுதிந்த யோகம் விட்டால்

வெறுங்கடத்தில் ஈப்புருந்த வாறுபோல

வேதாந்தம் அறியாத மிலேச்சர் தாமே”(உரோ.ரிஷி-11)

என்று சொருப முத்தி பற்றி இவர் அறிவிக்கிறார். இவ்வாறு யோகவழி ஞானத்தைப்பெற்றவர் என உணரமுடிகிறது.

தடங்கண் சித்தர்

பெரிய கண்களை உடைய சித்தர் என்று பொருள் படும்படி பெயர் கொண்ட சித்தர் இவராவார். கண்ணிலார்க்கு இரங்கு மென் நெஞ்சே – என்று தன் பாடல்களில் கண்களை முன்வைத்து இவர் பாடியுள்ளமையால் இவர் தடங்கண் சித்தர் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளார் என்றும் கொள்ள முடிகின்றது. அதாவது ஞான வழி அறிந்தவர்களின் கண்களே சிறந்த கண்கள் ஆகும். அதனை அறியாதவர்களின் கண்கள் குறையுடையன என்பது இவரின் முடிபாகும்.

இவர் சாமியாட்டம், கல்உருவத்தினைப் படையல் செய்தல் போன்றவற்றை வெறுத்து ஒதுக்கியுள்ளார். இதுபோன்ற பல பக்தி சார் பழக்கவழக்கங்களை மூட நம்பிக்கைகள் என்று இவர் விலக்கியுள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

“வேப்பிலைக் கொத்தும் விரிதலை மயிரும்

வெவ்விதின் மடித்திடு வாயும்

கூப்பிய கையும் கொண்டவள் ஒருத்தி

குரங்கென ஆடுவாள் குதிப்பாள்

நாற்புறம் நின்றே வணங்குவர் மாக்கள்

நற்குறி கேட்டிட நிற்பார்

காப்பதோ வாழ்வை இதுகொலே சமயம்

கண்ணில் லார்க் கிரங்குமென் நெஞ்சே”(தடங்.சித்-7)

என்று போலியான பக்தி நடவடிக்கைகளைச் சாடுகிறார் என்பது தெளிவாகின்றது.

பட்டினத்துச் சித்தர்

பட்டினத்தார் என்ற பெயரில் ஞானி ஒருவர் உள்ளார். அவரது பெயரிலேயே பட்டினத்துச்சித்தர் என்ற ஒருவரும் வாழ்ந்துள்ளார். அவரின் பாடல்கள் பட்டினத்துச் சித்தர் பாடல்கள் எனத் தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன. இவர் முதல் பாடலில் வேல்முருகனை வணங்குகின்றார். தொடர்ந்து நூறு பாடல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். இப்பாடல்கள் வெண்பா யாப்பில், அந்தாதி முறையில் அமைந்துள்ளன. இவரின் பாடல்களுக்கும் பட்டினத்தார் தம் பாடல்களுக்கும் பெருத்த வேறுபாடு காணப்படுவதால் இவர் பட்டினத்துச் சித்தர் எனப்படுகிறார்.

“ குணங்கள் பலவிதமாய்க் கொள்ளாதே நெஞ்சே

வணங்குங் குணமாக வந்து – வணங்கியே

மண்டலமெ லாங்கடந்து மாவீட்டை நீதிறந்து

கண்டெடுத்துக் கொள்வாய் கனம்”(பட்டி.சித்-66)

என்று நல்ல குணங்களைப் பெற்று, பணிவாய் வாழ்ந்தால் முக்தி என்னும் வீட்டைக் கண்டெடுக்கலாம் என்று இப்பாடலில் இச்சித்தர் புலப்படுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“பணிந்துதுதி மனமே பல்லுயிர்கட்கு எல்லாம்

அணுவிலணு வாகியிருந் தானைத் - துணிவாய்ப்

பிறவா திருக்கவும் பேரின்ப வாழ்வைத்

திறமாக நம்பிச் செலுத்து”(பட்டி.சித்-101)

என்று பணிவு என்னும் குணமே பிறவாதிருக்கச் செய்யும் பேரின்ப வாழ்வளிக்கும் முறை என்பது தெளிவாகின்றது.

கைலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி நாத(ய)னார்

கைலாயத்தை இருந்த இடத்தில் இருந்தே கண்ட சித்தர் இவர் ஆவார். கைலாயத்தையே சட்டையாக இவர் அணிந்தமையால் இவருக்குக் கைலாயச் சட்டைமுனி நாதனார் என்ற பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது. இவர் இருந்த இடத்தில் இருந்தே கைலாயம் சென்று வந்தவர் என்ற குறிப்பு இவரின் பெயரின் வழியாக அறியவரும் செய்தியாகும். இவர் முன் நூறு பாடல்கள், பின் நூறு பாடல்கள் என இருநூறு பாடல்கள் எழுதியுள்ளார். ஒன்பது நாதர்களில் இவரும் ஒருவர் ஆவார்.

“கருவென்ன வொன்றுமில்லை மேரு நேரே

காணப்பா ஈசனாங் கைலாய மாச்சே

உருவென்ன வெடுத்துகை லாய தேகம்

உத்தமனே நிராகார ஞான சித்தி

குருவென்ன நிர்க்குணத்தின் மவுனத்துள்ளே

குவித்துரைத்த பெருமையின் கைலாய மாச்சே

அருவென்ன மகாரவித்தை முட்டிக்கொண்டு

ஆதிவித்தை கற்பமது வுண்டு பாரே”(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-64)

என்ற பாடல் வழி இவருக்கும் கைலாயத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினை அறியமுடிகிறது. ‘உருவென்ன எடுத்து கைலாய தேகம்’ என்ற பாடலடிகள் இவர் கைலாய தேகத்தைத் தன் உருவின் மேல் போர்த்திக்கொண்டவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது. இந்நிலை ஞானசித்தியால், நிர்குண மவுனத்தால் வந்த விளைவாகும் என்பது தெளிவாகின்றது.

இவர் சித்த மருத்துவம் கற்றவர். அனைத்துப் பிரிவினரையும் ஒரே நிலையில் எண்ணி ஏற்ற இறக்கமில்லா முறையில் மருத்துவம் செய்துள்ளார். இவரிடம் கொங்கணச் சித்தர் சித்த மருத்துவத்தைக் கற்றுள்ளார். இதற்கு

முன்னாநம் பகுதியில் அமைந்துள்ள அறுபத்து முன்றாம் பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

பின்னாநம் என்பது ஞானத்தின் பின்பாக அமையும் முக்தி நிலை பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்து உரைக்கின்றது. இவ்வகையில் சட்டைமுனி நாதரின் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது.

கொங்கணச் சித்தர்

கேரள நாட்டில் உள்ள கொங்கண தேசத்தவர் இச்சித்தர் என்றும், கொங்கு நாடு சார்ந்தவர் என்றும் இருவேறு கருத்துகள் இவர் பற்றி உலவுகின்றன. இவர் சித்திரை மாதத்தில் உத்திர நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர் ஆவார். இவர் போகரின் சீடராக விளங்கியவர். திருமூலர் போல கூடு விட்டுக் கூடு பாயும் ஆற்றல் கைவரப் பெற்றவர். யாக வேள்வி செய்து முக்தி பெறலாம் என்ற கொள்கையை நம்பிப் பல வேள்விகள் ஆற்றியவர். அதனால் யாதொரு பயனும் இல்லை எனத் தெளிந்து யோகத்திற்கு வந்தவர்.

தன்மேல் எச்சம் இட்ட கொக்கை எரித்துச் சாம்பலாக்கியவர். இதன் காரணமாகச் செருக்குற்றிருந்த இவரை வாசுகி அம்மையார் சமநிலைப் படுத்தினார். திருவள்ளுவரின் மனைவி வாசுகி என்ற அம்மையார் கற்பில் சிறந்தவர். கணவனே கண்கண்ட தெய்வமாக வாழ்பவர். அவர் வீட்டின் முன் சென்ற கொங்கணர் உணவு கேட்டு நெடு நேரம் நின்றார். நெடுநேரம் தன்னைக் காக்க வைத்துவிட்டாரே என்று எண்ணிய கொங்கணர் வாசுகி அம்மையாரைப் பார்த்துக் கோபமுடன் விழித்தார். தன் கோபப்பார்வையில் இப்பெண் கருகிவிடுவாள் என்பது அவரின் எண்ணம். ஆனால் வாசுகி அம்மையாரை இவரின் கோபம் ஒன்றும் செய்யவில்லை. மேலும் 'கொக்கென்று நினைத்தாயோ, கொங்கணவா' என்று ஏளனம் செய்யும் நிலையில் இவரின் சக்தியை எடைபோட்டார் வாசுகி அம்மையார்.

இந்நிகழ்ச்சி வழியாகத் திருவள்ளுவரின் மனைவியான வாசகி அம்மையாரின் வலிமை தெரியவருகிறது.

இவருக்கு இளம் வயதிலேயே மகான்கள், சாதுக்களின் தொடர்பு கிட்டியது. இவர் பல அரிய மூலிகைகளின் மருத்துவப் பயன்களை அறிந்தவர். இவர் கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் வித்தையும் பெற்றவர். மேலும் இவர் யோகம், ஞானம், வாதம், கற்பம் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கினார். அற்புத குணம் கொண்ட அரிய மூலிகையைத் தெரிந்து கொண்டு அதிலுள்ள உலோகத்தைப் பிரித்தெடுத்து தாழ்ந்த உலோகத்தில் கலந்து உயர்ந்த உலோகங்களான தங்கம், வெள்ளி போன்றவற்றை உருவாக்கியவர்.

இவருக்கு நூற்றுக்கணக்கான சீடர்கள் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவர் தனது தோழரான கருவூராருடன் இணைந்து தனது குருவுக்கு தொண்டாற்றினார். இவர் திருவேங்கடமலையில் சமதிநிலை அடைந்தார்.

கொங்கணர் இயற்றிய நூல்கள் பல. அவற்றுள் வாதகாவியம், வாதசூத்திரம், கற்பசூத்திரம், வாலைக் கும்மி ஞான வெண்பா ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இவருடைய பாடல்கள் ‘கொங்கணநாயனார் வாலைக்கும்மி’ என அழைக்கப் பெறுகின்றன. ஆண், பெண் வேறுபாடு இருக்கக்கூடாது. இருவரும் சமம் என்னும் இவரின் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது. முக்தி நிலை பற்றிய இவரின் பாடல் பின்வருமாறு.

“பண்டு முளைப்ப தரிசியே யானாலும்

விண்டுமி போனால் விளையாதென்று

கண்டுகொண்டு முன்னே அவ்வைசொன்னாளுது

உண்டோ வில்லையோ வாலைப்பெண்ணே”(கொங்.சித்-71)

நெல்லில் உள்ள உமி இல்லையென்றால் நெல் முளைக்காது. இதுபோன்று சிவமும் சக்தியும் என்று இப்பாடல் வழியாகக் விளக்கிக் காட்டுகிறார் கொங்கணர்.

இறுதி வரை ஒருவன் செய்யும் நல்லறங்கள் மட்டுமே கூடவரும் என்னும் கருத்தை

“பெண்டாட்டி மந்தைமட்டும் வருவாள் பெற்ற

பிள்ளை மசானக் கரையின் மட்டும்

தொண்டாட்டும் தர்மம் நடுவினி லேவந்து

சேர்ந்து பரகதி தான்கொடுக்கும்”(கொங்.சித்-82)

என்ற பாடலில் உறவின் தன்மையையும், அறத்தின் தன்மையையும் இச்சித்தர் எடுத்துரைத்துள்ளமை அறியலாகிறது.

சட்டைமுனி

இவர் இலங்கை நாட்டுப் பெண்ணுக்கும், தமிழகம் சார்ந்த ஆண்மகனுக்கும் பிறந்தவர் என்று கருதப்பெறுகிறார். தமிழகத்தில் வந்து யோக சித்தி பயின்று பெருமை பெற்றவர் இவராவார். இவர் இல்லற நெறியில் நின்றபோது பாதியில் தடுத்து ஆட்கொள்ளப்பெற்று முக்தி நிலைக்கு மடை மாற்றம் செய்யப் பெற்றுள்ளார். போகர், கொங்கணர், கருவூரார் போன்றவர்களின் சீடராக இவர் விளங்கியுள்ளார். சிற்சில பாடல்கள் இவர் பெயரில் அமைந்துள்ளன. அவை சட்டைமுனி ஞானம் எனப்படுகின்றன.

இவர் சித்தர்களின் நடைமுறையைப் பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்.

“காணப்பா பூசைசெய்யும் முறையைக் கேளாய்

கைம்முறையாய்ச் சுவடிவைத்துப் பூசை செய்வார்

பூணப்பா சிலபேர்தான் தீபம் வைத்துப்

புகழாகப் பூசை செய்வார் பெண்ணை வைத்தும்

நாளப்பா சக்கரத்தைப் பூசை செய்வார்

நம்முடைய பூசையென்ன மேருப் போலே

ஓதப்பா நாற்பத்து முக்கோணம் வைத்தே

உத்தமனே பூசை செய்வார் சித்தர்தானே”(சட்.முனி-1)

என்ற இப்பாடலில் சித்தர்களின் வழிபாட்டு முறை பற்றிய குறிப்பு புலனாகிறது யோகக் கலையின் அடிப்படையை இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

திருவள்ளுவ ஞானம் பாடிய சித்தர்

திருவள்ளுவ ஞானம் என்ற தலைப்பில் சில பாடல்கள் சித்தர்கள் பாடல்களாகக் கிடைக்கின்றன. திருவள்ளுவர் வேறுகாலத்தவர். திருவள்ளுவ ஞானம் பாடிய சித்தர் வேறு காலத்தவர். திருவள்ளுவ ஞானம் பாடிய சித்தர் தம் காப்புப் பாடலில் பிரம்மா, அகத்தியர், திருமால் போன்றவர்கள் பற்றிய குறிப்பினைத் தந்துள்ளார். இது திருவள்ளுவரிடத்தில் காணப்படாத ஒன்றாகும். இருபது பாடல்கள் இப்பெயரில் கிடைக்கின்றன.

“எண் சாணாந் தேகம் எடுத்தால்என் ஆண்டையே

பெண்சாரல் நீக்கியே பேரின்பம் - கண்காணத்

தேக மொழியாமல் சித்தி பெறுஞானம்

யோகசித்தி பூசைவிதி யுன்”(திரு.வள்ளுவர்.சித்-20)

என்ற இப்பாடலில் யோகசித்தி முறை பற்றித் தெளிவாகக்காட்டுகிறார் இச்சித்தர். தேகம் அழியாமல் சித்தி பெறும் ஞானப்பேற்றை இப்பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது.

அகத்தியர்

கும்பமுனி என்றும் குறுமுனி என்றும் அகத்தியர் அழைக்கப்படுகிறார். அகத்தியர் என்பவர் புலவராகவும், சித்தராகவும், முனிவராகவும், மருத்துவராகவும் விளங்கியவர். அவ்வப்போது அகத்தியர் என்ற பெயரில் சிலர் வாழ்ந்துள்ளதாகத் தெரியவருகிறது. புராணத்தில் இடம்பெறும் அகத்தியர், சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த அகத்தியர், தொல்காப்பியருக்கு ஆசிரியராக விளங்கிய அகத்தியர், சித்தராக விளங்கிய அகத்தியர் என்று பல அகத்தியர்கள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் இருந்துள்ளனர். சித்தராக விளங்கிய அகத்தியர் பதினெண் சித்தர்களில் ஒருவர். இவரை வேத காலத்து ஏழு மகரிஷிகளில் ஒருவர் என்கிறது ரிக்வேதம்.

வடநாட்டில் இமயமலையில் வாழ்ந்த அகத்தியர் ஆரிய குலத்தில் பிறந்தவர் என்றும், சிவபெருமானால் விந்தியமலையைக் கடந்து தென்னாட்டிற்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டவர் என்றும் புராணக் கதை ஒன்று குறிப்பிடுகின்றது.

“ஒருவனென்றே தெய்வத்தை வணங்கவேணும்

உத்தமனாய்ப் பூமிதனிலிருக்கவேணும்”(அகத்-4)

என்று மனிதர்கள் அனைவரும் உத்தமனாய் வாழ அறிவுறுத்தியவர் என்பது தெளிவாகிறது.

அகத்தியர் உயர்வான மார்கழி மாதம் ஆயில்ய நட்சத்திரத்தில் மூன்றாம் பாதத்தில் பிறந்தவர் என்றும் புதனின் நட்சத்திரத்தில் கடக ராசியில் பிறந்தவர் என்று இவரின் பிறப்பு பற்றிப் போகர் குறிப்பிடுகின்றமையை அறிய முடிகிறது.

அகத்தியருக்கு எண்ணற்ற சீடர்கள் இருந்தாலும் புலஸ்தியர், தேரையர் ஆகியோர் அவர்களில் முதன்மையாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஆவர். இவரும் போகரும் சமகாலத்தவராகக் கருதப்படுவதால் புராண கால அகத்தியர் வேறு, இவர் வேறு என்பதை உணரமுடிகின்றது.

அகத்தியர் இயற்றிய பாடல்கள் ‘அகத்தியர் ஞானப்பாடல்கள்’ என்னும் பெயரில் அமைக்கப் பெற்றுள்ளன. சித்த மருத்துவ முறையை வகுத்தவர்களில் இவர் தலைமையானவராகத் திகழ்கிறார்.

**“மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செபிக்க வேண்டா
மனமது செம்மையானால் வாயுவை வுயர்த்த வேண்டா
மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்த வேண்டா
மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செம்மையாமே”(அகத்-1)**

என்று மனதின் செம்மையே முக்தி நிலை என்று தெளிவாகக்காட்டுகிறார்.

**“சத்தியமே வேணுமடா மனிதனானால்
சண்டாளஞ் செய்யாதே தவறிடாதே. . .
கர்மியென்று நடவாதே கதிர்தான் முற்றே”(அகத்-9)**

என்னும் பாடலில் சத்தியம் தவறாமல் நடப்பவனே மனிதன். அவன் சண்டாளத்தனம் செய்து தவறிழைக்கக் கூடாது. அவன் எக்காலத்தும் பொய் சொல்லக்கூடாது. கருமி என்று நடக்கக் கூடாது. முற்றிய கதிர்போல தலை சாய்ந்து பணிந்து வாழவேண்டும் என அறிவுரை கூறி நல்வழிப்படுத்தும் தன்மை தெரியவருகிறது.

மனிதனைப் பாவத்தில் ஆழ்த்தும் கொடிய குணங்களாக பின்வருவனவற்றை அகத்தியர் பகுத்துக்காட்டுகிறார்.

1. மோகம்
2. பொய்சொல்லுதல்
3. திருடுதல்
4. கொலைசெய்தல்
5. கோபங்கொள்ளுதல்

ஆகிய ஐந்து குணங்களும் மனிதர்கள் நீக்க வேண்டிய குணங்களாகும். இவற்றை நீக்கிவிட்டால் வீடுபேற்றை அடையலாம் என்பது தெளிவாகிறது.

அகத்தியரின் நூல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை. வைத்திய காவியம், ஆயுர்வேதம், ஞான செளமிய சாகரம், அமுதக்கலைஞானம் ஆகியனவாகும். அகத்தியர் நாடி என்று பெயரால் சோதிடக்கலை நூல் ஒன்றும் இவரின் பெயரால் சுட்டப்பெறுகிறது.

திருமூல நாயனார் (சித்தர்)

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாம் திருமுறையை எழுதிய திருமூலரைச் சித்தர்கள் என்ற பிரிவில் முதலாமவராகக் கருதுவர். இருப்பினும் அவர் பாடல்களில் இருந்து வேறுபட்டு திருமூலர் என்று பெயரிட்டுச் சில சித்தர் பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. அவற்றைத் திருமூல நாயனார் பாடல்கள் என்று தொகுப்பாசிரியர்கள் தொகுத்துள்ளனர். திருமூலருக்கும் இவருக்கும் இலக்கிய அளவில் பல வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனவே திருமூல நாயனார் என்ற பெயரில் வேறொரு சித்தர் இருந்துள்ளார் என்பது உறுதியாகின்றது.

இவரின் பாடல்களாக பதினொரு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. பெரும்பாலும் இவரின் பாடல்கள் மூலம் என்று முடிகின்றன. இதன் காரணம் கருதியே இவர் திருமூல நாயனார் எனப்பெற்றுள்ளார்.

“தொகுப்பதுதாம் மந்திரங்கள் கருவி நூல்கள்

சொல்லரிய தத்துவங்கள் தம்மை யெல்லாம்

வகுத்துடனே யிவற்றையெலாங் கண்டு நீங்கி

வாகான உடலுயிரை வகையாற் கண்டு

பகுப்புடனே சேராமற் பாதந் தன்னைப்

பரகதிக்கும் வழியெனவே பற்றிக் கொண்டு

விகற்பமிலா மூலமதில் நின்ற சோதி

மேலான பாதமென்றே மேவி நில்லே”(திரு.மூல.நாய-10)

என்ற பாடலின் நிறைவில் மூலமதில் நின்ற சோதி என வருவதைக் கொண்டு இவர் மூலமாக சோதியைக் கண்டவர். அதனைப் பாடல்களில் சொன்னவர். இதன் காரணமாக இவர் திருமூல நாயனார் ஆனவர் என்பது தெரியவருகிறது.

வால்மீகி சித்தர்

இராமாயணம் படைத்த வால்மீகியும் இவரும் வேறு ஆவர். இவர் புரட்டாசி மாதம் அனுஷ நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர் ஆவார். எட்டுக்குடி என்னும் முருகன் தலத்தில் இவர் சமாதி நிலை அடைந்தார். இவரின் பாடல்கள் வால்மீகி சூத்திரம் எனப் போற்றப்படுகின்றன. இவர் பாடியனவாக பதினாறு பாடல்கள் கிடைக்கின்றன.

“சிவசிவா பதினெண்பேர் பாடற்கெல்லாம்

திறவுகோல் வால்மீகன் பதினா றாகும்

சிவம் பெத்த சித்தரெல்லா மென்னூல் பார்த்துச்

சிவனோடே கோள் சொன்னார் சினந்தான் நாதன்

அவமாகிப் போகாமல் சிவனுத் தார

அருளினால் திறந்து சொன்னேன் உலகுக்காக

நவமான நவக்கிரகந் தன்னுள் ளேயே

நாக்குவாய் செவி மூக்கு மத்திக்கு அப்பால்”(வால்.சித்-11)

என்ற பாடல் இவருடையதாகும். இதில் வால்மீகி என்ற பெயர்க்குறிப்பு காணப்படுகிறது. சிவனின் அருள் பெற்று பதினாறு பாடல்கள் பாடிய இவரின் பாடல்களை மறுப்பவர்கள் அக்காலத்தில் இருந்துள்ளனர். அவ்வாறு மறுக்காமல் உண்மையாக இதனை ஏற்றுக் கொண்டால் சிவன் அவர்களை ஏற்பான். நவக்கிரகங்கள் எல்லாம் மனிதருக்குள்ளே உள்ளன என்று இவர் கருத்துரைத்துள்ளமை உணரலாகிறது.

இராம தேவர்

நாகப்பட்டினத்தில் பிறந்தவர் இராமதேவர். இவர் காசிக்குச் சென்று சட்டைநாதர் உருவத்தைப் பெற்று அதனை நாகப்பட்டினத்திற்குக் கொண்டுவந்து வழிபட்டார். மெக்கா நகரத்தில் அளவில்லாத மூலிகைகள் இருப்பதாக அறிந்து அங்கு இவர் செல்ல, இவரை யக்கோபு என்று இசுலாமியராக ஆக்கி மெக்கா நகரில் இவருக்கு குர்ஆன் ஓதி இசுலாம் நெறிகளை அங்குள்ளோர் போதித்தனர். தமிழகத்து இராமதேவர், மெக்காவில் யக்கோபு ஆனார். பலகாலம் அங்கிருந்தார். முகமது நபியாரின் திருவுருவ தரிசனம் இவருக்குக் கிடைத்ததாகவும் ஒரு குறிப்பு இவர் வரலாற்றில் உள்ளது. மெக்காவில் போகரைச் சந்தித்தார். பல சித்துகள் செய்தார். காலங்கி நாதரின் அருளையும் பெற்றார். அழகர் கோயிலில் இவர் இறைநிலை பெற்றார்.

இவர் யக்கோபுவாக இருந்தபோது பாடியன இசுலாமிய கீதங்களாகின்றன. இராமதேவராகப் பாடியபோது அவை சித்தர் மரபுப் பாடல்களாக விளங்கின. இவரின் பத்துப் பாடல்களைத் தொகுத்துத் தன் தொகுப்பில் இடம்பெறச் செய்துள்ளார் அறிவொளி.

சித்தி செய்வதற்கு உரிய நாளை இவரின் பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“தானென்ற மூலமுடன் சித்தி பண்ணு

தனதான நூற்றெட்டுக் குள்ளே சித்தி

ஆனென்ற அண்டர் பதியெட்டு மாடும்

அறுபத்து நால்மூலி யெல்லா மாடும்

கோனென்ற கோடிசித்துக் கணத்திலாடும்

குணமாக ரேவதிநாட் செய்ய நன்று

வானென்ற அட்டமியிற் செய்ய நன்று

வளர்பிறையில் செய்தவனே யோகியாமே”(இராம.தேவ-9)

வளர்பிறை, அட்டமி , ரேவதி ஆகிய மூன்றும் கூடிவரும் நாளில் யோகம் செய்தால் மிகுபலன் கிடைக்கும் என்று இப்பாடலில் உணர்த்தியுள்ளமை புலனாகிறது.

கருவூரார்

கருவூரார் என்ற சித்தர், சோழ நாட்டில் உள்ள கருவூரில் பிறந்தவர். இவர் தம் இளம் வயதிலேயே ஞான நூல்களை விருப்புடன் கற்றார். குருவைத் தேடி அலைந்து, திரிந்து, பின்பு போகரின் சீடராக ஆனார். இவரது பெற்றோர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று கோயில்களில் விக்ரிகங்கள் செய்து கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

“சீரான கருவூரார் பிறந்த நேர்மை

செப்புகிறேன் செம்பவழவா யாகேளீர்

கூரானசித் திரையாம் மாதமப்பா

குறிப்பானஅஸ் தமதுரெண் டாங்காலம்

தேரான நாள் தனிலே பிறந்த சித்து’¹²

இப்பாடலின்படி, கருவூரார் சித்திரை மாதம் அஸ்தம் நட்சத்திரத்தில் இரண்டாவது பாதத்தில் பிறந்தவர் என்று அறியமுடிகிறது. கருவூரார் இந்திய நாட்டின் பல பகுதிகளுக்குச் சென்றவர். இவர் குற்றாலத்தில் பலகாலம் தங்கி, பொதிகை மலையில் இருந்த அகத்தியரின் அருள் பெற்றவர். இவர் இராசராச சோழனுக்குக் குருவாய் விளங்கியவர் என்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. தஞ்சையில் உள்ள இராசராசேச்சுவரம் கோயிலில் காணப்படும் சித்திரங்கள் வழியாக இக்கருத்தைப் பெற முடிகின்றது. இராசராச சோழரும் இவரும் ஒருங்கிருப்பது போன்ற சுவர் ஓவியம் அக்கோயிலில் காணப்பெறுகிறது.

தஞ்சையை ஆண்டு வந்த இராசராசசோழன் தஞ்சைப்பெரிய கோவிலைக் கட்டிமுடித்துப் பெருவுடையார் திருமேனியைப் பிரதிட்டை செய்யப் பலமுறை முயன்றும் அட்டபந்தனம் ஒட்டி நிற்காது உதிர்வது கண்டு இராசராசன் கவலைப்பட அப்போது 'கருவூரார் வரக்கெட்டிப்படும்' என்று வானில் ஒரு வாக்கு ஒலித்தது. இது கண்ட போகமுனிவர் கருவூர்த்தேவரை உடனே தஞ்சைக்கு வருமாறு கூற குருவின் ஆணைப்படி தஞ்சைக்கு வந்த கருவூரார் பெருவுடையார் இணையாமல் இருப்பதைக்கண்டு, புன்னகைத்தபடி சற்றும் தயக்கமின்றி தமது வாயில் இருந்த தாம்பூலச்சாற்றை உமிழ்ந்ததாகவும், அதுவரை இளகாதிருந்த மருந்து இளகி பிரதிட்டை செய்ய ஏற்றதாக மாறியது என்றும் கூறப்பெறுகிறது. இச்சித்தருக்கு நன்றி செய்யும் விதமாக தஞ்சைப்பெரியகோயிலில் கருவூரார்க்குச் சிலை எழுப்பி தனிச் சந்நதியை இராசராச சோழன் அமைத்தான்.

கருவூரார் யோக சித்தி பெற்றுக் காயகல்பம் உண்டு, பல்லாண்டுகள் மனித தேகத்துடன் வாழ்ந்துள்ளார். சிவன் மீதுள்ள பற்றினால் இவர் ஒரு பித்தனைப்போல் வாழ்ந்தார் என்றும் இவர் பற்றிய குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

நடராஜர் திருவுருவத்தைத் தில்லையில் அமைக்க சிற்பிகள் எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாததால் கருவூரார் தனது குருவின் வேண்டுகோளை ஏற்று நடராஜர் சிலையை அனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் செய்து முடித்தார் என்றும் ஒரு வாய்மொழிக் கதை இவர் பற்றி விளங்குகின்றது. அந்தக் கோயில் அமையவேண்டிய முறை, எந்தெந்த வடிவங்களை எங்கு எப்படி வைக்கவேண்டும், நடராசரை எப்படிப் பிரதிட்டை செய்வது, பூஜை செய்யும் முறை ஆகியவற்றை இவர் அறிவித்துள்ளார். அவை கருவூரார் பூஜாவிதிகள் எனப்படுகின்றன.

‘தெளிவதற்குச் சூட்சமிது தெளிவாய்ப் பாரு

சிவனிருந்து விளையாடுந் தெருவைப் பாரு

மொழிவதற்கிந் நூலைவிட வேறொன் றில்லை

முன்னாதி அந்தமொடு நடுவுஞ் சொன்னோம்

சுழியதற்குள் சுழியிருந்த சூட்சம் சொன்னோம்

செல்லாத மவுனமுதற் கருவுஞ் சொன்னோம்

ஒளிபிறக்கு முறுதியிந்த வறுதி சொன்னோம்

உற்பனமாய்ப் பார்த்தவர்கள் சித்தர் தாமே”(கரு-30)

என்று சித்தர்களின் இயல்பினை இவர் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவர் காளஹஸ்தியில் சமாதிநிலையை அடைந்தவர் என்பது அறியமுடிகிறது. திருமுறைகளில் கருவூரார் என்ற ஒருவரும் காணப்படுகிறார். அவர் வேறு இவர் வேறு என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அகப்பேய்ச் சித்தர்

அகப்பேய்ச்சித்தரின் இயற்பெயர் நாயனார் என்பதாகும். இவர் நெசவுத்தொழில் நடத்தி வாழ்ந்தார். அத்தொழிலில் நல்ல வருமானம் கிடைத்தது. இருந்தாலும் இச்சித்தரின் மனம் பொருளாசை விடுத்து அருளைத்தேடி அலைந்தது. இதனால் இவர் ஞானத் தேடலில் இறங்கினார்.

அகத்தைப் பேய் என்று குறிப்பிட்டு இவர் பாடியதால் இவர் அகப்பேய்ச் சித்தர் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளார் என்பர் ஒரு சாரார். அகம் பை- அகத்தைப் பையாகக் கொண்டு பாடியவர் என்பதாக ஒரு சாரார் கருதுவர். இவர் வைத்திய, யோக, ஞான மார்க்கங்களில் தேர்ந்தவர்.

இவர் அகந்தை எனும் பேயை அடித்து விரட்டி அறிவினில் தெளிவு காணும் அற்புத வழியினைக் காட்டியவர். மனம்தான் நம்முடைய அனைத்து வினைகளுக்கும் காரணமாக அமைகிறது. மனம் நினைக்க ஐம்புலன்கள்

அதனைச் செயலாக்குகின்றன. மனமானது ஓரிடத்திலும் நிற்காமல் பேயைப்போல அங்கங்கு அலைந்து திரிவதால் அகப்பேய்ச்சித்தர் தம் மனத்தைப் ‘பேய்’ என்று உருவகப்படுத்தியுள்ளார். இவர் வேளாளர் மரபினர் எனவும் வணிக குலத்தவர் எனவும் இருவேறு கருத்துக்கள் கூறப்பெறுகிறது.

“தேனாறு பாயுமடி அகப்பேய்

திருவடி கண்டவர்க்கே

ஊனாறும் இல்லையடி அகப்பேய்

ஒன்றையும் நாடாதே”(அகத்.-56)

என்ற பாடலில் அகப்பேயே! பரம்பொருளின் திருவடியைத் தலை உச்சியில் தியானித்து அதைக் கண்டவர்கள் தலையில் தேனாறு பாயும் என்கிறார். இவர் தொன்னூறு கண்ணிகள் பாடியுள்ளார். இவர் திருவையாற்றில் சமாதிநிலை அடைந்துள்ளார்.

இடைக்காட்டுச் சித்தர்

இடைக்காடர் தொண்டை மண்டலத்தில் இடையன்திட்டில் இடையர் குலத்தில் பிறந்தவர் என்பார் ஒரு சாரார். இவர் தற்போதைய சிவகங்கை மாவட்டப் பகுதியாக விளங்கும் இடைக் காட்டுரைச் சார்ந்தவர் என்பர் மற்றொரு சாரார்.

இடைக்காடர் திருமாலின் அவதாரம் என்பது சிலரது கொள்கை. ஆடுமேய்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த இவர் ஒருநாள் ஆடுகளை மேயவிட்டுவிட்டு ஒரு மரத்தடியில் சிந்தை ஒடுங்கியவராய்ச் சிவயோக நிலையில் இருந்தபோது வான் வழியாகச் சென்று கொண்டிருந்த சித்தர் ஒருவர், இவரிடம் இயல்பாய் அமைந்திருந்த சிவதியானத்தைக் கண்டு கீழே இறங்கி வந்து ‘மகனே நீ எதைப் பற்றிய சிந்தனையிலிருக்கிறாய்? என்றார். அவரது குரல் கேட்ட இடைக்காடர் சுயநினைவுக்கு வந்தவராய் அந்தச் சித்தரை வணங்கிப் பால் முதலியன கொடுத்துத் தாகம் தீர்த்த அவரின்

செயல் கண்ட சித்தர் மனம் மகிழ்ந்து இடைக்காடருக்கு வைத்தியம், சோதிடம், ஞானம், யோகம் ஆகியவற்றை உபதேசித்துச் சென்றதாக ஒரு வாய்மொழிக் கதை வழங்கி வருகிறது.

இடைக்காடர் புரட்டாசி மாதம் திருவாதிரை நட்சத்திரம் இரண்டாம் பாதத்தில் பிறந்தவர் என்று போகர் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒரு முறை நாட்டில் பனிரெண்டு வருடங்கள் பஞ்சம் தலைவிரித்து ஆடப்போகிறது என்பதைத் தன் ஞான நிலையினால் அறிந்த இடைக்காடர் முன்னெச்சரிக்கையாக எக்காலத்தும் கிடைக்கக் கூடிய எருக்கம் இலைகளை தன்னுடைய ஆடுகளுக்குத் தின்னப் பழக்கினார். கெடாத தன்மையுடைய குருவரகு என்னும் தானியத்தைச் சேற்றுடன் கலந்து அந்தக் கலவையினால் குடிசைக்குச் சுவர் எழுப்பினார். பெரும் பஞ்சம் வந்தது. பஞ்சத்தினால் மக்களும் மற்ற உயிரினங்களும் அழிந்து கொண்டிருந்தன. இவ்வளவு பெரும் பஞ்சம் வந்தபோதும் இடைக்காடரும் அவருடைய ஆடுகளும் உயிருடன் இருப்பதைக் கண்ட நவக்கிரங்கள் அவரைக் காண வந்தனர்.

நவக்கிரங்கள் தன் இருப்பிடத்திற்கு வந்ததில் மிக மிக மகிழ்ந்த இடைக்காடர் தான் வளர்க்கும் ஆடுகளிலிருந்து பெறப்பட்ட பாலினை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். பாலினை உண்ட நவக்கிரகங்கள் மயங்கினர். இதுதான் தக்க சமயம் என நினைத்த இடைக்காடர் நவக்கிரகங்களை மாற்றிப்படுக்க வைத்தார். நவக்கிரகங்களின் இடமாற்றம் காரணமாக உலகில் சில மாற்றங்கள் உருவாயின. மழை பொழிந்து நாடு செழித்தது. பஞ்சம் அகன்றது என்று இவரின் பெருமையை மற்றொரு வாய்மொழிக் கதை குறிப்பிடுகிறது.

இவர் சொல்லாற்றல் மிக்கவர். ஒரு சமயம் விஷ்ணு பக்தர்களுக்கு விஷ்ணு எடுத்த பத்து அவதாரங்களில் மிகவும் வணங்கத்தக்கவை எவை என்ற சந்தேகம் எழுந்தது. அக்கேள்வியை இடைக்காடரிடம் கேட்க இவர் அக்கேள்விக்குப் பதிலாக ‘ஏழை இடையன் இளிச்சவாயன்’ என்று கூறினார்.

சக்கரவர்த்தி மகனாய்ப் பிறந்து வனவாசத்தில் ஒரு ஏழைபோல் வாழ்ந்தவன் இராமன். இடையன் என்பது கிருஷ்ணனைக் குறிக்கும்.. இளிச்சவாயன் என்பது வாய்திறந்து சிரித்தபடி இருக்கும் நரசிம்ம அவதாரத்தைக் குறிக்கும். இந்த மூன்று அவதாரங்களும் வணங்கத்தக்கவை என்பதை இவரின் இனிய தொடர் எடுத்துக்காட்டியது.

இவருடைய பாடல்கள் ஆடு , மாடு, அன்னப்பறவை, புல்லாங்குழல், அறிவு, நெஞ்சு, மயில், குயில் ஆகியவற்றை முன்னிலைப்பொருள்களாகக் கொண்டுப் பாடப்பெற்றுள்ளது. இவர் கொங்கணச் சித்தரின் சீடராவார்.

மனத்தினை அதன் போக்கில்விடக்கூடாது . அதனைக் கட்டுப்பாட்டில் வைத்துவிட்டால் முத்தி என்னும் வீடு பேற்றினை அடையலாம் என்பது தெளிவாகின்றது.

“மனமென்னும் மாடு அடங்கில் தாண்டவக்கோனே! முத்தி

வாய்த்த ஒன்று எண்ணேடா தாண்டவக்கோனே”(இடைக்காட்-13)

என்பது இவரின் பாடலாகும்.

அனைத்தையும் அடையவேண்டும் என்ற அளவற்ற ஆசை கொண்டவர்க்கு நற்கதி கிடைக்குமா? எனக் கேட்கிறார். பெண்மீது ஆசை கொண்டவர் விண்மீது ஆசை வைத்தால் அதை என்றுமே அடையமுடியாது பொருள் தேடுவதற்காகப் பொய்யான கல்வியை கற்காதே. உண்மையான கல்வி என்பது மெய்ஞ்ஞானக் கல்வி . அதனை விரும்ப வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

“பொய்யான கல்விகற்றுப் பொருள் மயக்கங்கொள்ளாமல்

மெய்யான ஞானக்கல்வி விரும்புவாய் கல் மனமே”

(இடைக்.காட்.சித்-61)

என்பது இவரின் அறிவுரையாகும்.

நீரில் எழுதமுடியாது . அப்படியே எழுதினாலும் அது நிலைக்காது அதைப்போல நாம் இப்பிறவியில் பெற்ற இந்த உடம்பும் நீர் மேல் எழுதிய எழுத்து போன்றது என நிலையாமையைப்பற்றி எடுத்துரைத்து எல்லாப்பொருட்கும் மூலமாய் விளங்கக்கூடிய பிரம்மம் மட்டுமே என்றும் அழியாதிருப்பது என்பது இடைக்காடரின் இனிய பாடல் வழி உணர முடிகிறது.

இவர் திருவண்ணாமலையில் சமாதநிலையடைந்தார் என்றும் திருவிடை மருதூரில் சமாத அடைந்தார் எனவும் இருவேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

சூரியானந்தர்

சித்தர்கள் பாடல்களின் தொகுப்பில் சூரியானந்தர் சூத்திரம் என்ற பாடல் தொகுப்பு காணப்பெறுகிறது. இதனை இயற்றியவர் சூரியானந்தர் என்று கொள்ளமுடிகின்றது. இவர் பதின்மூன்று பாடல்களுக்குள் யோக நிலை பற்றிச் செய்திகளை விளக்கியுள்ளமை புலப்படுகிறது.

“நில்லாத மூலிகையாற் காயசித்தி

நிஷ்டை மவுனத்தாலே யோகசித்தி

கொல்லாத மூலமதில் அபானசுத்தி

கூடாமலிருந்து விட்டாலேது முத்தி

சொல்லாத வீசனுப்பு மதிசூதத்திற்

சூட்டினேன் வெள்ளையென்ற சூடன் வித்தை

எல்லாரு மிந்த விதம் பாடமாட்டார்

இதமான சூதகத்தின் வெடியுப்பாச்சே”(சூரியா-10)

என்று யோகம் தழுவிய செய்திகளைத் தொகுத்துச் சுருக்கி அளிப்பது சூரியானந்தரின் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கமை புலனாகிறது.

இதுவரை இவ்வாய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பெற்ற அ.அறிவொளி என்பவரால் தொகுக்கப்பெற்ற சித்தர் பாடல்கள் என்ற தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சித்தர்களின் வாழ்க்கை முறை விவரிக்கப்பெற்றது.

திருமந்திரம் படைத்த திருமூலர்

‘திரு’ என்பதற்குப் பல பொருள்கள் இருந்தாலும், உயர்ந்த என்ற பொருளை இங்குக் கொள்ளவேண்டும். மூலம் என்றால் உண்டாகும் அல்லது உண்டாக்கக் கூடிய பொருள் என்று கொண்டால் உயர்வான உண்டாக்கக் கூடிய பொருள் பற்றிப் பாடியவர் என்று திருமூலர் என்ற பெயருக்கு விளக்கம் தர இயலும். இப்பெயர் விளக்கத்திற்கு மிகவும் பொருந்தியவர் திருமூலர் ஆவார். இவர் சைவத்திருமுறையில் பத்தாம் திருமுறையான திருமந்திரத்தைப் பாடியவர். திருமந்திரத்தில் யோகக் கருத்துகள், சக்கரம், எந்திரம் போன்ற பல செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இவை சித்தர் தம் மரபுகளுக்கு ஊற்றுக்கண்களாக விளங்கியவை. இவரை மூத்த சித்தராகச் சித்த மரபினர் கண்டு கொள்வர்.

ஈசனுக்கு அருகிலிருக்கும் பேறு பெற்ற திருமூலர் திருக்கயிலாய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர். இவரது பிறப்பைப் பற்றி போகர்.

“உய்யவே திருமூலர் என்ற சித்து

உலகமதில் தான்பிறந் தசேதி வண்ணம்

பையவே புரட்டாசிதிங் களப்பா

பாலகனார் வந்து தித்தமாத மாகும்”¹³

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து இவரது பிறப்பை அறிய முடிகிறது. திருமூலர் என்ற இச்சித்தர் புரட்டாசி மாதம், அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் மூன்றாம் பாதத்தில் பிறந்தார் என்ற செய்தி பெறப்படுகிறது.

இவர் மூலன் என்னும் இடையன் உடலில் புகுந்து வாழ்ந்ததாகவும், வீரசேனன் என்னும் அரசன் உடலில் புகுந்து வாழ்ந்ததாகவும் கூறப்பெறுகிறது. இவர் மாபெரும் தவயோகி. சிவயோக சித்தி அனைத்தும் பெற்றவர். உடலினைச் சுமை என்றும் ஊத்தைச் சரீரம், உப்பிருந்த பாண்டம் என்றும் பிறவியைப் பெருந்துன்பம் என்றும் பழிப்பதையே வழக்கமாகக் கொண்டிருந்த சித்தர்களுக்கிடையில் உடலின் சிறப்பினை உணர்ந்தவர். உயிரின் மாண்பினை உணர்ந்து போற்றியவர் இவர் என்பது புலனாகிறது.

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்

உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்

உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று

உடம்பினை யானிருந்து ஓம்புகின் றேனே”¹⁴

எனத் திருமூலர் ஒவ்வோர் மனிதரின் உடலிலும் ஓர் ஆற்றல் இருப்பதைக் கண்டு, இறைவனே மனிதன் உடலில் கோயில் கொண்டுள்ளதாகவும், இறைவன் உறையும் அக்கோயிலைத் தூய்மையாகப் பாதுகாத்து வந்தால் நலம் பெறலாம் என்று கருத்துரைத்துள்ளார்.

திருமூலர் தான் கண்டறிந்த யோக ரகசியங்களையும் வாழ்க்கைத் தத்துவங்களையும் திருமந்திர நூலுள் எடுத்துரைத்துள்ளார். தாமறிந்த பேருண்மைகளை உலகோரும் அறிந்துணர்ந்து பேரின்பம் பெற வேண்டும் என்ற உயரிய நோக்கு திருமூலரிடம் இருந்தமை அறியவியலுகிறது.

“நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்

வான் பற்றி நின்ற மறைபொருள் சொல்லிடின

ஊன் பற்றி நின்ற உணர்வுறு மந்திரந்

தான் பற்றப் பற்றத் தலைப்படுந் தானே”¹⁵

என திருமந்திரத்தின் முதலாம் தந்திரத்தில் பாடியுள்ளார். இப்பாடல் தானறிந்தவற்றை மற்றவர்க்கு உரைத்தலே சிறப்பு என்பதைப் பறைசாற்றுகிறது.

திருமூலர் ‘ஓம் நமசிவாய’ என்ற பிரணவ மந்திரத்துக்கு ஒப்பற்ற விளக்கத்தைத் தந்தவர். ‘ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்’ என்பது பகுத்தறிவுவாதிகளாலே ஏற்கப்பெற்ற தொடராகும். .

பிறன்மனை நயவாமை பற்றிக் கூறும்பொழுது, சுனையில் நீராடுவது சுகமாய்த் தோன்றலாம். அந்தச் சுனைநீரின் சுழலில் சிக்கி விட்டால் பெருந்துன்பமே நேரும். முறையற்ற வாழ்வினை வாழக்கூடாது என்பது தெளிவாகிறது.

அன்பைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது

“அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்

அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார். . . ”¹⁶

என்று அன்பையும், சிவத்தையும் ஒன்றே எனக் கூறியுள்ளமை புலனாகிறது.

இவர் பாடியனவாக மூவாயிரம் பாடல்கள் கிடைக்கின்றன. அத்தனை பாடல்களும் தத்துவச் செறிவு மிக்கவையாகும். மந்திரம் என்று அழைக்கப்பட தகுதியானது இவரின் படைப்பாகும் என்பது புலனாகிறது.

தொகுப்புரை

நம் பாரத நாட்டின் பெருமைக்குக் காரணம் பல சான்றோர்களும் ஞானிகளும் காலம் தோறும் தோன்றி இவ்வுலகம் நன்மை பெற நல்ல கருத்துக்களை வழங்கி வருகின்றமையே. அதே வகையில் சித்தர்களும் இப்பாரத நாட்டில் தோன்றி நல்ல சிந்தனைகளை வழங்கியவர்கள் என்பதை அவர்களின் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. நற்சிந்தனைகளை எடுத்துரைத்ததோடு மட்டுமில்லாமல் தம் வாழ்விலும் அதனைக் கடைபிடித்துள்ளனர் என்பதை உணர முடிகிறது.

சித்தர்கள் என்பவர்கள் சித்தத்தை வென்றவர்கள். அவர்கள் சித்தி அடைந்தவர்கள். சித்து என்னும் பேரறிவினைப் பெற்றவர்கள். சிவபெருமானைச் சித்தராகக் கொண்டு சமயச் சார்பற்ற நிலையில் சமுதாயத்திற்கு நன்மை தரும் செயல்களைப் பாடல்களாகப் பாடியவர்கள் சித்தர்கள். இறை இணைவுப் பண்பினைப் பெற்றவர்கள் சித்தர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

சித்தர்கள் பித்துப்பிடித்தவர்களைப் போல அலைந்து திரிவார்கள். மற்றவர்களிடம் பேசாது மவுன நிலையில் இருப்பார்கள். ஆடைகள் ஒழுங்கற்று அழுக்கேறியதாக இருக்கும். அழுக்கான உடம்புடன் இருந்தாலும் இவர்களுடைய பார்வை தட்சன்யமான பார்வையாக இருக்கும் என்று சித்தர்களின் புறத்தோற்றம் சுட்டப்பெறுகிறது

பதினெண் சித்தர்கள் என்று எண்ணிக்கை அளவில் ஓர் அடையாளமாகச் சித்தர்களின் எண்ணிக்கை காட்டப்பெற்றாலும், அவர்கள் அவ்வளவில் இருந்து பெருகிக் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாய்வு முப்பத்தேழு பேரைச் சித்தர்களாகக் கணக்கில் கொண்டு ஆய்வினை நிகழ்த்தியுள்ளது.

பத்தாறு

முப்பத்தேழு சித்தர்களின் வாழ்வும், வாக்கும், சமுதாயத் தொண்டும் இவ்வியலில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்று அவர்களால் சமுதாயம் பெற்ற நன்மைகளும் விளக்கிக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பாரதியார், சத்ரபதி சிவாஜி தன் சைதன்யத்திற்குக் கூறியது, பாடலடி -25
2. யோகி.கைலாஷ்நாத், சித்தர்களுஞ்சியம் ப -27
3. சை.சற்குணன்,சித்தர் கருவூலம் ப -23
4. யோகி.கைலாஷ்நாத், சித்தர்களுஞ்சியம் ப -11
5. ம.சு.பிரம்மத்தண்டி, சித்தர்களின் வரலாறும் வழிபடும் முறைகளும் ப-5
6. நிர்மலா மோகன், தமிழ்ச் சித்தர் இலக்கியம் ப-8
7. சாமி.சிதம்பரனார், சித்தர்கள் கண்ட விஞ்ஞானம், ப-22
8. யோகி.கைலாஷ்நாத், சித்தர்களுஞ்சியம் ப-34
9. அரு.ராமநாதன், சித்தர் பாடல்கள் ப-7
10. பி.என்.பரசுராமன், சித்தர்கள் வாழ்க்கை பக் -39-50
11. நிர்மலா மோகன், தமிழ்ச் சித்தர் இலக்கியம் ப-131
12. ம.சு.பிரம்மத்தண்டி, சித்தர்களின் வரலாறும் வழிபடும் முறைகளும் ப-60
13. மேலது ப.-17
14. திருமூலர் திருமந்திரம் ப.725
15. மேலது ப-75
16. மேலது ப -270

இயல் - 2

சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகளும் மந்திரங்களும்

மக்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்றின்மீது நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். அறத்தின் மீதான நம்பிக்கை அறம் செய்யத் தூண்டுகிறது. கடவுள் மீதான நம்பிக்கை சமயமாக மலருகின்றது. தொழிலின் மீதான நம்பிக்கை கடமையைச் சரிவரச் செய்யத் தூண்டுகின்றது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு நம்பிக்கையும் மக்களின் வாழ்வை வளப்படுத்துவதாக அமைகின்றது. இவற்றுள் சமய நம்பிக்கை ஓர் இயக்கமாக வளர்த்தெடுக்கப் பெற்றது. சமயத்தின் வழி முக்தியடைதல், பிறவாமை பெறுதல் போன்ற நிறைநிலைகள் குறித்த சிந்தனைகள், கருத்துகள், தத்துவங்கள் உருவாக்கப்பெற்றன. அவ்வாறு உருவாக்கப்பெற்றவை வளர்த்தெடுக்கப் பெற்றன.

சமய நம்பிக்கைக்கு எதிரான பல சிந்தனைகளும் அவ்வப்போது சமய நம்பிக்கைகளை அசைத்துப்பார்த்தன. அவற்றில் இடையீடுகள் இருந்தபோதும் சமய வளர்ச்சிக்குப் பின்னடைவு என்பது ஏற்படவில்லை.

சித்தர்கள் முந்தைய சமய மரபின் தொடர்ச்சியாகவும் பிந்தைய சமய வளர்ச்சியைத் தொடங்கி வைப்பவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர். இவர்களின் சமயச் சிந்தனைகள் தனித்துவம் வாய்ந்தன. முந்தைய மரபில் இருந்த போலிகளை அவர்கள் களைய முற்பட்டனர். பிந்தைய சமய வளர்ச்சியின் புதுமைகளை வரவேற்கத் தொடங்கினர். சமயத்தைக் காரண காரியம் மிக்கதாக, அறிவியல் சார்ந்ததாக வழிப்படுத்த சித்தர்களின் சமய நெறி உதவியது.

சித்தர்களின் சமய வழி என்பது தனித்த பெருவழியாக தற்போது வளர்ந்துள்ளது. அவ்வழியின் பாற்பட்டு அமைந்த வழிபாட்டு முறைகளையும், மந்திர அமைப்புகளையும் இவ்வியல் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

சமயம்

“சமயம் என்பது புனிதமான ஒன்றைப் பற்றிய நம்பிக்கையும் செயல்முறைகளும் அடங்கிய ஓர் ஒழுங்கமைந்த முறையாகும்”¹ என்கிறார் எமிலி தர்கைம் என்ற அறிஞர். ‘சமையம்’ என்னும் சொல்லில் இருந்து, தோற்றம் பெற்றது ‘சமயம்’ என்ற சொல்லாகும். ‘சமையம்’ என்னும் சொல்லுக்குக் கடமை உணர்ச்சி என்று ஆங்கில அகராதி விளக்கம் தருகிறது. “சமைத்தல் என்னும் தொழிற்பெயரின் பொருள் பக்குவப்படுத்தல் என்பதாகும். பக்குவப்படுத்தலாவது நாம் உண்ணும் உணவினை உண்பதற்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு வகையான காய்கறிகளைப் பக்குவப்படுத்தி அளிப்பதுபோல் மனிதனைத் தீய பண்புகளில் இருந்து நீக்கி, நற்பண்புகளுக்கு உட்படுத்தச் செய்யும் ‘சாதன அமைப்பாகச் சமயம் உணரப் பெறுகிறது”² என்று சமயம் என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் அளிக்கப் பெறுகின்றது.

மேற்கருத்துகளின் வழி நன்மைகளை மிகுத்துத் தீமைகளை அழித்து மனிதனைப் பக்குவப்படுத்தும் ஓர் அமைப்பே சமயம் என்பதை உணரமுடிகின்றது. இந்தச் சமயம் என்பது பல்வேறு வகைப்பட்டதாக விளங்குகின்றது. சைவம், வைணவம், பௌத்தம், சமணம், சாக்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், கிறித்துவம், இசுலாம், சீக்கியம் போன்றன உலக அளவில் காணப்படும் சமய வகைப்பாடுகள் ஆகும். இச்சமயங்களுக்கென்று தனித்த கடவுள்கள், கடவுள்நெறிகள், வழிபாட்டு முறைகள் அமைகின்றன. வழிபாட்டு முறைகளில் உள்ள வேறுபாடுகளை, தனித்தன்மைகளைக் கொண்டே சமய அடையாளங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

தமிழிலக்கியத்தின் மூத்த இலக்கணமான தொல்காப்பியம் முதலே வழிபாடுகள், சமய நம்பிக்கைகள் இருந்துள்ளன.

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப

பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து

பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே

கலிநிலை வகையும், வஞ்சியும் பெறாஅ”³

என்று தான் வழிபடு தெய்வத்தைப் பிறருக்கு நன்மை தரச்சொல்லி வணங்கும் நடைமுறையைத் தொல்காப்பியம் காட்டுகின்றது. மேலும் தொல்காப்பியத்தால் சுட்டப்பெறும் மாயோன், சேயோன், வேந்தன், வருணன் ஆகிய கடவுள்களும் தொல்காப்பிய காலச் சமய நெறிகளுக்குக் காட்டாக அமைகின்றன.

சங்க காலத்தில் வெறியாடுதல் என்ற வழிபாட்டுமுறை வழங்கி வந்துள்ளது. பெண்மக்கள் நலம் குறைந்த காலத்தில் வேலனை அழைத்து வெறியாடும் சமயச் சடங்குமுறை சங்க காலத்தில் நடந்துள்ளது. நால்வழிச் சந்திப்பு உள்ள இடமொன்றில் வெண்மணல் பரப்பி, செந்நெல் பொறிகளைத் தூவி, பந்தர் அமைத்துப் பூக்கள் பல பெய்து வழிபாட்டு இடம் உருவாக்கப்பெற்றுள்ளது. வேலினைச் சுத்தம் செய்து, பூக்குலைகளைச் சுற்றிக்கட்டி அந்த இடத்தின் மையத்தில் நடப்பெறுகின்றது. பிறகு வேலன் ஒருவன் அவ்வேலினை எடுத்து முருகன் பெயர் சொல்லி வாழ்த்தி, தன்மேல் முருகன் எழுந்ததாகக் கொண்டு ஆடுகிறான். அவன் ஆடும்வேளையில் மகளிர் குறிஞ்சிப் பண் பாடுகின்றனர். ஒலிக்கருவிகள் முழங்குகின்றன. தூபம் புகைக்கப்படுகிறது. உடல்நலம் குன்றிய பெண்மகளின் நிலையை மேம்படுத்த அவன் சில செய்திகளைக் கூறுவதாக இவ்வழிபாடு அமைகிறது.

நீலமணிமிடற்றுக் கடவுளான சிவபெருமான், கொற்றவை போன்ற கடவுள்களை வழிபட்டமைக்கான சான்றுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்பெறுகின்றன. இடையில் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் காலத்தில் சமண, பௌத்த சமயப் பரவலும், சடங்குகளும், அம்மதங்களை வளர்த்தன.

“வான்இடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்
கால்நிலம் தோயாக் கடவுளை- யாம்நிலம்
சென்னியுற வணங்கிச் சேர்தும்எம் உள்ளத்து
முன்னியவை முடிக என்று”⁴

என்பது நாலடியாரின் கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியாகும். வானவில்
எப்போது தோன்றும், எப்போது மறையும் என்று சொல்ல இயலாது.
இதுபோன்றதே மனிதனின் பிறப்பு, இறப்பு நிலையும். இது அனைத்து
உயிர்களுக்கும் பொதுவான நடத்தை உண்மையாகும். எனவே பூமியில்
நிலம் படியாத பெருமை உடைய அருகக்கடவுளை எமது வாழ்க்கையில்
எண்ணியவற்றை நிறைவேற்றித் தரவேண்டும் என்று தரையில் தலைபடுமாறு
வணங்குவோம் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இதில் சமணக்கடவுளின்
பெயரான அருகனின் பெயரும், அவரைத் தரைமீது வணங்கி வழிபடும்
முறையும் அறியமுடிகின்றது,

தொடர்ந்து பக்தி இலக்கிய காலத்தில் திருமுறைவாணர்கள்
சைவத்தை நிலை நிறுத்தப் பல பாடல்களைப் பாடினர். நாயன்மார்களும்
மாணிக்கவாசகரும் முழு முதல் தெய்வமாகச் சிவனையே வணங்கினர்.
அவனுக்கே வழிபாடு நிகழ்த்தினர்.

“சலம்பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்

தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்

நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்

உன்னாமம்என் னாவில் மறந்தறியேன்

உலந்தார்தலை யிற்பலி கொண்டுழல்வாய்

உடலுள்ளுறு சூலை தவிர்த்தருளாய்

அலந்தேன்அடி யேன்அதி கைக்கெடில

வீரட்டா னத்துறை அம்மானே.”⁵

என்ற தேவாரப்பாடல் சைவ வழிபாட்டு முறையை விளக்குகின்றது. தண்ணீர், பூக்கொண்டு இறைவனை வழிபடவேண்டும். அவனைப்பற்றி இசைப்பாடல்கள் பாடவேண்டும். நன்மை, தீமை ஆகிய அனைத்து நிகழ்வுகளிலும் அவனை மறவாமல் எண்ணவேண்டும். அவனின் பெயரை வாழ்த்தவேண்டும் என்று வழிபாட்டு முறைகளை வகுத்துத் தருகிறார் திருநாவுக்கரசர்.

ஆழ்வார்கள் திருமாலை வணங்கினர். அவர்களின் வைணவ சமயம் தனித்த வழிபாட்டு முறையை உடையது.

“குலம் தரும் செல்வம் தந்திடும்

அடியார் படுதுயர் ஆயின எல்லாம்

நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்(பு) அருளும்

அருளொடு பெருநிலம் அளிக்கும்

வலந்தரும் மற்றுந் தந்திடும்

பெற்ற தாயினும் ஆயின செய்யும்

நலந்தரும் சொல்லை நான் கண்டுகொண்டேன்

நாராயணா வென்னும் நாமம்.”⁶

என்று நாராயணன் என்ற நாமத்தின் சிறப்பினை நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் உரைக்கிறது. நாராயணா என்ற மந்திரத்தைச் சொல்வதே ஒப்பற்ற வழிபாடு என்று ஆழ்வார்கள் கருதியுள்ளனர்.

இவ்வாறு வளர்ந்த பக்தி இயக்கம் சைவக் காப்பியமான பெரியபுராணத்தாலும், வைணவக் காப்பியமாகிய கம்பராமாயணத்தாலும் பெரிதும் நிலைப்படுத்தப்பெற்றது. இவ்வாறு காலந்தோறும் சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள் தமிழகத்தில் வளர்ந்து வருகின்றன.

இவ்வளர்ச்சியின் இடையில் சித்தர்கள் மரபும் தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கும், தமிழ் பக்தி நெறிக்கும் புத்தொளி பாய்ச்சியது. அவர்களின் நெறி அறிவு சார்ந்து இயங்கியது. சமய நிறுவனங்களில் உள்ள குறைகளை அவற்றின் பேதங்களை அவை சுட்டிக்காட்டின. அனைவரையும் ஒரே நிலையில் நிறுத்தி கடவுளைப் பொதுவாக்கின. கடவுள் நெறியைப் பொதுவாக்கின. எனவே சித்தர்களின் சமய நெறிகள் தனித்தன்மையும் புரட்சியும் மிக்கதாக விளங்கியமை புலப்படுகிறது.

சித்தர்கள் தாங்கள் அறிந்த அற்புதங்களைப் பற்றித் பெரிதாகப் போற்றாதவர்கள். அவர்கள் மக்கள் அனைவரும் சித்தம் தெளிந்து வாழ வழி காட்டியவர்கள். அகத்தாய்மையுடன் நலம் பெறவேண்டும் என எண்ணி தாங்கள் கண்டறிந்த வழிமுறைகளை பிறர்க்கும் அறிவித்த ஞானிகள். பக்தி நெறி என்னும் பெயரில் கண்முடித்தனமான வழிபாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றிய மக்களுக்கு இறைவன் இருக்கும் இடத்தை சுட்டிக்காட்டியவர்கள். ஆலயங்களில் மட்டுமே இறைவன் இருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், இறைவன் எங்கும் எதிலும் நிறைந்த பரம்பொருளாக இருக்கின்ற தன்மையை எடுத்துரைத்தவர்கள் சித்தர்கள் என்பது தெளிவாகிறது.

சித்தர்கள் கண்டறிந்த தெய்வத்துக்கு சமய பேதங்கள் இல்லை. சமூகத்தில் பெருந்தெய்வங்களாகக் கருதப்படும் சிவன், திருமால் போன்ற தெய்வங்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட சைவ, வைணவ வேறுபாடுகளைக் கண்ட சித்தர்கள் ஒன்றே தெய்வம் என்னும் உயர்ந்த கருத்தினை உணர்த்தியவர்கள் என்பது சிந்திக்கற்பாலது.

ஒன்றே தெய்வம்

பற்பல தெய்வங்களை உருவாக்கியும், அவற்றிற்கென புராணங்கள் பெருக்கியும் வாழும் பக்தி நடைமுறையைச் சித்தர்கள் மறுத்தனர். தெய்வம் ஒன்றே என்று அவர்கள் தெளிந்தனர்.

“எங்குமுள்ள ஈசனார் எம்முடல் புகுந்தபின்

பங்குகூறு பேசுவார் பாடுசென்று அணுகிலார்

எங்கள் தெய்வம் உங்கள் தெய்வம் என்றிரண்டு பேதமோ

உங்கள் பேதம் அன்றியே உண்மை இரண்டும் இல்லையே”

(சிவ.வாக்-224)

என்ற சிவவாக்கியரின் பாடல் தெய்வங்கள் பலவாகவும், சமயங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டும் இருப்பதைச் சாடுகின்றது, எல்லார் உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஒரே கடவுள் இருக்கிறார். அப்படியிருக்க எங்கள் சமயம், உங்கள் சமயம் என்று சமயவேறுபாடு கருதுவது சரியாகாது. சமயவாதிகள்தாம் வேறுபட்டிருக்கிறார்களே தவிர கடவுள் ஒன்றுதான். அது இரண்டாகக் கூட அமையவில்லை என்பது சிவவாக்கியரின் மேற்கண்ட பாடலின் பொருளாக அமைகிறது.

கடவுள் ஒன்று என்றால் அது எது என எழும் கேள்விக்கும் சித்தர்கள் பதில் தருகின்றனர்

“அரியுமாகி அயனுமாகி அண்டம் எங்கும் ஒன்றதாய்

பெரியதாகி உலகு தன்னில் நின்ற பாத மொன்றல்லோ

விரிவதென்று வேறு செய்து வேடமிட்ட மூடரே

அறிவினோடு பாருமிங்கு அங்கும் எங்கும் ஒன்றதே”(சிவ.வாக்-225)

என்ற பாடலில் அரி, அயன் என்ற பிரிப்பெல்லாம் கடவுளுக்கு இல்லை. அறிவு கொண்டு பார்த்தால் எல்லாக் கடவுளரும் ஒன்றே. அவர்களின் பாதம் ஒன்றுதான் என்று உரைக்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“உள்ளத்து ஒளியாக ஓங்காரத்து உள்ளிருந்து

கள்ளப் புலனுக்க என் ஆத்தாளே

காரணமாய் வந்தாண்டி” (அழு.சித்-125)

என்ற அழகணீ சித்தர் பாடலில் உள்ளத்தின் ஒளியாக ஒன்றாக இருப்பவன் இறைவன் என்று இறைவனை உணரமுடிகின்றது.

“ஆதியென்ற மணிவிளக்கை அறியவேணும்

அகண்டபரி பூரணத்தை அறியவேணும்

சோதி என்ற துய்யவெளி மார்க்க மெல்லாஞ்

சுகம் பெறவே மனோன்மணியென்னாத்தாள் தன்னை

நீதியென்ற பரஞ்சோதி ஆயி பாதம்

நிற்குணத்தி னின்ற நிலை யாருங் காணார்

வேதியென்ற வேதாந்தத் துள்ளே நின்று

விளங்குவதும் பூசையிது வீண்போகாதே”(இரா.தேவ-1)

என்று இராமதேவர் ஆதியென்ற மணிவிளக்காகக் கடவுளைக் காண்கின்றார். மேலும் பரஞ்சோதி என்று அக்கடவுளை மேலும் இராமதேவர் காணுகின்றார். அக்கடவுளை அடைய வழி மனோன்மணி என்னும் யோகமுறை என்பது அவர் கண்ட முடிவாகும்.

“சத்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்

சகலவுயிர் சீவனுக்கு மதுதானாச்சு

புத்தியினா லறிந்தவர்கள் புண்ணியோர்கள்

பூதலத்தில் கோடியிலே யொருவருண்டு

புத்தியினால் மனமடங்கி நிலையில் நிற்பார்

பாழிலே மனத்தை விடார் பரமஞானி

சுத்தியே அலைவதில்லை சூட்சம் சூட்சம்

சுழியிலே நிலையறிந்தால் மோட்சம்தானே”(அகத்-1)

என்று ஒன்றே தெய்வம் என்று தெளிவாக உரைக்கிறார் அகத்தியர். அதனைப் புத்தியினால் அறிதல், அதாவது சித்தத்தால் அறிதல் அதுவே

புண்ணியம். அவர்களே புண்ணியர்கள். அவர்கள் கோடியில் ஒருவர்தாம். பாழிலே மனத்தை விடாமல் பரமஞானியாகி, சுத்தி அலையாமல், சுழியிலே நிலையறிவது அக்கடவுளை அறியும் முறை என அகத்தியர் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

“உலகம் ஒக்காளமாம் என்று ஓது குயிலே – எங்கள்

உத்தமனை காண்பரிதென்று ஓது குயிலே

பலமதம் பொய்மையே என்று ஓதுகுயிலே – எழு

பாவமகன்று ஏறிட்டோம் நாமென் றோதுகுயிலே” (இடைக்-84)

என்று கடவுளை உத்தமனாக ஒருவனாகக் காண்கிறார் இடைக்காடர். பலமதங்கள் பொய் என்பதை இவரின் பாடலடி தெளிவாக உரைக்கின்றது.

“எங்கும் சுயப்பிரகாசன் அன்பர்

இன்ப இருதயத் திருந்திடும் வாசன்

துங்க அடியவர் தாசன்- தன்னைத்

துதிக்கிற் பதவி அருளுவான் ஈசன்”(கடு.வெளி.சித்-35)

என்று சுயப்பிரகாசனாக ஒரே கடவுளைக் காண்கிறார் கடுவெளிச்சித்தர்.

“எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற சோதியை

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி”(குதம்.சித்-8)

குதம்பைச் சித்தரும் சோதியாகக் காணுகின்றார். அச்சோதி ஒவ்வொரு உயிரின் உள்ளிலும் இருக்கிறது என்பதையும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளமை புலனாகிறது.

சிவனைத் தன் கடவுளாகக் கொண்ட பத்திரகிரியார் சிவனையும் ஒளிவடிவ இறைவனாகக் காணுகின்ற தன்மை சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கது.

“கடலில் ஒளிந்திருந்த கனலெழுந்து வந்தாற்போல்

உடலில் ஒளித்த சிவம் ஒளி செய்வ தெக்காலம்”(பத்தி-169)

என்ற இவரின் பாடலில் சிவம் உடலில் ஒளிந்திருக்கின்றது. மறைந்துள்ள அந்தச் சிவத்தை உள்ளொளி வெளிச்சமாகக் காண்பது எக்காலம் என்று அவர் முக்தி அடையும் காலம் பற்றி ஏங்குகிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

“அருவாயும் உருவாயும் அந்தியாயும்

அந்தமாயும் ஒளியாயும் ஆகமமாயும்

திருவாயும் குருவாயும் சீவனாயும்

செறிந்த வஸ்துவைப் போற்றி ஆடு பாம்பே”(பாம்.பாட்.சித்-7)

என்று ஒளியாகவும், உருவாகவும், அருவாகவும், திருவாகவும், குருவாகவும் இருக்கும் ஒரே பொருளாக இறைவனைக் காண்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என அறியப்பெறுகிறது.

கடவுள் பல்வேறு உருவங்களில் நிறைந்திருக்கின்ற தன்மையைக் காகபுகண்டர் பின்வருமாறு அறிவிக்கிறார்.

“சிறந்த பராபரமாகிய யெங்குந் தானாய்த்

தீர்க்கமுடன் ரவிமதியுஞ் சுடர் முன்றாகி

பரந்தருளும் ஐம்பூத மாயை தோன்றிப்

பல்லாயிரங்கோடி அண்டம் படைத்த போதும்

வரம்பெருகி அனந்த அனந்தம் உயிருமாகி

மதபேத மாகவுந்தனன் வடிவைக் காட்டிச்

சரம்பெருக அண்டத்தி லெழுந்தே நின்ற

சச்சிதானந்தம் அதைப் பணிசுவோமே” (காக.புகண்-1)

என்ற இந்தப்பாடலில் மத பேதங் கடந்த தெய்வம் சித்தர்கள் கண்ட தெய்வம் என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. பராபரமாகிய கடவுள் எங்கும் தானாக நிற்கிறார். அவர் சச்சிதானந்தம் ஆவார் என்ற இச்சித்தரின் கருத்து ஒன்றே கடவுள் என்ற நிலையை விரித்துரைப்பதாக அமைகிறது.

சங்கிலிச் சித்தரின் பாடலடிகள் சிவ சம்பந்தம் உடையதென்றாலும் ஒன்றே கடவுள், அதுவே நானாகும் தன்மை பெற்றது என்பதை உரைப்பதாக உள்ளது.

“தானே தானாக நிறைந்துநின்ற

தற்பரம் ஆகிய உற்பணத்தை

நானே நான் என்று அறிந்து கொண்டுபர

நாட்டம் அறிவாய் ஆனந்தப் பெண்ணே” (சங்கி.சித்-11)

தானாக நின்ற பரம்பொருளை நானாக ஆக்கிக்கொள்ளும் கடவுள் நாட்டத்தை இச்சித்தர் பாடுகின்றார். ஒவ்வொரு மனிதரும் தனக்குள்ளே இறைவனைக் காணும் முயற்சியே சித்தர்களின் இறைஞானமாக விளங்குகிறது என்பது மேற்கண்ட பாடல்களின் அடிக்கருத்தாக உணர்த்தப்பெறுகிறது.

“தன்னையே தான் அறிந்தோன் சித்தன்”(கல்லு.சித்-6)

என்று கல்லுளிச் சித்தர் பாடுகின்றார். சித்தர்க்கான இலக்கணமும் இதுவாகின்றது. தனக்குள்ளே உள்ள இறைநிலையை உணரும் சித்தர் சமய நெறியும் இதுவாகின்றது.

“உரிதாம் பரம் பொருளை உள்ளு- மாயம்

உற்ற பிரபஞ்ச மயக்கத்தைத் தள்ளு” (கஞ்ச.மலை.சித்-1)

என்று ஒன்றாம் பரம்பொருளின் நினைப்பினை நினைக்கச் சொல்லுகிறார் கஞ்சமலைச்சித்தர்.

“ஆதிமத் யாந்தமதைக் கிளியே

அன்பாய் அறிவதற்குச்

சோதி சுடரொளியைக் கிளியே

தோத்திரம் செய்து கொள்ளே”(ஆதி.நாத-1)

சோதிச் சுடரொளி என்று இறைவனைக் காணும் சித்தர் நெறியில் நிற்கிறது
ஆதிநாதர் என்ற வேதாந்தச் சித்தர் பாடல்.

“சித்தரெல்லாம் உண்மைதனை மறைத்தாரென்றே

செப்பி மனப்பால் குடிக்க வேண்டாம் சொன்னேன்

சித்தர்மொழி நூலதனைத் தொட்டபோதே

சித்தரெல்லாம் ஒற்றெனச் சேர்ந்து நிற்பார்

சித்தமுறுங் குணநிறைவில் நாட்டம் கொள்வார்

சிறிது அழுக்கைக் கண்டாலும் விலகிப் போவார்

சித்தநிறை வுள்ளவர்க்கே சித்தி தோன்றும்

சித்தமிலார் வித்தையெலாம் சிரிப்பே கண்டீர்”(காரை.சித்-6)

என்ற பாடலின் வழி சித்தர் தம் இயல்பை விரித்துரைக்கிறார் காரைச்சித்தர்.
சித்தர் நூல்களைத் தொட்டவுடன் சித்தர்கள் சூழ்ந்து நிற்பார்கள் என்று
சித்தர் உலகிற்குள் செல்வார்க்கு நன்னம்பிக்கை தருகின்றார். சித்த நிறைவு
உள்ளவர்க்கே சித்தி தோன்றும் என்பதும் உண்மையறிவு, கடவுளறிவு
தோன்றும் என்பது இங்கு தெளிவாகிறது.

தடங்கண் சித்தர் இறை உருவங்களை விமர்சிக்கிறார்.

“அருவருப்பூட்டும் ஐந்தலை நாற்கை

ஆனைபோல் வயிறு முன் துறுத்தும்

உருவினை இறைவன் எனப்பெயர் கூறி

உருள் பெருந்தோளில் அமர்த்தி

இருபது நூறு முடர்கள் கூடி

இழுப்பதும் தரைவிழுந்தெழுவும்

தெருவெல்லாம் நிகழும் ஆது கொலோ சமயம்”(தடங்.சித்-2)

என்பது இறை உருவத்தை விமர்சிக்கும் பாடலாகும். ஐந்து தலை நாகம், நான்கு கரங்கள், ஆனைபோல் வயிறு என்ற கோலத்துடன் அருவருப்புடன் இருக்கும் தெய்வ உருவை நூற்றுக்கும் மேற்பட்டோர் சுமப்பது சமயமாகாது என்று இச்சித்தர் உரைக்கிறார். மேலும் அவர் உண்மையான சமயம் எது என்றும் எடுத்துரைக்கிறார்.

“மெய்யுணர்வு எய்தித் தனைமுதல் உணர்ந்து

மெய்ம்மைகள் விளங்குதல் வேண்டும்

பொய்மிகு புலன்கள் கடந்து பேருண்மை

புரிதலே இறையுணர்வு அன்றோ

செய்கையால் வழக்கால் அச்சத்தால் மடத்தால்

செய்பொருள் இறை எனத் தொழுவார்

உய்வரோ இவர்தாம் இதுகொலோ சமயம்

உணர்விலார்க்கு உழலுமென்றெஞ்சே”(தடங்.சித்-11)

என்று தன்னைத் தான் உணரும் நிலையே முதலில் தேவை என்று மெய்ஞ்ஞானத் தேடலின் முதல்நிலையை இச்சித்தர் பாடலின் வழி அறியவியலுகிறது.

“பார்த்த இடமெல்லாம் பரமென்று இரு மனமே”(பட்டி-22)

என்பது பட்டினத்துச் சித்தர் ஞானத்தில் இடம்பெறும் ஒரு பாடலாகும். எல்லா இடங்களில் ஒன்றே ஆன கடவுள் நிறைந்திருக்கிறார் என்ற சித்தர் நெறியை இவர் மேலும் வலியுறுத்தியுள்ளமை அறியமுடிகிறது.

“அறிவுள் மன்னுமடி அகப்பேய்

ஆதார மில்லையடி

அறிவுபாசமடி அகப்பேய்

அருளது கண்டாயே” (அகப்.சித்-60)

என்று அறிவையே தெய்வமாகக் காண்கிறமை சுட்டப்பெறுகிறது.

மொத்தத்தில் தன்னைத் தனக்குள் அறிதலும், தன்னிலே இருந்த இறையைத் தானறிதலும் சித்தர் காட்டும் இறைத் தன்மையாகின்றது.

“என்னிலே இருந்தவொன்றை யானறியவில்லையே

என்னிலே இருந்த ஒன்றை யானறிந்து கொண்டபின்

என்னிலே இருந்த ஒன்றை யாவர் காண வல்லிரே

என்னிலே இருந்திருந்து யானறிந்து கொண்டேனே”(சிவ.வாக்-9)

என்ற சிவவாக்கியரின் பாடல் சித்தர் இறைநெறியை முழுதும் உரைப்பதாக உள்ளது. என்னிலே இருந்த ஒன்று இறை, அந்த இறையைக் காணாத நிலை உயிரின் மறைப்புநிலையாகும். உயிரானது தன்னை அறிந்து தனக்குள் உள்ள இறையை அறிந்து, என்னிலே இருந்து யானறிந்து கொள்ளுதலே இறைவனைக் காணும் வழியாகும் என்பதை இப்பாடல் தெரிவிக்கின்றமை அறியலாகிது.

இவ்வாறு சித்தர்கள்

1. ஒன்றே தெய்வம்
2. அது எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது
3. ஒன்றான பரம்பொருள், ஒளி வடிவமாக ஒவ்வொரு உயிருக்குள்ளும் இருக்கிறது. அந்த ஒளியை அறிந்து உணரவேண்டும்.
4. தன்னை அறிதலே வாழ்வின் முக்திக்கு வழி. அதனோடு தன்னோடு ஒட்டிய இறையையும் அறியும் முயற்சியின் வெற்றியே முக்தியாகும்.
5. கடவுள் உருவ வழிபாட்டில் இல்லை, ஆடம்பரமான சமய விழாக்கள் தேவையில்லை. சமய பவனிகள் தேவையில்லை.

6. மதங்கள் பலவகையாக இருப்பது ஏற்கத்தக்கதல்ல. ஒன்றே குலம், ஒருவனே தேவன் என்பதே சித்தநெறி என்று தெளிந்து உரைத்தவர்கள் என்பது புலனாகிறது..

சித்தர்களில் சிலர் வலைப்பெண், பராசக்தி போன்ற தெய்வங்களை முன்மொழிந்து நின்றாலும் அவர்களும் உள்ளம் பெருங்கோயில் என்பதில் தெளிவுடன் உள்ளனர்.

சித்தர் இலக்கியம் பற்றி ஆராய்ந்த மீ. பா. சோமு அவர்களின் கருத்தும் மேற்கண்ட முடிவுகளுக்கு சார்பாக விளங்குகின்றது.

“சித்தாந்தம், வேதாந்தம், துவைதம், அத்வைதம் என்றும் விசிஷ்டாத்வைதம் என்றும் பல பெயர்கள் இட்டுப் பல நிலைகளிலே நின்று தர்க்கம் செய்கிறது சமய உலகம். இந்தச் தத்துவச் சர்ச்சைகளுக்குள் அடிப்படையாக விளங்குகிற ஒரு பெரிய ஒற்றுமையை நுட்பமாகக் கண்டு, சமரச தன்னிலையாகிய பேரானந்த ஒருமைப்பாட்டிலே ஒரு பெரிய தெய்வீக ஐக்கியத்தை நிலைநாட்டுகிற அரும்பெரும் பண்பைச் சித்தர்களின் குரலிலே கேட்கிறோம்”⁷ என்ற கருத்து சித்தர்களின் ஒருமைப்பாட்டு இறைநெறியின் உறுதிப்பாட்டை விளக்குவதாக அமைகிறது.

சித்தர் சிந்தனைகள் என்ற நூலை எழுதிய தெய்வநாயகம் கருத்தும் மேற்கருத்துக்கு அரண் செய்கிறது.

“ஒன்றே தெய்வம் என்னும் முடிபே சித்தர்கள் காட்டிய கடவுட் கொள்கை. அவ்வொன்றினை உணர்ந்து அறிதற்கு அமைந்த நெறிகளே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பர். இவற்றுள் யோக நெறியால் - உள்ளுணர்வால் உள்ளத்தினுள்ளே ஒளிந்து நிற்கும், உருவற்ற பேரொளியாய் நிற்கும் ஈசனை எண்ணத்தினுள்ளே இயங்காது கண்டுகளிக்கும் முத்தி நெறியே சித்தர்கள் உணர்த்தும் சித்திமுத்தி நெறியாம்.”⁸

இவ்வாறு மானுடவுடம்பில் மறைந்து கிடக்கும் சித்தி முத்திதரும்
தெள்ளமுதைப் புறவுலகில் தேடிக் காலம் கழிக்காமல் உண்மை வழியே
எளிதில் உணர்ச் செய்த சித்தர் சிவவாக்கியராவர்.

“கோயில் பள்ளி ஏதடா? குறித்து நின்றல் ஏதடா?

வாயினால் தொழுது நின்ற மந்திரங்கள் ஏதடா?

ஞானமான பள்ளியில் நன்மையாய் வணங்கினால்

காயமான பள்ளியில் காணலாம் இறையையே” (சிவ.வாக்-180)

“ஞான நூல்கள் தேடியே நவின்ற ஞான யோகிகாள்!

ஞானமான சோதியை நாடியுள் ளறிகிலீர்!

ஞானமாகி நின்றதோர் நாதனை அறிந்தபின்

ஞானம்அல்ல தில்லை வேறு நாமுரைத்த துண்மையே”(சிவ.வாக்-154)

என்பது இவர் அனுபவமாக இறைமையைக் காட்டும் எளிய கருத்தாகும்
என்ற இப்பகுதி சித்தர்களின் இறை அறிவை மேலும் வலுப்படுத்துவதாக
அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

“ஏட்டுச்சுரைக் காய்கறிக்கிங் கெய்தி டாதுபோல்

எண்டிசைதி ரிந்துங்கதி யெய்த லிலையே

நாட்டுக்கொரு கோயில்கட்டி நாளும் பூசித்தே

நாதன் பாதம் காணார்களென் றாடாய் பாம்பே”(பாம்.சித்-94)

தாளில் வரையப்பட்ட சுரைக்காயானது கறிசமைக்க ஆவதில்லை.
எட்டுத்திசைகளிலும் உள்ள கோயில் குளங்கள் சுற்றித் திரிந்தாலும்
மோட்சம் என்ற வீடுபேற்றை அடையவில்லை. நாடுதோறும் கோயில்களைக்
கட்டி வழிபட்டாலும் ஈசனுடைய பாதமாகிய வீடுபேற்றை அடைய
முடியவில்லை. காரணம் இறைவன் மனிதனுக்கு உள்ளேயே இருக்கிறான்.

அப்படிப்பட்ட இறைவனை நமக்குள்ளே தேடாமல் புறுத்திலே தேடி
அடையமுடியாது என்று பாம்பாட்டி சித்தர் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

“தன்னையறிந் தொழுகுவார் தன்னை மறைப்பார்

தன்னையறியாதவரே தன்னைக் காட்டுவார்

பின்னையொரு கடவுளைப் பேண நினைப்பார்”(பாம்.சித்-95)

சித்தர்கள் பற்றி ஆராய்ந்த பி. கைலாசநாதன் கருத்தும் இங்குக்
கொள்ளத்தக்கது.

“தன்னிலை ஆய்வு என்ற தெய்வநிலை ஆய்வின் மூலம் தன்னை
நன்கு அறிந்தவர்கள் தன்னை வெளிக்காட்டமாட்டார்கள். தன்னிலை
அடையாதவர்களே தன்னை வெளிப்படுத்துவர். தன்னிலை ஆய்வின் மூலம்
கடவுளை தனக்குள்ளே கண்டவர்கள் வேறொரு தெய்வத்தைத் தேடிக்
கோயில் கோயிலாக அலையமாட்டார்கள்”⁹ என்ற இவ்வாய்வாளரின் கருத்து
மேற்கருத்துகளுக்கு அரண் செய்வதாக விளங்குகின்றது.

தெய்வநாயகம் அவர்கள் சிவவாக்கிய சித்தரை முன்வைத்து சித்தர்
இறைநிலையை எடுத்துரைத்தார். பி.கைலாசநாதன் பாம்பாட்டிச் சித்தரை
முன்வைத்து அதே கருத்துகளை வலியுறுத்துகிறார். மீ.ப சோமு சித்தர்களின்
பொதுநெறியைக் காட்டுகிறார். இவ்வகையில் சித்தர்களின் நெறி ஒன்றே
தெய்வம் என்பது தெளிவாகிறது.

இவ்வகையில் சித்தர்களின் சமய நிலை, கடவுள் நிலை, கடவுளைக்
கலக்கும் நிலை ஆகியன பற்றி அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது. இவ்வியலின்
தொடர்பகுதியாக அமைவது சித்தர்களின் வழிபாட்டு முறை என்பதாகும்.

சித்தர்களின் வழிபாட்டு முறை

சித்தர்கள் புறவழிபாட்டை வெறுத்தவர்கள்.

“பண்ணிவைத்த கல்லையும் பழம்பொருள் அதென்று நீர்
எண்ணமுற்றும் என்னபேர் உரைக்கிறீர்கள் ஏழைகாள்
பண்ணவும் படைக்கவும் படைத்து வைத்து அளிக்கவும்
ஒண்ணுமாகி உலகளித்த ஒன்றை நெஞ்சில் உன்னுமே”

(சிவ.வாக்-223)

என்று உருவவழிபாட்டில் பலனில்லை என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

அகவழிபாட்டுமுறையே சித்தர்களின் வழிபாட்டு முறையாகும். குறிப்பாக யோகமும், ஞானமும் சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகளாக விளங்கின. சரியை, கிரியை என்பனவற்றைவிட யோகமும் ஞானமும் சித்தர்கள் பின்பற்றிய வழிபாட்டு நெறிகளாகும். இந்நான்கு நெறிகள் பற்றியும், யோகமுறைகள் பற்றியும் பல்வேறு கருத்துகளைச் சித்தர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

“சரியை, கிரியை கடந்தாலும்

சாதித்து நின்றருள் பெற்றாலும்

உரிய ஞானவிசர்க்கம் இலாவிடில்

ஒன்றும் பயனின்று ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்கி.சித்-13)

என்ற சித்தர் பாடலில் ஞானமே சித்தர்களின் வழி, அதுவே முக்திக்கு எளிய வழி என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகிறது.

இதனையே சத்தியநாதர் என்ற ஞானச்சித்தரின் பாடலும் குறிப்பிடுகிறது.

“சரியை கிரியையோகம் தாண்டியபின் ஞான

புரிக்கோட்டைக்குள்ளே புகுந்து திரிகுறண்டி”(சத்தி-30)

என்று சரியை, கிரியை, யோகம் கடந்து ஞானம் என்ற வழியே சித்தர்கள் கைக்கொண்ட வழி என்பதை மேற்பாடலடியின் மூலம் உணரமுடிகிறது.

‘யோகமும் ஞானம் உகந்து

அறிந்தோர்கள் உண்மை அறிவார்கள்

தாகமும் பசியும், கோபமும்

வந்தவர் தாமும் அறிவரோ”(ஏக.நாத-13)

என்று யோகமும் ஞானமும் உண்மையை அறியப் பயன்படும் வழிமுறைகள் என்று வலியுறுத்தியுள்ளமை புலனாகிறது.

“யோகம் வந்து மகிழ்வதும் விளையாட்டே,

அதன் உண்மை தெரியாததுவும் விளையாட்டே”(கடேந்-17)

என்று யோகநெறியே சித்தர்கள் கண்ட நெறி என்று கடேந்திரநாதரும் வலியுறுத்துகின்றார்.

“சரியையும் கிரியையும் விட்டு அப்பாற்

சாதனாமா யோகமதின் பாதம் அதைத்தொட

தூரியாதீதம் வெளிப்பட்டு அங்கு

சும்மாயிருந்ததைச் சொல்ல எம்மாலாகுமோ”(மச்சே.நாத-644)

என்ற பாடலில் ‘யோக வழி நின்றிட்டால் தூரியாதீதம் என்ற நடு உச்சியில் இறையருளைக் காண இயலும் என்று குறிக்கின்றமை அறியலாகிறது.

யோக நெறியிலேயே சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இருப்பதாகக் கருதுகிறது வால்மீகி சூத்திரம்

“அறிந்து கொள்ளு பூரகமே சரியை மார்க்கம்

அடங்குகின்ற கும்பகமே கிரியை மார்க்கம்

பிரிந்துவரும் ரேசகமே யோக மார்க்கம்

பிசகாமல் நின்றதுவே ஞான மார்க்கம்”(வால்.சூத்-3)

என்று யோக நிலையில் நான்கையும் காண்கிறது இப்பாடல். பூரகம் (மூச்சிழுத்தல்) சரியை மார்க்கமாகிறது. மூச்சை அடக்குவதே (கும்பகம்) கிரியை மார்க்கமாம். இவற்றிலிருந்து பிரிந்து வரும் ரேசகம் (வெளிவிடும் மூச்சு) யோக மார்க்கமாகும். எதிலும் பிசகு இல்லாது இருப்பதே ஞான மார்க்கமாகும் என்பது இப்பாடலின் விளக்கமாக அமைவது தெளிவாகிறது.

“சித்தர்களோ அவ்வுடலின் உள்ளே உண்மையாக நிலவும் எழுச்சிகளையும், இயக்கங்களையும் இயல் நிலைகளையும் மூச்சின் திறத்தினையும் அறிந்து விளக்கினர். அவ்விளக்கத்தால் உடலுள் சீவன் நிற்கும் இடங்களையும் உணர்வுகளையும் செயல்களையும் உள்ளவாறு தேர்ந்தனர். அவைகளே

அரு, உரு, அருவரு என்னும் உருவநிலைகளும்

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களும்

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்களும்

சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் எனும் தன்மாத்திரைகளும்

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஞானேந்திரியங்களும்

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வான் என்ற பஞ்ச பூதங்களும்

மூலம், கொப்பூழ், மேல் வயிறு, நெஞ்சம், மிடறு, புருவ நடு ஆகிய ஆதாரங்களும் அவற்றில் இயங்கும் இடங்கலை பிங்கலை சுழுமுனை போன்ற உயிரோட்ட இயல்புகளும் ஆகும்.”¹⁰ என்று சித்தர்களின் அகவழிபாட்டை விளக்கி உரைக்கிறார் தெய்வநாயகம்.

“எங்கும் நிறைந்தே இருக்கின்ற சோதியை

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி”(குதம்.சித்-8)

என்று அகப்பூசையை வலியுறுத்துகிறார் குதம்பைச் சித்தர். அகவழிபாடு என்பது யோகத்தின் வழியாக ஞானத்தை அடைவதாகும். சரியை, கிரியை போன்றவற்றில் விலகி மனத்தை யோகத்தின் வழியாக ஞானத்தை அடையச் செய்து இறைசக்தியைக் காணும் வெற்றியே சித்தர்களின் அகவாழிபாட்டு நெறியாகின்றது என்பதை அறியமுடிகிறது.

காகபுகண்டர் என்ற சித்தர் யோக நெறி பற்றிப் பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“பாரே நீ யோகமென்ற வழியைச் சொல்வேன்

பத்தடா ஐம்புலனைப் பரத்தின் ஊடே

சீரொருவர் தெரியாமல் மதங்கள் பேசித்

திருவான உச்சியிலே சேரா மற்றான்

ஆரொருவன் ஆதாரம் வெவ்வேறென்றே

அடுக்கு அடுக்காய்ப் பன்னிரண்டு தலங்களென்று

வீரேதான் பேசியே மெலிந்து போவான்

விடமுண்ட அண்டமதை விரும்பிக் காணே”(காக.புசு-3)

என்பது யோகநெறியை விளக்கும் பாடலாகும்.

யோகநெறி எளிதானது அல்ல. தொடர் பயிற்சிகளால் கிட்டுவது.
இதன் தரத்தை

“ஊனுறக்கம் நீக்கியல்லோ யோகநிட்டை புரிந்தோம்

உற்றாரைப் பற்றறுத்து மலைக்குகையில் இருந்தோம்

காணுதற்கும் எட்டாத பரவெளியைக் கண்டோம்

கற்பமது சாப்பிட்டு உடல் வளர்த்துக்கொண்டோம்”(வகுளி.நாத-7)

என்று ஊண் உறக்கம் இன்றி யோகநெறி பழகவேண்டும். சுற்றத்தார் பாசம்
கடக்கவேண்டும். காடு, மலை, குகைகளில் வாழ்ந்து உலகுக்கு எட்டாத
நிலையில் வாழ்ந்து, உலகுக்கு எட்டாத பொருளை அடையச் சித்தர்கள்
முயன்ற யோகநிட்டையின் தரத்தைச் சித்தர் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளமை
புலனாகிறது.

அண்ட உச்சி என்பதே மனம் சென்று தங்கவேண்டிய இடமாகும்.
ஆயிரத்தெட்டு இதழ்த் தாமரை அங்குண்டு. அதற்கு மேல் பதினெட்டு விரல்
உயரம் நேர்கோட்டில் மனத்தை விலகாமல் செலுத்தி அங்கே செல்வது
பிரம்மத்தில் செல்வதாகும். இவ்வாறு நேர்கோட்டில் செலுத்தும்போது
பன்னிரண்டு தலங்கள் உள்ளன. ஆங்காங்கே நித்தி அண்ட உச்சியை
அடையவேண்டும்.

“ ஆங்கைமூப்பது இல்லையே அதிகார ணத்திலே

நாக்கு மூக்கை உள்மடித்து நாதநாடி ஊடுபோய்

ஏக்கறுத்தி ரெட்டையும் இறுக்கமுத்த வல்லிரேல்

பார்க்கப் பார்க்கப் திக்கெல்லாம் பரப்பிரம்மம் ஆகுமே”(சிவ.வாக்-218)

என்ற பாடலில் நாக்கை மடித்து உள்முகமாக்கி மூக்கின் இடமாகிய மேல்
அண்ணத்தில் நிறுத்தி நாதம் போகும் சுழுமுனை நாடி வழியாக மனத்தைச்
செலுத்தி, வலம், இடம் என்று இரண்டு பக்கமான இடா பிங்களா என்ற இரு

நாடிகளிலும் மூச்சுக்காற்றை மாற்றி மாற்றி விட இயலுமாயின் எல்லா இடத்திலும் பரப்பிரம்மமாகிய பெருங்கடவுளைப் பார்க்க முடியும் என்று யோகநிலைக்கு விளக்கம் தருகிறார் சிவவாக்கியர்.

“ஞானநிலை அறியவேண்டி

ஞாலத்தில் ஆபாச வழிதனைத் தாண்டி

மோன நிலையினில் சேர்த்து

முச்சுடர் ஆகிய தீபத்தைப் பார்த்து

நித்தியானந்த மெனத்தேர்ந்து

நிர்மலமானதோர் பரவெளி சார்ந்து

பத்தியாய் வாழ்ந்திட வேணும்

பாசத்தை நீக்கில் மெய்ஞ்ஞானமது தோணும்”(கல்லு.சித்-4)

என்று ஞானவழியின் வகையை விளக்கியுள்ளமை உணரமுடிகிறது.

ஆபாசமான உலகியலைத் தாண்டுவது ஞானத்தை அடையும் முதல்வழி. அதனைத் தொடர்ந்து ஐம்புலன், மனமடக்கி மவுனம் சேர்த்து, மூன்று சுடராகிய தீபத்தை நெற்றியில் பார்த்து மேலும் செல்வது ஞானவழியின் தொடர்வழி என்று இப்பாடல் தெளிவுப்படுத்துகிறது.

இதே சித்தர்

“அட்டாங்க யோகமது செய்வாய் அதி

ஆனந்த நிலை கண்டு மோனத்தில் உய்வாய்

காட்டாக ஓர் நிலையில் நில்லு

கரணம் அடக்கியே மேலேறிச்செல்லு”(கல்லு.சித்-5)

என்று யோக நெறிகளை அட்டாங்கமாகச் சித்தர்கள் காண்கிறார்கள். அட்டாங்க யோக நெறிகள் பின்வருமாறு.

1. இயமம் -தீயனவற்றைத் தவிர்த்தல்
2. நியமம்- நல்லன செய்தல்
3. ஆசனம்- அமர்தல், இருத்தல், நிற்பல்
4. பிராணாயாமம்- மூச்சுப்பயிற்சி
5. பிரத்தியாகாரம் - புலனடக்கம்
6. தாரணை- ஒன்றையே நினைத்தல்
7. தியானம் -அவ்வொன்றையே தொடர்ந்து நினைத்தல்
8. சமாதி- இறைநிலை உணர்தல், கலத்தல்

என்று எட்டு அங்கம் உடையது யோகநெறி. இந்த எட்டு அங்கங்களில் பயிற்சி செய்து இறைநிலையை அடைய இயலும் என்பது சித்தநெறி.

இதனைக் கைலாயச் சட்டை முனி நாயனார் பாடல் ஒன்று விளக்குகின்றது.

“கேளப்பா ஏமத்தைச் சொல்வேன் நானும்

கெடியான நேமமுடன் ஆசங் கொண்டு

வாளப்பா பிராணாயம் பிரத்தியாகாரம்

மகத்தான கியானமொடு தாரணை கேளு

தாளப்பா சமாதியுடை நிட்டை பங்கம்

தனித்தனியே சொல்லுகிறேன் நன்றாய்ப் பாரு

வேளப்பா ஏமமென்ற பத்துஞ் சொல்வேன்

வேதாந்த பொறியறிந்தோர் பெரியோர் தாமே”

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி.நாய-46)

என்று எட்டு யோகநெறிகள் குறிக்கப் பெறுகின்றமை தெளிவாகிறது.

ஏமம் (இயமம்), நேமம் (நியமம்), ஆசம் (ஆசனம்), பிராணாயம் (பிராணாயாமம்), பிரத்யாகாரம் (பிரத்தியாகாரம்), தாரணை, கியானம் (தியானம்), சமாதி ஆகிய எண்ணிலைகள் இப்பாடலில் வழக்குச் சொற்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. அடைப்புக்குறிக்குள் அவற்றின் இலக்கிய வழக்கு குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

“பேசுவேன் இடைகலையே சந்தர காந்தம்

பிங்கலைதான் ஆதித்தன் ஆதியாச்சு

நேமதாய் நடுவிருந்த சுடர்தான் நீங்கி

நீங்காமல் ஒன்றானாலதுதான் முத்தி

காதலாய்ப் பார்த்தோர்க்கிங்கு இதுதான் மோட்சம்

காணாத பேர்க்கென்ன காமதேகம்

சோதனையாய் இடைகலையில் ஏற வாங்கிச்

சுழுமுனையில் கும்பித்துச் சொக்குவீரே”(உரோ.ரிஷி-3)

என்று மோட்ச வழியைக் குறிப்பிடுகிறார் உரோம ரிஷி. இடகலை, பிங்கலை என்ற இரு வகைப்பட்ட மூச்சுகள் உள்ளன. இவற்றில் இடகலை சந்திர சக்தியை ஈர்க்கும். பிங்கலை நாடி சூரிய சக்தியை ஈர்க்கும். இவற்றின் நடுவே இருக்கும் சுடர் தான் சுழுமுனை நாடியாகும். இந்நடுநாடியை விட்டு விலகாமல் அதனுடன் ஒன்றினால் அதுவே முக்தியாகும். இவ்வாறு தெளிவாக மோட்ச நிலை எய்த வழி சொல்லுகிறார் இச்சித்தர்.

“சூத்திரத்தால் ஆடும் சுழுமுனையைத் தான் திறந்து

பார்த்திருந்தால் வாராது பாவமெல்லாம்- சூத்திரத்தைப்

பாராம லேயிருந்து பாவிமனமே பிறக்க

வாராம லேயிருக்க வா”(பட்டி.சித்-34)

என்ற பட்டினத்துச் சித்தர் ஞானப்பாடலில் சுழுமுனையை அறிவதே முக்திக்கு வழி என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. இவ்வழியால் பிறவிகள் மறுபடி வாராது.

“வாசிதனைப் பிடித்து வண்கனலோடே சேர்த்துச்

சீசீ யெனவே திரியாமல் - மாசி

இருளானதைச் சேர்த்து இருந்தாயே நெஞ்சே

பொருளானதை மறந்து போட்டு”(பட்டி.சித்-35)

வாசி என்ற இந்தப் பிராணாயாம முறையினால் குண்டலினியை உணரமுடியும். குண்டலினியை உணராதவர் வாழ்க்கை இருளானதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை உணரமுடிகிறது.

குண்டலினி யோக நிலையில் மேலேற்றும் முயற்சியில் ஆறு ஆதாரங்கள் செயல்படுவதை கைலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி உரைக்கின்றார்.

“மூலமதி லாறுதலங் கீழே தள்ளி

முதிந்து நின்ற மேலாறும் எடுத்து நோக்கிக்

கோலமுடன் உன்மனையைத் தாண்டியேறிக்

கொடியதொரு ஞானசக்திக்குள்ளே மைந்தா

பாலமென்ற கேசரியாம் மவுனத்து ஊன்றிப்

பராபரமாம் மந்திரத்தால் ஞானம் முற்றிக்

காலமொடு பிறப்பிறப்புங் கடந்து போகுங்

கைவிட்ட சூத்திரம் போல் சடமும் ஆங்கே’

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி.நாய-6)

மூலாதாரத்தில் இருந்து ஆறு ஆதாரங்களையும் உச்சந்தலையில் உள்ள ஆறுபடிகளையும் மனத்தால் கடந்து, உடல் உணர்விலிருந்து மேலே தாண்டி ஞானசக்திக்குள் நின்று கேசரி யோகத்துடன் மௌனம் சாதித்து பராபரத்தின் மந்திரத்தில் ஞானம் பெற்றால் பிறப்பு, இறப்பு காலம் ஆகியவை கடந்துபோகும் என்று ஆறு ஆதார நிலைகளை இச்சித்தர் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளமை அறிய முடிகிறது.

இதனை எளிமையாகப் புரிந்து கொள்ளப் பின்வரும் பகுதி துணைசெய்கிறது.

“சுற்றித்திரியும் சுழுமுனையை மனமென்னும் கயிற்றால் கட்டி, மூலாதாரத்தல் இறுத்தி, இடகலை, பிங்கலையால் உணர்வோடு, ஊதி எழுப்ப மூலாதாரத்தில் சிவக்கனல் எழும்பும். அதைக் குண்டலிகம் என்னும் முறையால் வாசி கொண்டு வீசி எழுப்ப முதுகெலும்பின் நாள வழியே ஞானக்கனல் எழும்பும்.

அதை நிதானத்துடன் மூலாதாரத்தினின்றும் 1. உந்தி, 2. மேல்வயிறு, 3. மார்பு, 4. கழுத்து ஆகிய ஆதாரங்கள் வழியாக மெல்ல மெல்ல எழுப்பி கொண்டு போய் புருவ நடுவாகும் ஆறாவது ஆதாரத்தில் நிறுத்துவர்.

அப்போது ஞானசக்தி வெளிப்படும். புலனடங்கி, பொறியடங்கி நிற்கும். மாயாசாலமாக மண்ணுலகில் எல்லாவற்றையும் எளிதில் காணும் ஞானக் கண் தோன்றும். அதில் ஞானவெளி சித்திக்கும். ஊனக்கண் ஒடுங்கி ஞானக் கண்ணொளியால் காணாத வார்த்தையெல்லாம் கண்டு, ஆனந்தங்கொண்டு அமைந்திருப்பது யோக நிட்டையின் இருப்பாகும்.

இவ்வாறு ஆறாவது ஆதாரத்தில் சீவனை இருத்தியவர்கள் அதற்கு மேலாக ஆதியில் உயிர் புகுந்த உச்சியில் சீவனைப் புகுத்தி என்றும் அழிவில்லாத நிலையில் கும்பகப்படுத்தி சத்து சித்து ஆனந்தமாகச் சமைந்திருப்பதே சீவன் முத்தி எனப்படும். சாகாமல் செத்து நிற்கும்

நிலையாகும்”¹¹ என்று இம்முக்தி முறையைத் தெளிவுபட உரைக்கின்றார் தெய்வநாயகம்.

ஆறு ஆதாரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தொகுத்தளிக்கிறார் மீ.ப. சோமு. “இந்த உடம்புக்குள் ஆறு ஆற்றல் மையங்கள் இருப்பதை மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்று பெயர் சூட்டி அழைப்பதோடு இந்த நிலைகளில் உள்ள சத்தங்களையும், ஒலியும், எழுத்துமாகிய அதிர்வுகளையும், அங்கே குடிகொண்டுள்ள இறைநிலைகளையும் அவற்றிற்குரிய பயிற்சி முறைகளையும் நம் சித்தர்கள் விரிவாக ஆராய்ச்சி செய்து சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

மூலாதாரம் நான்கு இதழ்கள் கொண்டு தாமரையின் வடிவத்தில் இருக்கிறது. சுவாதிட்டானம் ஆறு இதழ்களோடு கூடிய தாமரை, மணிபூரகத் தாமரையின் இதழ்கள் பத்து. அனாகதம் என்னும் அடுத்த நிலை பன்னிரண்டு இதழ்கள் கொண்ட தாமரையின் வடிவத்தில் அமைந்திருக்கிறது. விசுத்தியின் தாமரை வடிவத்திற்குப் பதினாறு இதழ்களாம். ஆறாவது ஆதாரமாகிய ஆக்ஞை இரண்டு இதழ்த் தாமரையாகும். இந்த முடிவான நிலையாகிய ஆக்ஞை என்னும் மையத்திலேதான் பரம்பொருளின் திருவடியைக் காணலாம் என்று சித்தர் இலக்கியம் கூறுகின்றது”¹² என்று யோகநெறிகளில் உள்ள நிலைகளைத் தெளிவுபட உரைக்கின்றார் மீ.ப. சோமு.

இவரின் கூற்றின் படி சித்தர்கள் கண்ட யோகநெறி என்ற கருத்தினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இதனை நடைமுறையில் கடைபிடிக்கும்போது பெண்ணாசை, பொன்னாசை போன்ற ஆசைகளைத் துறந்து, தீமைகளை ஒதுக்கி நல்லதின் வழி நடக்கவேண்டும். இவ்வரிதான செயல் வழி முக்தி பெறுவதே சித்த நெறியாகின்றது என்பது தெரியலாகிறது.

இதனைச் சிவவாக்கியர் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது

“சதுரம் நாலு மறையும் எட்டு தானதங்கி மூன்றுமே

எதிர்தான வாயுவாறு எண்ணும் வட்டம் மேவியே

உதிரந்தான் வரைகள் எட்டும் எண்ணுமென் சிரசின்மேல்

கதிர்தான காயகத்தில் கலந்தெழுந்த நாதமே”(சிவ.வாக்-173)

என்றும்

“நாலெடுத்து ஆறு பத்துமேல் நாலு மூன்றும் இட்டபின்

மேலுபத்தும் ஆறுடன் மேதிரண்ட தொன்றுமே

கோலிஅஞ் செழுத்துளே குருவிருந்து கூறிடில்

தோலுமேனி நாதமாய்த் தோற்றி நின்ற கோசமே”(சிவ.வாக்-174)

என்றும் சிவவாக்கியர் பாடுகின்றார்.

மூலாதாரம் என்பது சதுரமும் நான்கிதழ் தாமரையும் கொண்ட வடிவினதாகும். இங்கிருந்து காற்றானது மேலெழும்பி ஆக்ஞை வரை செல்வதே யோக முறைமையாகும்.

நாலு இதழ்	- மூலாதாரம்
ஆறு இதழ்	- சுவாதிட்டானம்
பத்து இதழ்	- மணிப்பூரகம்
பன்னிரண்டு இதழ்	- அநாகதம்
பதினாறு இதழ்	- விசுத்தி
இரண்டு இதழ்	- ஆக்ஞை

என்ற யோக ஆதாரங்களில் உணர்வை எழுப்பி, ஐந்தெழுத்து ஒதி, பிராணாயாமம் செய்தால் தோல் கருவி ஒலிப்பது போன்ற நாதம்

தோன்றுவதை உணரலாம். இதுவே முக்திக்கு உரிய அடையாளம் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

கொங்கணச்சித்தரின் பாடல்களிலும் இம்முறை விளக்கப்படுகிறமை உணரமுடிகிறது.

“வாசிப் பழக்க மிறயவே னுமற்றும்

மண்டல வீடுகள் கட்ட வேணும்.

நாசி வழிக்கொண்டு யோகமும் வாசியும்

நாட்டத்தைப் பாரடி வாலைப்பெண்ணே

முச்சுடரான விளக்கினுள்ளே மூல

மண்டல சாவி வழக்கத்திலே

எச்சுடராகி அந்தச் சுடர்வாலை

இவள்விட வேறில்லை வாலைப் பெண்ணே”(கொங்.சித்-29-30)

இப்பாடலில் வாலைப்பெண் என்ற முச்சு பற்றி விளக்கப்படுகிறது. சந்திர, சூரிய, சுழுமுனை என்ற முச்சுடர் விளக்கு என்று குண்டலினி யோக நிலை இப்பாடலில் விளக்கப்படுகிறமை புலனாகிறது.

கொங்கணச் சித்தர் பாடிய பாடல்கள் வாலைக்கும்மி என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. வாலைப் பெண்ணாள் என்ற முச்சுப் பயிற்சி முறையை அடியாக வைத்தே இவர் பாடல்களைப் பாடியுள்ளமை புலனாகிறது.

“மேலூரு கோட்டைக்கே ஆதரவாய் நன்றாய்

விளங்கு கன்னனார்ப் பாதையிலே

காலூரு வம்பலம் விட்டதனலாது

கடு நடையடி வாலைப் பெண்ணே

தொண்டையுள் முக்கோணக் கோட்டையிலேயிதில்

தொந்திக் கொடியாம் நாட்டையிலே

சண்டை செய்து வந்தே ஓடிப்போனாள் கோட்டை

வெந்து தனலாச்சு வாலைப் பெண்ணே”(கொங்.சித்-49-50)

என்ற பாடலில் மேலாம் நிலையான உச்சியை அடைவதற்கான வழிகள் காட்டப்பெற்றுள்ளமை அறியமுடிகிறது.

காதுகளின் இடையில் அமைந்துள்ள நடு மத்திப் பகுதியில், கண்கள், மூக்கு ஆகியவற்றின் நடுவே உள்ள நெருப்பான புருவ மத்தியைக் காண்பதுதான் கன்னனூர்ப் பாதையாகும். இந்தப் பாதையில் நடப்பது கடு நடைப் பயணமாகும். தொண்டையில் உள்ள விசுத்தி முக்கோண வடிவில் இருக்கிறது. இதனைத் துளைத்துச் சுழுமுனை நாடி மேலே செல்வதே கொடிமரம் நாட்டுவதாகும். இவ்வாறு யோகத்தின் வெற்றியைப் பாடுகிறார் கொங்கணச்சித்தர்.

வால்மீக சூத்திரமும் யோக நெறிமுறையை வழி மொழிகிறது.

“நாக்குவாய் செவி மூக்கு மத்திக்கு அப்பால்

நடுவீதி குய்யமுதல் உச்சி தொட்டுத்

தாக்கவாய் அங்கென்றே அதிலே முட்டுத்

தாயாரைப் பூசித்து வேதம் ஓது

வாக்குவாய் அசையாமற் மவுனங் கொண்டு

வாசிவருமிடத்தில் மனம் வைத்துக் காத்து

நீக்குவாய் வாசியோடு மனந்தான் புக்கு

நினைவதனி லடங்கிவரும் வரிசை காணே”(வால்.சூத்-12)

என்று யோகவழி இச்சூத்திரத்தில் உரைக்கப்படுகிறது. நாக்கு, வாய், காது, மூக்கு மத்திய நாடிக்கு அப்பால் நடுவீதியாக உள்ள வெளியில் மூலாதாரம் முதல் உச்சி வரை மனத்தால் முச்சின் மூலம் தாக்க வேண்டும். அங்கு வாலைப் பெண்ணை வணங்கி மவுனத்துடன் நினைவில் அனைத்தையும் அடக்கவேண்டும். இதுவே யோகநிறைவாகின்றது என்பது இப்பாடல் தரும் செய்தியாக அமைகின்றது.

இவ்வாறு சித்தர்கள் அனைவரும் யோகநெறி என்ற ஒன்றையே இறைநிலை அடைவதற்கான வழியாகக் காட்டியுள்ளனர். மூலாதாரம் தொடங்கி உச்சி வரை செல்லும் யோக நெறி நிறைவில் இறைநெறியைக் கலக்கின்றது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வழியானது அரிதானது, குருவின் துணையோடு மட்டுமே அடையக் கூடியது என்றும் சித்தர்கள் காட்டியுள்ளமை புலனாகிறது.

சித்தர்களின் மந்திரங்கள்

சித்தர்கள் கண்ட ஒரே கடவுளையும், அக்கடவுளை அடைய உதவும் யோகநெறியையும் இதுவரை இவ்வியல் உரைத்தது. இனி சித்தர்களின் மந்திரங்கள் பற்றிய செய்திகள் தொடர்ந்து இவ்வியலில் ஆராயப்படுகிறது.

சித்தர்கள் சொன்ன மந்திரங்களின் சிறப்புகளைப் பின்வருமாறு ஓர் ஆய்வாளர் உரைக்கின்றார். “உள்ளத்தினுள்ளே ஒளிந்துள்ள பரனை, அவரவர் கண்ட அனுபவ மந்திர எழுத்துக்களைக்கொண்டு, உள்ளுணர்வால் உணர்ந்து ஒதியறிந்து ஆனந்தமுற்றிருந்தமையினை, சித்தர்கள் பிரணவ, பஞ்சாட்சர, அட்டாச்சர அளவைகளாக வகுத்துக் காட்டி அவற்றின் பயனையும் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளனர். இவ்வெழுத்துக்களை இடைவிடாது ஒலித்து, மனத்தை அதன் இசைமையிற் குவிக்க நாதத்தில் மனம் ஓடுங்குகின்றது. எனவே அந்தக்கரணங்களின் சலனங்கள் ஓடுங்குவதற்காகவே இந்நாத மந்திரங்கள் சித்தர்களால் செபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன”¹³ என்று குறிப்பிடுகின்றார் தெய்வநாயகம்.

மந்திரங்கள் பலவகைப்பட்டன என்று சி. எஸ். முருகேசன் குறிப்பிடுகிறார். அவர் சுட்டும் மந்திர எண்ணிக்கை அறுபத்தெட்டு ஆகும். அவை பின்வருமாறு

1. “மூல மந்திரம்
2. பீச மந்திரம்
3. பஞ்ச மந்திரம்
4. சடங்க மந்திரம்
5. சங்கிதா மந்திரம்
6. பத மந்திரம்
7. மாலா மந்திரம்
8. சம்மேளன மந்திரம்
9. காயத்திரி மந்திரம்
10. அசப மந்திரம்
11. பிராணப் பிரதிட்டா மந்திரம்
12. மாதிருகா மந்திரம்
13. மோன மந்திரம்
14. சாத்திய மந்திரம்
15. நாம மந்திரம்
16. பிரயோக மந்திரம்
17. அத்திர மந்திரம்
18. விஞ்சை மந்திரம்
19. பசி நீக்கு மந்திரம்
20. விண்ணியக்க மந்திரம்
21. வேற்றரு மந்திரம்
22. துயில் மந்திரம்
23. கிரஸ்கரணீ மந்திரம்,
24. சட்கர்ம மந்திரம்
25. அஷ்டகர்ம மந்திரம்
26. பஞ்சகிருத்திய மந்திரம்
27. அகமருடண மந்திரம்,

28. ஏகாஷர மந்திரம்
29. திரயக்ஷரி மந்திரம்
30. பஞ்சாட்சர மந்திரம்
31. சடக்ஷர மந்திரம்
32. அஷ்டான மந்திரம்
33. நவாக்கரி மந்திரம்
34. தசாக்ஷர மந்திரம்
35. துவாதச நாம மந்திரம்
36. பஞ்சதசாக்கரி மந்திரம்
37. சோடசாக்ஷரி மந்திரம்
38. தடை மந்திரம்
39. விடை மந்திரம்
40. பிரசாத மந்திரம்
41. ருத்ர மந்திரம்
42. சூக்த மந்திரம்
43. ஆயுள் மந்திரம்
44. இருதய மந்திரம்
45. கவச மந்திரம்
46. நியாச மந்திரம்
47. தாரக மந்திரம்
48. செபசமர்ப்பண மந்திரம்
49. நீலகண்ட மந்திரம்
50. மிருத்யுஞ்சயம் மந்திரம்
51. தட்சிணாமூர்த்தி மந்திரம்
52. பரப மந்திரம்
53. வீரபத்திர மந்திரம்
54. நரசிங்கம் மந்திரம்

55. பைரவம் மந்திரம்
56. விநாயகம் மந்திரம்
57. சண்முகர் மந்திரம்
58. நவக்கிரக மந்திரம்
59. வாலை மந்திரம்
60. புவனை மந்திரம்
61. திருபுரை மந்திரம்
62. துர்க்கை மந்திரம்
63. அசுவாருடி மந்திரம்
64. சப்த மாதர் மந்திரம்
65. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்கள் மந்திரம்
66. பதினெண்கணம் மந்திரம்
67. யோகினியார் மந்திரம்
68. காலக்கடவுளர் முதலாக உள்ள எல்லாகடவுளர்களுக்கும்
தனித்தனியே சிறப்பாயுள்ள மந்திரம்.”¹⁴

என்று சித்தர்களின் மந்திரங்கள் வகைப்படுத்தப்பெறுகின்றன.

இவ்வாறு பல்வகைப்பட்டதாக அமைந்துள்ள மந்திரங்களில் சித்தர்களின் பாடல்கள் வழியாக அறியப்படும் மந்திரங்களை இவ்வியல் தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது.

சித்தர்கள் பல்வகை மந்திரங்களைத் தம் பாடல்களில் காட்டியுள்ளனர். பல மந்திரங்கள் வெளிப்படத் தெரிகின்றன. பல மந்திரங்களுக்கு உட்பொருள்கள் வேறாக இருக்க உரைகண்டவர்கள் தம் கருத்துக்கு ஏற்ப உரை கண்டுள்ளனர். இருப்பினும் சித்தர்கள் மந்திரச் சொற்களைக் கையாண்டுள்ளனர் என்பதை மறுக்க இயலாது. அவர்கள் மந்திரச் சொற்களைக் கைக்கொண்டோம் என்று அகச `சான்றுகளைத் தம் பாடல்களில் வைத்துள்ளனர்.

மந்திரங்களைப் பயன்படுத்தியதற்கான அகச்சான்றுகள் பின்வருமாறு.

“யோகந் தெரிந்து அதன்றன் உண்மை அறிவதற்குப்

பாகமுணராமற் பதறி அலைகுறண்டி

மவுனத்தை உச்சரித்து மந்திரபீடத்தேறிக்

கெவுனம் அறிந்து கிலேசம் அதை விட்டேண்டி”(சத்தி.நாத-21-22)

என்ற சத்தியநாதர் பாடலடிகள் மந்திர பீடமேற்றி என்று மந்திரப் பழக்கம் உடையவர்கள் சித்தர்கள் என்பதைக் காட்டுகின்றது. மந்திரத்தால் மனதில் ஏற்படும் தடுமாற்றம் அழியும் என்பது இவரின் கருத்தாகும்.

“ஏகாந்தம் பழம்பழம்

எழுத்தில்லாதவன் தலைச்சுமை

பெண்டில்லாதவன் பெருவழி

பிள்ளையில்லாதவன் கைவீச்சு”(கடேந்.நாத-50)

என்று மந்திர எழுத்துக்களைக் கற்காதவன் தலையில் சுமை இருப்பதாகவே உணரப்படும் என்கிறார் கடேந்திரநாதர்.

மந்திரங்கள் என்பவை உள்ளிருந்து எழும் பிராணவாயுவின் வடிவம் என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“மந்திரங்கள் உண்டு நீர் மயங்குகின்ற மானிடர்

மந்திரங்களாவது மறத்தல் ஊறல் அன்றுகாண்

மந்திரங்களாவது மதத்தெழுந்த வாயுவை

மந்திரத்தை உண்டவர்க்கு மானமேதும் இல்லையே”(சிவ.வாக்-93)

மந்திரம் என்பது மது தரும் மயக்கம் போல ஒரு மயங்கவைக்கும் பொருள் என்று எண்ணிவிடவேண்டாம். அது உள்ளே இருந்து வரும் பிராணவாயுவின் இயக்கமே ஆகும். யோகப் பயிற்சியில் மூச்சையடக்கி சீராக வெளியிடுதல்போல மந்திரங்களைச் சொல்வது என்பதும் மூச்சுப்பயிற்சியே ஆகும். எனவே மந்திரங்களை உச்சரிக்கும் நிலையில் யோகம், ஞானம் ஆகியன கிட்டுகின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“மனமது செம்மையானால் மந்திரம் செம்மையாமே”(அகத்-1)

என்கிறார் அகத்தியர். இதன்வழி மந்திரங்கள் மனம் செம்மையானால் மட்டுமே பலிக்கும் என்பது தெரியவருகிறது. மந்திரங்கள் செம்மையானால் மனமதும் செம்மையாகும் என்பதும் தெரியவருகிறது.

மந்திரங்களைக் காட்டுவது மட்டும் சித்தர்களின் பணியல்ல. அம்மந்திரங்களை விவரித்து மக்களை நல்வழிப்படுத்தும் நிலையும் அவர்களுடையதாகும்.

“சூலதான உற்பனம் சொல்வதான மந்திரம்

மேலதான ஞானிகாள் விரித்துரைக்க வேணுமே”(சிவ.வாக்-238)

என்று மந்திரங்களை விரித்துரைக்கும் பணியும் சித்தர்கள் பணி என்ற சிவவாக்கியரின் சிந்தனை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு மந்திரங்களை வழங்கிய சித்தர்கள் அம்மந்திரமிக்கச் சொற்களைத் தம் பாடல்களில் கவனமாகப் பொதிந்து தந்துள்ளனர். சித்தர்கள் பயன்படுத்திய மௌன மந்திரம், ஓங்கார மந்திரம், அஞ்செழுத்து மந்திரம் ஆகியன மட்டும் இப்பகுதியில் விளக்கப்பெறுகின்றன.

இம்முன்று பற்றிய கருத்துகள் அதிகமாகச் சித்தர் பாடல்களில் காணப்படுவதாலும், இம்முன்றும் அடிப்படையான மந்திரங்கள் என்பதாலும் இம்மந்திரங்களை விரிக்கப் பெருகும் என்பதால் சுருக்கமாகக் காணவும் இம்முன்று மட்டும் இவ்வியலில் விவரிக்கப்பெறுகின்றன.

மௌன மந்திரம்

மௌன மந்திரம் என்பது மந்திரங்களை உள்ளுக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொள்வது ஆகும். மந்திரங்களை உள்ளுக்குள்ளே சொல்லிக் கொள்வதன் வாயிலாக மந்திரங்களின் அதிர்வுகள் உடலுக்குள்ளேயே பயணித்து நல்லலைகளை ஏற்படுத்தும். “மனனம் என்றால் மனசுக்குள் ஒலித்துப் பார்ப்பதுதான். வாய்விட்டுச் சொல்லக்கூட வேண்டாம். அந்த மவுன சலனம் மாபெரும் விளைவினைத் தோற்றுவிக்கக் கூடும். மனசுக்குள் மந்திர சப்தங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதாலேயே உள்ளத்தினுள் ஒரு மாறுதலான அதிர்வுகள் நாடி சலனங்கள் உண்டாகும். இந்த மந்திரக் காற்றானது அதைச் சொல்கிறவனுக்குள்ளே நல்ல நாடி சலனங்களை உண்டு பண்ணுவதோடு, கேட்கின்றவனுக்கும் அப்படிப்பட்ட சலனத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. சித்தர் குறியீடுகளில் இம்மௌன உச்சாடனம் ‘அசபா’ என்று சொல்லப்படுகிறது. அசபை என்றால் ஜெபிக்க முடியாதது என்றும் செபிக்கப்படாதது என்றும் பொருள்படும். அசபா மந்திரம் என்பது உச்சரிப்பைக் கடந்த மோன மந்திரமாகும். அது சொற்களைக் கடந்த அதிர்வுநிலை”¹⁵ என்று மௌன மந்திரத்திற்கு விளக்கம் தரப்பெறுகிறது.

இம்மந்திரத்தைக் குருவானவரும் வாய்விட்டுச் சொல்லக்கூடாது என்பதால் கையினால் தொட்டு எழுதும் நிலையில் உபதேசிக்கப்படும். எக்காலத்தும் இம்மந்திரத்தின் மௌனநிலைக்கு இழுக்கு வராமல் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது.

“கண்டிலார் மோனத்தி லனேக சித்தி

காணுமப்பா சொல்லுகிறேன் நன்றாய்க் கேளு

அண்டிலார் மந்திரங்கள் செபிக்கும்போது

அப்பனே மௌனமென்றே தீட்சை கேளு

ஒண்டியாய் வாய்முடிப் பேச்சுமற்றே

ஒருசேரச் சமைத்துண்ணு ஒருபோதப்பா

விண்டிலா தெந்தேரஞ் செபித்தாயானால்

விளங்கியதோரா ரேமுலட்ச மந்திரஞ் சித்தே”

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-91)

என்று மௌன மந்திர இயல்பினை தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளமை உணரமுடிகிறது.

மந்திரங்களில் மௌன நிலை என்பது ஒரு தனியாய் நின்று, வாய்முடி, பேச்சுகள் இல்லாமல் இருக்கும் நிலையாகும். இதனால் ஏழு இலட்சம் மந்திரங்கள் சித்திக்கும் என்ற இச்சித்தரின் பாடலடிகள் வழி மந்திரங்களின் எண்ணற்ற வகைகளையும், அவற்றின் மௌனநிலைச் சக்தியையும் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

“சித்தாகுஞ் சித்தியு மெட்டெட்டாகுந்

திறமாக நின்றவர்க்கு மந்திரஞ் சித்தி

சத்தாகும் வேதமந்திரத்தைப் பாவி

சலசலெனப் பசிச்சே விப்பார் கோடி

கத்தாதும் நாய்போலக்கத்தி யென்ன

காசுக்கு மாகாது சித்தியில்லை

முத்தான மௌனம் விட்டால் மனம் பாழாச்சு

மோசமிந்த வேதமெல்லாம் பொய்யென்பாரே”

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-93)

என்ற இப்பாடலில் மேலும் மௌனநிலையில் மந்திரங்கள் உச்சரிக்கப் படும்போது ஏற்படும் விளைவுகளைக் காட்டுகின்றமை அறியமுடிகிறது.

மந்திரத்தை என்றும் மனதில் உருச் செய்தால் அட்டமாசித்தியும் கிடைக்கும். நாய்போலக் கத்தி மந்திரங்கள் சொல்வதால் ஒரு பயனும் இல்லை. மௌனத்தை விட்டால் மனம் பாழாகும். எல்லா மந்திரங்களும் தன் சக்தி இழந்து பொய்யாகும். இவ்வாறு மந்திரங்களை மௌனத்தில் உள்ளுக்குள் சொல்லிக்கொள்ளும் நிலை மௌன மந்திர நிலையாகின்றது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளமை புலனாகிறது.

“மௌன மென்றீர் எனை ஆண்ட தட்சிணாமூர்த்தி”

(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-101)

என்று இச்சித்தர் தன் நிறைவுப்பாடலில் குறிப்பிடுகின்றார். தட்சிணாமூர்த்திபோல மௌனநிலையில் தன்னைத் தன் குரு ஆட்கொண்டதாக அவர் குறிப்பிடுகின்றார்.

எனவே மௌனநிலையில் சித்தர்கள் மந்திரங்களைச் செபித்துள்ளார்கள் என்பதும், அவர்கள் மந்திரங்களை மௌனநிலையில் குருவிடம் இருந்து பெற்றுள்ளார்கள் என்பதும் தெரியவருகிறது.

“ஊமை எழுத்தே உடலாச்சு”(கொங்-14)

என்று கொங்கணர் குறிப்பிடுகின்றார். உடல் தோன்றுவதற்கு அது முற்பிறவிகளில் ஊமையாக இருந்த தன்மையே காரணம். இப்போது அது மௌனநிலை அடைந்து முத்தி பெறவேண்டும் என்ற உட்கருத்து இதனுள் பொதிந்துள்ளமை உணரமுடிகிறது.

மந்திரங்களை மௌனமாகச் சொல்லவேண்டும் என்பது சொல்லும் முறையாகும். இதன் காரணமாக எல்லா மந்திரங்களையும் மௌனமாகச் சொல்லவேண்டும் என்பது தெரிகிறது. இருப்பினும் மௌன மந்திரம் என்ற ஒன்றும் சித்தர்களால் காட்டப் பெறுகின்றது.

இரண்டெழுத்து ஒரெழுத்தாக மாறுவது மௌன மந்திரம் எனப்படும் ஓம் என்பது மூலத்தில் மௌனமாக ஓதப்படும். இம்மந்திரம் வேராகவும், வித்தாகவும் கொண்டு அவற்றில் முளைத்து எழுந்து விளங்கி நிற்கும்.

“ஓங்காரம் அ, உ, என்ற எழுத்துக்களுடன் ‘ம்’ என்ற மெய்யெழுத்து இணையப் பிறக்கும் மந்திரம் ஆகும். இவற்றில் அ, உ ஆகிய இரண்டு எழுத்துகள் அ என்பதாக ஒன்றாக அடங்கி அதாவது ‘ஹ’ என்பதாக அடங்கி ‘ஹம்’ என ஆவது மௌன மந்திரமாகும். ‘மந்திரங்களில் தானாகவே இயங்குவதான மூச்சுக் காற்றின் இயக்கத்தை ஸோ’ என உள்ளூக்கிழுத்து ‘ஹம்’ என்று வெளிவிடுக என விளக்கப் பெறுவது அசபை மந்திரமாகும்”¹⁶ என்று ஆய்வாளர் குறிக்கின்றார்.

“அவ்வுதித்த மந்திரம் அகாரமாய் உகாரமாய்

எவ்வெழுத்து அறிந்தவர்க்கு எழுபிறப்பது இங்கிலை

சவ்வுதித்த மந்திரத்தைத் தற்பரத்து இருத்தினால்

அவ்வுமுவ்வும் மவ்வுமாய் அமர்ந்ததே சிவாயமே”(சிவ.வாக்-96)

என்று ‘அவ்வு முவ்வும் மவ்வுமாய் அமர்ந்த நிலையைச்’ சிவவாக்கியர் பாடுகின்றார். அவ்வுதித்த மந்திரம் என்று ஓங்காரத்தில் இருந்து ஒரே மந்திரம் தோன்றும் நிலையும் இப்பாடலில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. சவ்வுதித்த மந்திரம் என்பது ‘சௌ’ என்பதாகும். இதனைத் தமிழில் செளம் என்றழைப்பர். வடமொழியில் ‘சௌ’ என்றே அழைப்பர். இங்கு சவ்வுதித்த மந்திரம் எனப்பட்டுள்ளது.

“சித்தான முன்றெழுத்துச் செயலாஞ் சோதி

சீரியவை யுங்கிலியும் சவ்வுமாகி

முத்தான லட்சுரு செபிக்க சித்தி

முற்றிடுமே யெதிரியென்ற பேய்கட் குத்தான

பித்தான வித்தையடா முட்டும் பாரு

விரிவான முகக் கருவு மூன்றும் கேளு

சத்தான அதன் கருவும் சிலையில் வைத்து

சதுரான விதிவிவரமறியக் கேளே”(இராம.தேவ-4)

என்று மௌனநிலையில் உள்ளிழுக்கும் மந்திரத்தையும் வெளிவிடும் மந்திரத்தையும் இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

ஓங்கார வடிவில் அமைந்துள்ள அ, உ, ம் என்ற எழுத்துகள் சவ்வுமாகி அதாவது ‘ஹோம்’ என்றாகி லட்சமுறை செபிக்க சித்தி முற்றுப் பெறும் என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். இம்மந்திரத்தின் வழியாக தலைக்கு உயிர்ச்சக்தி பாயும் என்று செளம் மந்திரத்தின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கின்றமை குறிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு அசுபை எனப்படும் மௌன மந்திரம் உயரிய மந்திரமாகக் கருதப்படுகிறது. சித்தர்கள் இதனைக் குறிப்பாக பல இடங்களில் உணர்த்தியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

ஓங்கார மந்திரம்

சித்தர்கள் ஓங்கார மந்திரம் என்ற பிரணவ மந்திரத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் சித்த வாழ்க்கையில் வெற்றி பெற்றுள்ளனர். இதனைப் பேசும் மந்திரம் என்றும் உரைப்பர்.

“மந்திர மாமலை என்றது பிரணவம். மற்ற மந்திரங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, பிரணவம் மலைபோலும், ஏனையது சமவெளி போலும்”¹⁷ என்று பிரணவம் சிறப்பிக்கப் பெறுகின்றது.

“அ, உ, ம் என்ற மூன்றும் சேர்ந்த ஓம் என்ற பிரணவ ஒலியைத் தூலப் பிரணவம் என்றும் சூக்குமப் பிரணவம் என்றும் சித்தர்கள் இரண்டாகப் பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். தூலப் பிரணவம் என்பது ஓம் என்ற எழுத்து வடிவம். சூக்குமப் பிரணவம் என்பது அந்த ஒலி வானமண்டலங்களிலே எழுப்புகின்ற வடிவம்”¹⁸ என்று பிரணவத்தின் பொருளை உரைக்கின்றார் சி. எஸ். முருகேசன்.

“அகார மித்தனையும் அகப்பேய்

அங்கென் றெழுந்தபடி

உகாரங் கூடியடி அகப்பேய்

உருவாகி வந்ததடி

மகார மாயையடி

மலமது சொன்னேனே

சிகார மூலமடி

சிந்தித்துக் கொள்வாயே”(அகப்.பேய்.சித்-17)

என்று பாடுகின்றார் அகப்பேய் சித்தர். அகரம், உகரம், மகாரம் ஆகியன கூடி ஓங்கார மந்திரம் உருவாகின்றது என்று இப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இவற்றில் மகாரம் எனப்படும் ‘ம்’ என்ற எழுத்து மலத்தின் குறியீடாக உள்ளது என்றும் இப்பாடல் விளக்குகின்றது.

பிரணவ மந்திரத்தினை உச்சரிப்பதால் ஏற்படும் பயனைச் சத்தியநாதர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பிரணவமும் தானறிந்து பேச்சடங்கி நின்ற

சொருபந் தெரிந்து அத்துலக்கத்தில் நிற்குறண்டி”(சத்தி.நாத-26)

என்ற பாடலடிகளில் பிரணவத்தால் இந்தப் பரப்பெல்லாம் அறிந்து மவுனமாகி நின்றதால் பிரம்ம சொருபம் தெரிந்தது. அதைத் துலக்கி நிற்கிறேன் என்று சித்தர் அறிவிக்கிறார். இதன் காரணமாக பிரம்ம சொருபத்தைக் காட்ட வல்ல மந்திரம் பிரணவ மந்திரம் என்பது தெரியவருகிறது.

ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் பிஞ்சு மந்திரமாக விளங்குவது ஓங்காரம் என்ற பிரணவ மந்திரம் என்கிறார் கொங்கணச்சித்தர்.

“அஞ்சிலே பிஞ்சிலே வஞ்சியரே நிதம்

கொஞ்சி விளையாடும் வஞ்சியரே

நெஞ்சிலே ருத்திரன் சூழிருப் பானவன்

நேருடனாமடி வாலைப்பெண்ணே”(கொங்.சித்-34)

என்று அஞ்சின் பிஞ்சு மந்திரம் பிரணவம் என்பதை அறிவிக்கின்றார் கொங்கணச் சித்தர்.

பிரணவ மந்திரத்தை எப்போது எவ்வகையில் உச்சரிக்க வேண்டும் என்று அகத்தியர் உரைத்துள்ளார்.

“உண்ணும்போது உயிரெழுத்தை உயர வாங்கி

உறங்குகின்ற போதெல்லாம் மதுவேயாகும்

பெண்ணின்பாலிந்திரியம் விடும் போதெல்லாம்

பேணிவலம் மேல் நோக்கி அவத்தில் நில்லு

திண்ணுங்காயிலை மருந்து மதுவேயாகும்

தினந்தோறும் அப்படியே செலுத்த வல்லார்

மண்ணுழி காலமட்டும் வாழ்வார் பாரு

மறலிகையில் அகப்படவு மாட்டார் தாமே”(அகத்-2)

என்று பாடுகின்றார்.

உண்ணும்போதும், உறங்கப் போகும்போதும் பிரணவ மந்திரத்தைக் கீழ் மேலாக உயர்த்தவேண்டும்.

பெண்ணில் இந்திரியத்தை விடும்போது கீழிருந்து வலப்பக்கமாக இவ்வெழுத்து மேல் நோக்கிப் போவதாகக் கருதி உச்சியில் வெளியில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும்.

மருந்து, மூலிகை உண்ணும்போதும் இதை முன் சொன்னபடியே மேல் உயர்த்தவேண்டும். அதாவது உண்ணும் போது மேலெழுதல் போல உரைக்க வேண்டும்.

இவ்வாறு உரைப்பதால் ஆயுள் நீடிக்கும். எம வாதனை வாராது என்ற இச்சித்தரின் கருத்து புலனாகிறது.

பிரணவ மந்திரத்தின் இயல்புகளை அழகணிச் சித்தர் பின்வருமாறு தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

“ஓங்காரங் கொண்டு ஆத்தாளே

உள்மூலந் தான் தெரிந்து

ஆங்காரம் விட்டு ஆத்தாளே

ஐம்புலனும் கண்ணுதடி

உள்ளுணர்வாய் நிற்றிருக்கும் ஆத்தாளே

ஓங்காரம் தன்னையுமே

எவ்வளவாகிலுந்தான் ஆத்தாளே

ஏந்தித் துதிப்பாயே”(அழக.சித்-105-106)

என்று பிரவணத்தின் இயல்புகளை எடுத்துரைக்கின்றார் அழகணிச்சித்தர்.

உள் மூலாதாரத்தை உணர்ந்து, ஓங்காரமாகிய பிரணவ மந்திரத்தை, ஆணவம் இன்றி உச்சரிக்கவேண்டும். அதனை எள்ளளவிலாவது உச்சரிக்க வேண்டும் என்கிறார் இச்சித்தர். அதுவே உள்ளுணர்வாக கலந்து நிறைநிலையை அடைவிக்கும் என்ற இவரின் வாக்கு சுட்டத்தக்கது.

பிரணவத்தின் இயல்பினை மற்றொரு சித்தர் குறியீடாகக் காணுகின்றார்.

“எட்டு மிரண்டையும் ஓர்ந்து மறை

எல்லாம் உனக்குள்ளே ஏகமாய்த் தேர்ந்து

வெட்ட வெளியினைச் சார்ந்து ஆனந்த

வெள்ளத்தின் மூழ்கி மிகுகளி கூர்ந்து”(கடு.வெளி.சித்-23)

என்ற பாடலில் தமிழில் எண்களைக் குறிக்கும் குறிப்பு- எட்டுக்கு ‘அ’ என்பதும், இரண்டிற்கு ‘உ’ என்பதும் குறிகளாகும். எட்டும் இரண்டும் அறிந்து என்பது ஓங்காரத்தின் பகுதிகளாக உள்ள அகரத்தையும் உகரத்தையும் அறியும் இயல்பாகும். எல்லாம் உனக்குள்ளே ஏகமாய்த் தேர்ந்து என்பதும் எட்டும் இரண்டும் மகரத்துடன் கூடி பிரணவ மந்திரமாகும் தன்மையை உரைக்கின்றது. அவ்வாறு பிரணவத்தைச் செபித்தால் வெட்ட வெளியாக இருக்கிற இறைநிலையைச் சார்ந்து, ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கலாம் என உணர்த்தப்பெறுகிறது.

இவ்வாறு பிரணவத்தின் இயல்புகளை, அதனை உச்சரிக்கும் முறைகளை, அதனால் ஏற்படும் பயன்களைச் சித்தர்கள் விவரித்துள்ளமை அறியவியலுகிறது.

ஐந்தெழுத்து மந்திரம்

ஐந்தெழுத்து மந்திரம் என்பது பல நிலைகளில் பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. சித்தர்கள் நிலையில் ‘நமசிவாய’, ‘சிவாய நம’ ஆகிய இரண்டும் பெரும்பாலும் ஐந்தெழுத்தாகக் கொள்ளப் பெறுகின்றன. ‘வாலைப்பெண்’ என்பதும் ஐந்தெழுத்தாகக் கொள்ளப்பெறுவதாக சில சித்தர்கள் கொள்கின்றனர். நமசிவாய, சிவாயநம என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரங்கள் சித்தர்களின் சைவச் சார்பினைக் காட்டுவனவாக உள்ளன. வாலைப்பெண் என்ற ஐந்தெழுத்து சித்தமரபினைக் காட்டுவதாக உள்ளது.

“சிவாயம்அஞ் செழுத்திலே தெளிந்து தேவர் ஆகலாம்

சிவாயம்அஞ் செழுத்திலே தெளிந்து வானம் ஆளலாம்

சிவாயம்அஞ் செழுத்திலே தெளிந்து கொண்டவான் பொருள்

சிவாயம்அஞ் செழுத்துளே தெளிந்து கொள்ளும் உண்மையே”

(சிவ.வாக்-203)

என்று சிவாயநம என்ற ஐந்தெழுத்தின் தன்மையைப் பாடுகின்றார் சிவவாக்கியர்.

சிவாயநம என்ற அஞ்செழுத்தைச் செபித்தால் உண்மையைத் தெளிந்து கொள்ள இயலும். இதன் மாற்றுவடிவமான ‘நமசிவாய’ என்பதையும் சிவவாக்கியர் தெளிவாகக் காட்டுகின்றமை புலனாகிறது.

“நமசிவாய அஞ்செழுத்தும் நல்குமேல் நிலைகளும்

நமசிவாய அஞ்சில் அஞ்சும் புராணமான மாயையும்

நமசிவாய அஞ்செழுத்து நம்முளே இருக்கவே

நமசிவாய உண்மையை நன்குரை செய் நாதனே”

(சிவ.வாக்-105)

என்ற நிலையில் நமசிவாய மந்திரத்தின் பெருமை தெரியவருகிறது. நமசிவாய என்ற அஞ்செழுத்து இப்பிறவியில் மேல் மேல் நிலைகளுக்கு உயர்த்தி செல்லும். சிவாயநம என்ற மந்திரம் இறப்பிற்குப் பின்னான அருள் உலகில் அதாவது மறுமை உலகில் நன்மை தரும். நமசிவாய மந்திரம் இம்மை உலகில் நன்மை தரும். தன்மாத்திரை, பூதங்கள், ஞானேந்திரியங்கள், கன்மேந்திரியங்கள், அந்தக்கரணங்கள், ஆகிய ஐந்தும் ஐந்தாக வகைப்பட்டு இருபத்தைந்தாக அமையும். அந்த இருபத்தைந்தும் நமசிவாய மந்திரத்தில் அடங்கிநிற்கின்றன என்பதே இப்பாடலில் காட்டப்பெறும் கருத்தாக உணரமுடிகிறது.

“ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் உணர்ந்தபின்

ஓம்நமசிவாயமே உணர்ந்துமெய் தெளிந்தபின்

ஓம்நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் உணர்ந்தபின்

ஓம்நமசிவாயமே உட்கலந்து நிற்குமே”(சிவ.வாக்-110)

என்று நமசிவாய மந்திரத்தின் சிறப்புகளை இப்பாடல் வழி அறிய முடிகிறது.

முதலில் ‘நமசிவாய’ மந்திரத்தின் உண்மை அறியப்படவேண்டும். அடுத்து நமசிவாய மந்திரத்தின் மெய் உணர்ந்தபின் அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்கும்போது அது உட்கலந்து நிற்கும் என்பது இப்பாடல் தரும் பொருளாகும்.

“நவ்வோடே மவ்வாகி நாலிதழின் மேற்படர்ந்து

உவ்வோடே சவ்வாகி உயர்வுன்னி ஊடெழுந்து

நவ்வோடே மவ்வாகி நாடுகின்ற காலாகி

இவ்வோடுதித் தாண்டி என் ஆத்தாளே

இலங்குகின்ற திங்களடி”(அழு.கனி.சித்-113)

அழுகணிச் சித்தரும் நமசிவாய மந்திரத்தின் இயல்புகளை உரைத்துள்ளமை அறிய முடிகிறது.

மூலாதாரத்தில் இருந்து நமசிவாய மந்திரத்தைச் சொல்லும்போது, அது நடுவே பிராண வாயுவுடன் ஒன்றி, ஒளியாகி நிற்கிறது. இது தெளிவாகத் திங்கள் போல் ஒளிருகின்றது என்று ஐந்தெழுத்து மந்திரம் ஒளிவடிவாக உடலகத்தில் எழுவதை இச்சித்தர் உரைத்துள்ளார்.

“ஆகார முதலிலே பாம்பதாக

ஆனந்த வயலிலே படம் விரித்தே

ஊகார முதலிலே யொத்தொடுங்கி

ஓடி வகாரத்தி னாவை நீட்டிச்

சீகாரங் கிடந்ததோர் மந்திரத்தைச்

சித்தப்பிடாரனார் போதஞ் செய்ய

மகாராப் பிறப்பையும் வேறுத்து

மாயபந்தம் கடந்தோமென்றாடாய் பாம்பே”(பாம்பாட்சித்-112)

என்ற பாடலில் நமசிவாய மந்திரத்தின் இயல்பினைப் பாம்பாட்டிச் சித்தர் விளக்கியுள்ளார்.

ஆகாரம், உகாரம், மகரம், வகாரம், சீகாரம், ஆகிய ஐந்து எழுத்துகள் கலந்து நமசிவாய என்னும் மந்திரத்தைத் தியானித்து பிறப்பறுத்து, மாயையின் கட்டிலிருந்து மீள்வோம் என்பது பாம்பாட்டிச் சித்தர் இப்பாடலில் காட்டும் வழியாகும்.

பட்டினத்தார் என்ற சித்தர் பாடல்களிலும் “நமசிவாய” என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரம் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

“தேடினாலைந்து திருவக்கரத்தைச் சென்று வெளி

நாடினால் நலம் பெறலாம். – வாடியே

பொல்லாப் புவிகாணப் போகமதை நம்பாதே

எல்லாம் வெயில் மஞ்சளே”(பட்டி-32)

திருவக்கரம் என்பது இங்கு மந்திரக்குறிப்பாகும். இது நமசிவாய மந்திரத்தைக் குறிப்பதாகும். திருவைந்தெழுத்தால் மனத்தையும், வெளியையும் ஒன்றாக்கலாம் என விளக்கியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

நமசிவாய மந்திரம் உடலுக்குள் அமைந்திருக்கும் தன்மையைப் பின்வரும் பாடல் உரைக்கின்றது.

“ஆமப்பா நகாரமுதல் யகாரம் நிற்கும்

அவ்வளவம் யோகத்தின் மூலமாச்சு

தாமப்பா அகாரமுதல் உகாரந் தொட்டுச்

சாதகமாய் மகாரவரை ஞானமூலம்

ஓமப்பா திசைநாத மவுனத்திற் காணும்

உற்றேற வற்றேற அகண்ட வீதி

காமப்பாலுண்டக்கால் யோக சித்தி

கடுங்காணற் பாலுண்ட ஞானமாச்சே”(கைலா.கம்ப.சட்.முனி-27)

என்ற பாடலின்வழி, ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் உடல் இருப்பிடங்களை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

ந - மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம்

ம - மணிப்பூரகம்

சி - அநாகதம்

வா - விசுத்தி

ய - ஆக்ஞை

என்ற நிலையில் மனித உடலில் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் பரவியுள்ளது என்று குறிப்பிடுகிறார் கைலாய கம்பளிச் சட்டைமுனிச் சித்தர். இந்த மந்திரத்தை ஓங்காரத்துடன் சொல்லச் சொல்ல நன்மை உண்டாவதாகச் சுட்டுகின்றமை நோக்கத்தக்கது

“மவ்வக் குடத்திலே பாம்படைப்போம்

மணிவட்ட வாசியை வாரியுண்போம்

வவ்வக் குடங்களைத் தள்ளி விடுவோம்

வக்கிர சொர்ப்பனந்தாண்டி விடுவோம்

பவ்வ வெளியிலே விட்டே வாட்டுவோம்

பஞ்ச கருவியைப் பலிகொடுப்போம்

சிவ்வுருவியே நின்றோம் என்றே

சீர்பாதங் கண்டு தெளிந்தாடாய் பாம்பே”(பாம்.சித்-129)

என்ற பாடலில் நமசிவாய மந்திரம் எங்கெங்கு தங்கும் என்று உரைக்கப்படுகிறது. ஓம் என்ற பிரணவத்தின் ம் என்ற எழுத்து வாய்வரை வரும். அங்கே குண்டலினி நிலை சற்று நிற்கும். அப்போது மணிப்பூரகமாகிய தொப்புளில் இருக்கும் நெருப்பை பிராணாயாமத்தால் வெளிப்படுத்துவோம்.

சூனியமான மூக்குப் பகுதியைத் தாண்டி விடுவோம். தலையின் உட்பகுதி கடலாகும். அதில் குண்டலினியை நிறைப்போம். இதற்கு ஐந்து புலன்களின் இன்பத்தைப் பலியாகத் தருவோம்.

இப்போது ‘சி’ எனும் சிவாக்கினியாகவே உடல் நடுவே முழுவதும் ஒளித்தூணாக உள்ளது. இதன் வழி இறைவன் பாதத்தைக் கண்டு தெளிவோம் என்ற இப்பாடலின் பொருள் நமசிவாய மந்திரம் இறைநிலையை நிறைவிக்கத்தக்கது என்பதை உணர்த்துகிறது.

இவ்வாறு ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தின் இயல்புகளைச் சித்தர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். சில இடங்களில் ஐந்தெழுந்து மந்திரங்கள் என்பது வாலை நிலையையும் எடுத்துரைப்பதாகவும் பொதுவான நிலையில் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் என்று குறிப்பதாகவும் உள்ளது.

கொங்கணச் சித்தர் பாடல்களிலும் ஐந்தெழுத்து மந்திரங்கள் பற்றிய பொதுக்குறிப்பு காணப்படுகிறது. இவரின் பாடல்கள் வலைப்பெண் கும்மி எனப்படுவதால் வலைப்பெண் என்ற நிலையில் ஐந்தெழுத்தினை இவர் பயன்படுத்தியிருக்கவும் வாய்ப்புகள் பல உண்டு.

‘ஆதியி லைந்தெழுத்து ஆயினாள் வலைப்பெண்

ஐந்தெழுத்தாமென்று பேரானாள்

நாதியினுமை யெழுத்திவள் தானல்ல

ஞான வகையிவள் தானானாள்”(கொங்.சித்-13)

என்ற இந்தப் பாடலில் கொங்கணச் சித்தர் வலைப்பெண் என்பதே ஐந்தெழுத்து மந்திரம் என்கிறார். ‘ஐந்தெழுத்தாமென்று பேரானாள்’ என்ற நிலையில் சித்தநிலையில் ஐந்தெழுத்து என்பது யோக அடிப்படை வாய்ந்த வலைப்பெண்ணே ஆவாள்.

“செகம் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம் பின்னும்

சீவன் படைத்ததும் அஞ்செழுத்தாம்

உகமுடிந்தது அஞ்செழுத்தாம் பின்னும்

உற்பனமானது அஞ்செழுத்தாம்”(கொங்.சித்-15)

வலைப்பெண் என்ற ஐந்தெழுத்தே செகம் படைத்தது, சீவன் படைத்தது என்றும் யுகமுடிவிலும் இவ்வைந்தெழுத்தே காரணம் என்று முடிகிறது இப்பாடல்.

இவ்வாறு ஐந்தெழுத்து என்பதில் சில மாறுபாடுகளும் உள்ளன என்றாலும் மந்திர உச்சாடனத்தால் பலனுண்டு என்பது உறுதியாகின்றது.

பிற மந்திரங்கள்

இம்மந்திரங்கள் தவிர இன்னும் பிற மந்திரங்கள் சித்தர் வாக்கில் வெளிப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அறிவது அளவில் பெருகும். இங்கு ஒன்றிரண்டு மட்டும் பிற மந்திரங்கள் என்ற நிலையில் எடுத்துக்காட்டப்பெறுகின்றன.

“நல்ல வெள்ளி ஆறதாய் நயந்த செம்பு நாலதாய்

கொல்லும் நாகம் மூன்றதாக் குலாவு செம்பொன் இரண்டதாய்

வில்லினோசை ஒன்றுடன் விளங்க ஊத வல்லிரேல்

எல்லையொத்த சோதியானை எட்டும் ஆற்றலாகுமே”(சிவ.வாக்-187)

என்று ஒன்றில் ஆரம்பித்து ஆறு எழுத்து மந்திரம் வரை வளர்த்துச் செல்கிறார் சிவவாக்கிய சித்தர்.

ஓம் என்பது ஓரெழுத்து மந்திரம்

ஹ்ரீம்- இரண்டெழுத்து மந்திரம்

ஐம் கலீம் செளம் என்பது மூன்றெழுத்து மந்திரம்

ஓம் ஐம் ஹ்ரீம் ஸ்ரீம் என்பது ஆறெழுத்து மந்திரம்

என்று குறிப்பிடும் இப்பாடலில் ஐந்தெழுத்து மந்திரம் விடுபட்டுள்ளது மேற்காட்டிய ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தில் உள்ள பல்நிலைத் தன்மையை உணர்த்துவதாக உள்ளது. ஆகையால் ஐந்து எழுத்து மந்திரம் இதுவென எடுத்துரைக்க இயலவில்லை.

ஆறெழுத்து மந்திரத்தை வெள்ளிக் கிழமைகளிலும்,

நான்கெழுத்து மந்திரத்தை செவ்வாய்க் கிழமைகளிலும்

மூன்றெழுத்து மந்திரத்தைப் புதன் கிழமைகளிலும்

இரண்டெழுத்து மந்திரத்தை வியாழக்கிழமைகளிலும்

ஓரெழுத்து மந்திரத்தை சனிக்கிழமைகளிலும்

ஓதி வரவேண்டும் என்பது சித்தநெறியாக உள்ளது. இவ்வாறு பற்பல மந்திரக் குறிப்புகள் சித்தர்கள் தம் வாக்கில் தமிழ்மொழிக்கும், உலக மக்களுக்கும் கிடைத்துள்ளன. இம்மந்திரங்களை உரைக்கும் முறையில் உரைத்து ஞானப்பெருவெளியை அடைவது முக்திக்கு வழிகோலும் என்பது தெளிவாகிறது.

தொகுப்புரை

ஆலயங்களில் மட்டுமே இறைவன் இருப்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருந்த மக்களுக்கு இறைவன் எங்கும் எதிலும் நிறைந்திருக்கின்ற தன்மையை எடுத்துக்காட்டியவர்கள். எல்லோர் உடம்பிலும் உள்ளத்திலும் ஒரே கடவுள் இருக்கிறார். சமய வேறுபாடுகள் கருதுவது சரியாகாது என்பதைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். சித்தர்களின் வழிபாட்டு நெறிகள் பற்றிய செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சித்தர்களின் இறைநெறி என்பது ஒன்றே கடவுள் என்பதாகும். அக்கடவுள் உடலினுள்ளே இருக்கிறார். உடலில் உள்ள இறைஆற்றலை யோக நெறிப்படி மேலேற்றம் செய்கின்ற யோகப் பயிற்சியால் பிறவா நிலை கிடைக்கும் என்று சித்தர்கள் நிறைநெறி காட்டுகின்றனர்.

அட்டாங்க யோகம் என்ற அடிப்படையில் எட்டுவகை யோகங்களைப் பழகி, குண்டலியோக நிலையில் குண்டலினியைப் பெருக்கி ஒலித் தூணாக உடலில் ஒளி வெள்ளம் பரவும் நிலையே முக்திக்கு நிலையாகின்றது என்பதை விளக்கியுள்ளனர்.

சித்தர்கள் பல்வகை மந்திரங்களைக் காட்டியுள்ளனர். அவற்றில் முக்கியமானவை மௌன மந்திரம், பிரணவ மந்திரம், ஐந்தெழுத்து மந்திரம் ஆகியனவாகும். இம்மந்திரங்கள் பிராணாயாமப் பயிற்சி போன்ற மூச்சுப்பயிற்சியை உடலுக்கு வழங்குகின்றன. இவற்றைச் சொல்வதால் ஏற்படும் அதிர்வுகள் இறைநிலையைக் காட்டும் தன்மையன என உணர்த்தியுள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மேற்கோள், பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப. 488
2. நா.கணபதிப்பிள்ளை, இந்து சமய பாலபாடம், ப. 211
3. தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், செய்யுளியல், நூற்பா எண். 41
4. நாலடியார், பாடல்எண்.1
5. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம், நான்காம் திருமுறை, 4164
6. திருமங்கை ஆழ்வார், பெரிய திருமொழி, பாடல் எண்.9
7. மீ.ப.சோமு.சித்தர் இலக்கியம் ப.66
8. சி.கோ.தெய்வநாயகம், சித்தர்சிந்தனைகள், ப. 7
9. பி.கைலாசநாதன், சித்தர் களஞ்சியம் ப.239
10. சி.கோ.தெய்வநாயகம், சித்தர்சிந்தனைகள், ப. 22
11. மேலது ப.24
12. மீ.ப.சோமு.சித்தர் இலக்கியம் ப.132
13. சி.கோ.தெய்வநாயகம், சித்தர்சிந்தனைகள், ப. 61
14. சி.எஸ்.முருகேசன், சித்தர்களின் மந்திரக்கலை பக்.50-51
15. மேலது ப.70
16. மேலது ப.72
17. மீ.ப.சோமு.சித்தர் இலக்கியம் ப.210
18. சி.எஸ்.முருகேசன், சித்தர்களின் மந்திரக்கலை ப.81

இயல் -3

சித்தர்களின் ஞானநெறி

சித்தர்கள் அறிவின்பாற்பட்டுத் தம் செய்கைகளை நடத்தியவர்கள். மற்றவர்கள் சொன்னார்கள் என்பதாலோ, வேதங்கள் சொல்லின என்பதாலோ எந்த ஒரு கருத்தினையும் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். தாமே தமக்குள் சிந்தனை செய்து அறிவின் முடிவாய்ச் சித்தர்கள் சிந்திப்பது, செயல்படுவது என்பது சித்தர்களின் தனித்த வழியாகும். வேத வாக்கியங்கள், தந்திரங்கள் போன்றவற்றை மறுத்து உண்மைக்கு முதலிடம் தந்தவர்கள் சித்தர்கள். தமிழ்மொழியை நேசித்து, அம்மொழியின் அருள்வளம் பெருக அவர்கள் சித்தர் இலக்கியங்களைப் படைத்தார்கள். அறிவுக்கு ஒவ்வாத பல கருத்துகளைச் சித்தர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அறிவும், அனுபவமும் கூடிய நிலையில் வாழ்க்கை நெறியை வடிவமைத்துத் தந்தவர்கள் சித்தர்கள். அவர்களின் பாடல்களில் ஞானநெறி நிரம்பிக்கிடக்கின்றது. சித்தர்கள் கண்ட ஞானநெறிகளை விரித்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

ஞானம்

ஞானம் என்பதற்கு குறிப்பாய்ப் பொருள் சொல்வதானால் அறிவின் முடிநிலை என்று குறிப்பிடலாம். “ஞானம் என்பதற்கு அறிவு, இராட்சத குணத்தொன்று, கல்வி, தெளிவு, சாத்துவிகக் குணத்தொன்று, நல்லொழுக்கம், பரஞானம், தத்துவ நூல்”¹ என்ற பொருள்களைத் தருகின்றது கழகத்தமிழ் அகராதி. சித்தர்களின் நிலையில் ஞானம் போதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ‘போதம் என்றாலும் ஞானம் என்றாலும் ஒன்றே என்று கருதுகிறது கழகத்தமிழ் அகராதி’²

சித்தர் பாடல்களில் உள்ள ஞானம் இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது என்கிறார் மீ.ப. சோமு.

“முதலாவது பிரிவு, ஞான வழிபாட்டு மரபைச் சார்ந்தது.

இரண்டாவது பிரிவு ஆலய வழிபாட்டு மரபைச் சார்ந்தது”³

என்ற அவரின் கருத்து கருதத்தக்கது. இப்பிரிவுகளின் விளக்கம் இவ்வியலின் பின்நிலையில் விவரிக்கப்பெறுகிறது.

சித்தர்கள் கண்ட ஞானத்தின் பொருளும் வரையறைகளும்.

சித்தர் தம் பாடல்களில் ஞானம் என்பதற்கான பொருளும் வரையறைகளும் பல நிலைகளில் வழங்கப்பெற்றுள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்க சிலவற்றை இங்கு எடுத்துரைத்துச் சித்தர்களின் ஞான நெறியை அறிந்து கொள்ளவேண்டுவது இவ்வியலுக்கு அவசியமாகும்.

ஞானத்தினால் பெரும் பயனைப் பின்வரும் பாடல் எடுத்துரைக்கின்றது.

“ஞானமறிந்தோர்க்கு நமனில்லை நாள்தோறும்

பானமதை உண்டு பசியினால்- ஞானமது

கண்டால் உடலுயிருங் காயம் வலுவாகும்

உண்டால் அமிர்தரச முண்” (திரு.வள்ளு.ஞான 11)

திருவள்ளுவரின் ஞானம் என்ற பகுதியில் இடம்பெறும் பாடல் இதுவாகும். இப்பாடல் வழியாக ஞானம் பெற்றால், ஞானம் பெற்றவர் வாழ்வில் எமன் வரமாட்டான். உடல், உயிர், வாழ்நாள் ஆகியன வலுவாக அமைய ஒருவருக்கு ஞானம் வழி செய்யும் என்பது இப்பாடல் மூலம் தெளிவாகிறது.

யோகப்பயிற்சியின் மூலம் ஞானம் கிட்டும் என்கிறது திருமூலரின் திருமந்திரப்பாடல்

“வழுதலை வித்திடப் பாகல் முளைத்தது

புழுதியைத் தோண்டினேன் பூரணி பூத்தது

தொழுது கொண்டு ஓடினார் தோட்டக்குடிகள்

முழுதும் பழுத்தது வாழைக்கனியே”⁴

வாழைக்கனியாக ஞானம் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை உணர முடிகிறது.

இந்த ஞான நிலையைப் பெறுவது எக்காலம் என்று ஏங்குகிறார் பத்திரகிரியார் என்ற சித்தர்.

“அஞ்ஞானம் விட்டே அருள்ஞானத்து எல்லை தொட்டு

மெய்ஞ்ஞான வீடு பெற்று வெளிப்படுவ தெக்காலம்”

(பத்தி -102)

அருள் ஞானத்தின் உயர்நிலை அடைந்து விட்டால் அதுவே வீடுபேறு அடைந்த நிலையாகும் என்று பத்திரகிரியார் குறிப்பிடுகின்றார். மெய்ஞ்ஞானத்தை அடைய, உயிரிடத்தில் உள்ள அஞ்ஞானம் அகல வேண்டும். இந்த அஞ்ஞானம் அகன்று மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெறுவது எந்தக் காலம் என்று ஏங்கி நிற்கிற நிலை அறியலாகிறது.

“சுத்தப் பரவெளியே ஒளியாகத்

தோன்றிட மெய்ஞ்ஞானச் சுகமடைந்தேன்

சத்துசித்தானந்தத்தைத் தெரிசிக்க

சகலமும் பிரம்ம மயம் புகலரிதே” (மச்சே.நாத - 8)

என்ற பாடலில் மெய்ஞ்ஞான சுகம் பெறும் வழி காட்டப்பெறுகிறது. சுத்தப் பரவெளி ஒளியாகத் தோன்றும் நிலையே ஞானநிலை என்பது மச்சேந்திர நாதரின் கருத்தாகும். சத்து, சித்து ஆனந்தமாக இறைவெள்ளத்தைத் தெரிசிக்க சகலமும் பிரம்ம மயமாகும் என்று மேலும் ஞானநிலை பற்றிக் கருத்துரைக்கிறார் மச்சேந்திரர்.

“அடிநடு முடிவு கண்டேன் மோனநிலை

அறிந்து கொண்டேன் ஞானந் தெரிந்து கொண்டேன்

முடிவில்லாப் பரப்பிரம்ம சொருபத்தை

முற்றும் கண்டேன் இகப்பற்றும் விண்டேன்”

(மச்சே.நாத - 7)

அமைதியான, மௌனமான நிலையே மோன நிலை எனப்படும். அம்மோனநிலையினை அறிந்து கொண்டால் ஞானத்தை அறிந்து கொள்ள இயலும் என்கிறார் இச்சித்தர். இச்சித்தரும் முடிவில்லா பிரம்மம் என்று இறைநிலையைக் காண்கிறார். அடி, நடு, முடிவு என்ற நிலையில், பிரம்ம சொருபமாக இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை அறிவதே ஞானநிலை எனத் தெளிவு படுத்தியுள்ளனர்.

“தங்களிடத்தில் இருக்கும்

பொருள்தனைத் தாங்களே தானறிந்தால்

எங்கே இருக்குது எனச் சொல்லித்

தேடி ஏங்கி அலைவாரோ”(ஏக.நாத - 20)

இத்தகைய மோனநிலையும், ஞானநிலையும் வெளியுலகில் கிடைப்பதில்லை. தனக்குள்ளே கிடைக்கும். உயிருக்குள்ளே கிடைக்கும். இதனை எங்கோ இருக்கிறது என்று சொல்லித் தேடி அலைகிறார்கள் மக்கள். தமக்குள்ளே கிடைக்கும் மிக உயர்நிலை ஞானநிலையாகும்.

உயிருக்குள் இருக்கும் அறியாமையை அழித்து உண்மையை உணர்த்துவது இறை ஆற்றல் ஆகும். உண்மையை அறிந்து கொள்வது உயிருக்கு உரிய ஆற்றல் ஆகும். இதனைப் பின்வரும் பாடல் சிறப்பாக உணர்த்துகிறது.

“அஞ்ஞான மோகம் அறுக்கும் அனுபோக

மெய்ஞ்ஞான மோனமத வேளத்தான்” (திரி.கோண.சித்.45)

அஞ்ஞானத்தை அறுக்கும் தன்மையை உடையவன் இறைவன். அவன் மெய்ஞ்ஞானத்தின் வடிவாக விளங்குபவன். மோனநிலையில் இருப்பவன் என்று இறைவனின் பெருமையையும், மெய்ஞ்ஞானத்தின் தன்மையையும் இணைத்து இப்பாடல் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

“அஞ்ஞானமும் கடந்து அறிவை மிகச் செலுத்தி

மெய்ஞ்ஞானம் கண்டு கொண்டால் -ஞானம்மா

விலையிலா ரத்தினமடி” (புண்ணா. சித்.2)

அஞ்ஞானம் என்ற அறியாமையைக் கடந்து அறிவை மிகச் செலுத்தினால் மெய்ஞ்ஞானம் கண்டு கொள்ளலாம். அவ்வாறு பெற்ற ஞானம் விலையில்லா இரத்தினம் போன்றது என்று ஞானத்தின் இன்றியமையாமையைப் புண்ணாக்குச் சித்தர் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளமை உணரமுடிகிறது.

“மோன நிலை கண்டு தேறு

முத்திக்கு வித்தான கருத்தில் நின்றேறு

ஞான நிலையதுவும் கிடும்

நாடி இருக்கலாம் வெகுகாலம் மட்டும்” (கல்லு.சித்.30)

ஞானம் கிட்டினால் வெகுகாலம் இருக்க இயலும் என்று கூறும் மேற்பாடல் கல்லுளிச் சித்தரின் பாடல் தரும் கருத்தாக அமைவது புலனாகிறது.

ஞானநிலை பெற முதலில் மோனநிலையை அடையவேண்டும். அதுவே முத்திக்கு விதை போன்றது. இதன் தொடர்வில் ஞானநிலை கிடும் என்பது கல்லுளிச்சித்தரின் கருத்தாக உணரமுடிகிறது.

தற்காலத்தில் விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி அதிகமாக உள்ளது. இந்த விஞ்ஞான வளர்ச்சியின் நன்மை தீமைகளைப் பின்வரும் சித்தர் பாடல் அலசி ஆராய்ந்துரைக்கிறது. மேலும் மெய்ஞ்ஞானத்தின் மேன்மையையும் இந்தப்பாடல் காட்டுகின்றது.

விஞ்ஞான விதியெல்லாம் வேகம் வேகம்

வேகமினல் தாமசத்தின் வித்தை வித்தை

அஞ்ஞான விதியெல்லாம் போகம் போகம்

அடடாடா கயிறு அறுந்த பொம்மலாட்டம்

செய்ஞ்ஞானக் கதியெல்லா மரணவத்தின்

செயலன்றி வேறில்லை சென்மம்

மெய்யான விதியெல்லாம் போகம் போகம்

மின்னான சக்தியுடன் சாகம் சோகம் ” (காரை.சித்.18)

விஞ்ஞானம் என்ற அறிவியலின் வளர்ச்சி என்பது செயலில் வேகத்தைக் கூட்டுவதாகும். அறிவியல் விதிகளால் இயங்குகிறது என்பதையும், அறிவியலால் செயல் விரைவு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதையும் பாடலின் முதலடி தெரிவிக்கின்றது. மேலும் விஞ்ஞானத்தின் விரைவுத் தத்துவத்தால், மனிதருக்குள் தாமத எண்ணம் வந்துவிட்டது என்பதை இரண்டாம் அடி விவரிக்கின்றது. இவ்வாறு விஞ்ஞானத்தின் இயல்பினைக் காரைச்சித்தர் பாடல் தெளிவு படுத்தியுள்ளது.

அஞ்ஞானத்தினால் போகம் என்பதே கிடும். அறியாமை காரணமாக எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கும் ஆசை பிறக்கிறது. அது கயிறு அறுந்த பொம்மலாட்டம் போல எந்தக் கட்டுக்குள்ளும் அடங்காது போகத்தை அனுபவிக்க உயிர்களைத் தூண்டுகின்றது.

செயல்களெல்லாம் ஆணவத்தின் வெளிப்பாடாக விளங்குகின்றது. மெய்ஞ்ஞானத்தின் வெளிப்பாடு யோகத்தால் விளைவதாகும். இவ்வாறு விஞ்ஞானம், அஞ்ஞானம், செய்ஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம் ஆகியவற்றிற்கு விளக்கம் தருவது சிந்திக்கத்தக்கது.

தன்னை உணர்தலே மெய்ஞ்ஞானமாகின்றது, பேருண்மை அறிதல் ஞானம். இதனை அறிவிப்பதே சமயம். இதனைவிடுத்து, செய்கை, வழக்கு, அச்சம், மடம் ஆகியவற்றால் சமயம் வளர்க்கக் கூடாது. அவ்வாறு வளர்த்தால் அது சமயமாகாது என்று உண்மைச் சமயத்தின் உறுதியைப் பின்வரும் தடங்கண் சித்தர் பாடல் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

“மெய்யுணர்வு எய்தித் தனைமுதல் உணர்ந்து

மெய்ம்மைகள் விளங்குதல் வேண்டும்.

பொய்மிகு புலன்கள் கடந்து பேருண்மை

புரிதலே இறையுணர்வு அன்றோ

செய்கையால் வழக்கால் அச்சத்தால் மடத்தால்

செய்பொருள் இறை எனத்தொழுவார்

உய்வரோ இவர்தாம் இவர்கொலோ சமயம்

உணர்விலார்க்கு உழலுமென் நெஞ்சே”(தடங்.சித்.-11)

என்ற இப்பாடல் வழியாக மெய்ஞ்ஞானத்தின் உண்மை இயல்பினை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மேற்கண்ட கருத்துகள் வழியாக ஞானம் என்பது

1. தனக்குள் தன்னை அறிதல்
2. மோனநிலையுடன் கூடியது.
3. உடல், உள்ளம், உயிர் கெடாமல் நீண்ட நாள் வாழலாம்.
4. அஞ்ஞானம் நீங்குகின்றது.
5. முக்திக்கு உதவுவது.

என்ற இயல்புகளை உடையதாக உள்ளது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சித்தர்கள் கண்ட ஞானநிலை இருவகைப்பட்டதாகும்.

1. ஞான வழிபாட்டு மரபு
2. ஆலய வழிபாட்டு மரபு.

ஞான வழிபாட்டு மரபு

சித்தர்களின் ஞான வழிபாட்டு முறை பற்றிப் பின்வருமாறு கருத்துரைக்கிறார் மீ.ப. சோமு. “ஞான வழிபாட்டுப் பாடல்கள் என்ற பிரிவிலே வரும் அரிய செய்யுட்களெல்லாம் இறைவனை ஒரு குறிப்பிட்ட உருவத்திலே வழிபடாமல் அங்கு இங்கு எனாதபடி எங்குமாய் கலந்துள்ள பரம்பொருளாகக் கண்டு அந்தப் பரம்பொருளை உருவமற்ற அருவ நிலையிலே துதிப்பனவாக அமைந்துள்ளன”⁵ என்று சித்தர் தம் ஞான வழிபாட்டு நெறியின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கிறார் மீ.ப. சோமு. இவ்வழிப்பட்ட பாடல்கள் பொது நெறி சார்ந்தவை. அனைத்து உயிர்களுள்ளும் தன்னுள்ளும் இறைவனைக் காணும் தன்மை கொண்டவை என்பதை அறிய முடிகிறது.

பொதுவாக இதனை அகவழிபாட்டு மரபு என்று உரைக்கலாம். பெரும்பாலான சித்தர்கள் இம்மரபினை உயர்த்தி உணர்த்துகின்றனர். இம்மரபே சித்த மரபும் ஆகின்றது. சித்து என்பது அறிவு நிலை. சித்தர்கள் அறிவின் வயப்பட்டவர்கள். அவர்களின் சமயம் அறிவின் வழிப்பட்ட அகச்சமயமாகும் என்பதை உணரமுடிகிறது.

இவ்வழிபாட்டு மரபினைச் சித்தர்கள் எடுத்துரைத்த நிலை பின்வருமாறு.

சிவவாக்கியர் அகவழிபாட்டு மரபினைப் பெரிதும் போற்றுகின்றார். அவ்வப்போது மக்கள் சமுதாயம் நல்வழிப்பட ஆலய வழிபாட்டு மரபுகளையும் தம் பாடல்களில் உணர்த்தியுள்ளார். ஆலய வழிபாட்டு மரபுகள் பக்தி நிலையில் அடிப்படையில் நிற்பவர்களுக்கு உரியது என்றும் அகவழிபாட்டு நிலை பக்தி நிலையின் நிறைநிலையில் நிற்பவர்களுக்கு உரியது என்றும் கொள்ளப்படவேண்டும்.

‘ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்கலந்த சோதியை

நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்

வாடி வாடி வாடி வாடி மாண்டுபோன மாந்தர்கள்

கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிறந்த கோடியே” (சிவ.வாக்.- 4)

என்பது சிவவாக்கியரின் பாடலாகும். இறைவன் ஒவ்வொரு உயிரின் உள்ளும் உட்கலந்த சோதியாக இருக்கிறான் என்பதே இப்பாடல் தரும் பொருளாகும். உட்கலந்த சோதியாக விளங்கும் இறைவன் உடம்பினுள் குண்டலினி சக்தியாக எங்கும் ஓடிய நிலையில் உள்ளான். அவனை வெளியிடங்களில் நாடி நாடி நாட்களைக் கழித்து அறிவில்லா மனிதர்கள் கண்டு கண்டு காணமுடியாது அலைகின்றனர். எனவே உயிருக்குள் இருக்கும் சோதியை அறிவதே ஞானநிலையாகும் எனச் சுட்டுகின்றமை உணரமுடிகிறது.

உயிர்களுக்குள் இறைநிலை கலந்து உள்ளது என்பதை சிவவாக்கியரின் மற்றொரு பாடலும் உறுதி செய்கிறது.

“என்னிலே இருந்த ஒன்றை யான் அறிந்தது இல்லையே

என்னிலே இருந்த ஒன்றை யான் அறிந்து கொண்டபின்

என்னிலே இருந்த ஒன்றை யாவர் காண வல்லரோ

என்னிலே இருந்திருந்து யான் உணர்ந்து கொண்டேனே”

(சிவ.வாக் -13)

இப்பாடலில் தெளிவுபட சிவவாக்கியர் தன்னிலே உறைந்திருக்கிறது இறைநிலை என்பதை எடுத்துரைக்கிறார். தன்னுள் உள்ள ஒன்றைத் தான் அறியவேண்டும். தான் அறிந்தபின் தன்னிலே இருந்த ஒன்றை அறிந்தால் தன்னை அறிந்ததற்குச் சமம். தன்னிலே இருந்த ஒன்றை யார் காண வல்லவரோ அவர்களே ஞானம் பெற்றோர் என்பதையும் இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

இறைநிலை உயிர்களுக்குள் இருப்பது போலவே மண்ணும் விண்ணும் ஆன எல்லா இடங்களில் நிரம்பி இருக்கிறது. எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்துள்ள பரம்பொருளை, தம்முள்ளே காணும் நிலை எளிதானதாகக் சித்தர்கள் கருதுகின்றனர்.

“தூரம் தூரம் தூரம் என்று சொல்லுவார்கள் சோம்பர்கள்

பாரும் விண்ணும் எங்குமாய்ப் பரந்தஇப் பராபரம்

ஊரும் நாடும் காடும் தேடி உழன்று தேடும் ஊமைகள்

தோதாக உம்முளே அறிந்து உணர்ந்து கொள்ளுமே”(சிவ.வாக் -15)

என்ற பாடலில் பாரும் விண்ணும் எங்குமாய் பரந்து இறைவன் இருக்கிறான் என்பதை உறுதி செய்கிறார் சிவவாக்கியர். அவனை ஊர் தோறும், நாடுதோறும், காடுதோறும் தேடி அலைவதை விடத் தம்முள்ளே அறிந்து கொள்வதே ஞானம் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளமை புலனாகிறது.

இறைநிலை எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது என்பது உண்மையானால் அவ்விறைநிலை சக்தியில் சிறிதும் குறையாது உயிர்களின் உடல்களிலும் இருக்கும் என்பது தெளிவு. தன்சக்தியில் குறையாது இருக்கும் இறைநிலையைத் தன்னுள்ளே தானே காணும் முயற்சியே ஞானம் ஆகின்றது.

இறைவன் வந்து ஒவ்வொரு உயிருள்ளும் கோயில் கொள்ளுவான் என்பதை மேலும் உறுதி செய்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“செய்ய தெங்கு இளநீர் சேர்ந்த காரணங்கள் போல்

ஐயன் வந்து என்னுள் புகுந்து கோயில் கொண்டனன்

ஐயன் வந்து என்னுள் புகுந்து கோயில் கொண்டபின்

வையகத்தில் மாந்தர் முன்னம் வாய் திறப்பது இல்லையே”

(சிவ.வாக் -33)

தேங்காய் ஓட்டுக்குள் தேங்காயும், இளநீரும் இருக்கின்ற நிலைபோல ஒவ்வொரு உயிரினுள்ளும் இறைவன் கலந்து நிற்கின்றான். தேங்காய்க்குள் இளநீர் எந்தக்காலம் வந்ததோ அந்தக்காலம் போல ஆதிகாலத்திலேயே இறைவன் உயிர்களுடன் கலந்து உறைகின்றான். அவன் வந்துள்ளதை அறிந்து கொண்டால் இறைவனைத் தேடி அலைய வேண்டியதில்லை. வையகத்தில் மாந்தர் முன்னம் வாய் திறக்கவும் தேவையில்லை. இதுவே மோனநிலை எனப்படும். இந்த மோனநிலை ஞானத்தின் வாசலாகும்.

சிவவாக்கியர் கோயில், குளம் போன்றன பக்தியின் அடிப்படைகள். வளர்ந்த நிலையில் அவை பற்றிய எண்ணங்களே தேவையில்லை என்று கருதுகிறார்.

“கோயிலாவது ஏதடா குளங்களாவது ஏதடா

கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே

கோயிலும் மனத்துளே குளங்களும் மனத்துளே

ஆவதும் அழிவதும் இல்லை இல்லை இல்லையே” (சிவ வாக் -35)

புறச் சமயச் சின்னங்களான கோயில்களும், குளங்களும் மனதினுள் இருக்கின்றன. மனமே கோயில், மனமே குளம். உயிருக்குள் இருக்கும் இறைவன் அழிவதும் ஆவதும் இல்லை. என்றும் இரண்டறக் கலந்து

அதனுடன் என்றைக்கும் எப்போதும் இருக்கின்றான். அவ்விறைவனை தம்முள்ளே கண்டு தெளிவது ஞானம் ஆகின்றமை சுட்டப்பெறுகிறது.

பரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்துள்ளார் என்ற நிலையைச் சிவவாக்கியரின் மற்றொரு பாடலும் சுட்டுகின்றது.

“பரம் இல்லாதது எவ்விடம் பரம் இருப்பது எவ்விடம்

அறம் இலாத பாவிகட்குப் பரம் இலை அ.:து உண்மையே

கரம் இருந்தும் பொருளிருந்தும் அருளிலாதபோது அது

பரம் இலாத சூன்யமாகும் பாழ்நரகம் ‘ஆகுமே’”(சிவ.வாக் -528)

இறைவனாகிய பரம் இருப்பது எவ்விடத்தில். பரம்பொருள் இல்லாதது எவ்விடத்தில் என்று கண்டு தெளிய இயலாது. பரம்பொருள் எல்லா இடங்களிலும் நீக்கமற நிறைந்து இருக்கிறார். அவரைத் தொழுவதற்குக் கரங்கள் இருந்தும், ஆன்மப்பொருள் இருந்தும் இறைவன் தன்னை உணர்த்தும் அருள் அவ்வுயிர்களுக்கு இல்லாதபோது இறைநிலையையும் அறிய இயலாது. நரக வாழ்வே நிலைக்கும்.

எனவே உயிர்கள் தன்னைத் தான் அறிய இறைவனின் அருள் துணை கூட்ட வேண்டும்.

‘அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி’

என்று இந்நிலையை மாணிக்கவாசகரும் காட்டுகின்றார்.

இறை உருவத்தை பல நிலைகளில் மனிதர்கள் செய்துவித்து வணங்குகிறார்கள் அவற்றிலெல்லாம் தெய்வம் இல்லை என்கிறார் சிவவாக்கியர்.

“கட்டையால்செய் தேவரும் கல்லினால் செய் தேவரும்

மட்டையால் செய் தேவரும் மஞ்சளால் செய் தேவரும்

சட்டையால் செய் தேவரும் சாணியால் செய் தேவரும்

வெட்டவெளியது அன்றிமற்று வேறு தெய்வம் இல்லையே”

(சிவ.வாக்.534)

எந்த உலோகத்தில், எந்த உருவத்தில் இறைவனை வழிபட்டாலும் அவையெல்லாம் வெட்டவெளியையே குறிக்கும். அதுதவிர வேறு தெய்வம் இல்லை என்கிறார் சிவவாக்கியர். எனவே சிவவாக்கியர் காலத்தில் கட்டை, கல், மட்டை, மஞ்சள், சட்டை, சாணி ஆகிய பொருள்களில் இறைவுருவம் செய்து வணங்கப்பெற்றுள்ளது என்பது தெரியவருகிறது. அவ்வழக்கமே என்றும் தொடர்கிறது என்பதும் தெரிகிறது. இருப்பினும் இவையெல்லாம் வெட்டவெளிக்குள் அடங்கும். அவ்வெட்டவெளியே தெய்வம் எனத் தெளிவது ஞானமாகின்றது எனத் தெளிவு படுத்தியுள்ளார்.

மேலும் சிலைகள் செய்வதை மற்றொரு பாடலில் அது உண்மை வழிபாடல்ல என்று காட்டுகிறார் சிவவாக்கியர்.

“செம்மைசேர் மரத்திலே சிலைதலைகள் செய்கிறீர்

கொம்மையற்ற கிளையில் பாதக்குறடு செய்து அழிக்கிறீர்

நும்முளே விளங்குவோனை நாடிநோக்க வல்லிரேல்

இம்மலமும் மும்மலமும் எம்மலமும் அல்லவே” (சிவ வாக் -544)

என்ற நிலையில் இப்பாடல் நும்முளே விளங்கும் இறைவனை நாடி நோக்கச் சொல்கிறது. அவ்வாறு நாடி நோக்கினால் இம்மலம், மும்மலம், எம்மலம் என்ற எந்த அழுக்கும் தங்காது என்பதே உண்மை. இதைவிடுத்து மரத்தில் உருவம் செய்வது, மரத்தில் செருப்பு அணிந்து செல்வது போன்றனவெல்லாம் தேவையற்ற செயல்கள் என உணர்த்தப் பெறுகிறது.

சிவவாக்கியர் வழியில் விண் முதல் மண் வரை நிறைந்துள்ள அண்டவெளியே இறை உருவம். இவ்வுருவம் எல்லா இடங்களிலும், எல்லாருள்ளும் சக்தியில் குறையாது உள்ளுறைகின்றது. உள்ளுறையும் இவ்விறை கருணையைக் காண இறைவனின் அருள் வேண்டும். இவ்வுருளைப் பெற மோனநிலை வேண்டும். இதைவிடுத்து கோயில், குளம், தெய்வ உருவம் போன்றவற்றில் அறிவைச் செலுத்துவது தேவையற்றது என்பது சிவவாக்கியர் தரும் கருத்துகளாகும்.

அழகணிச் சித்தரும் ஞானம் பற்றிய பல செய்திகளை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“ஞானமிது நாற்பதையும் நலமாகவே தெரிய

மோன மயக்கத்தில் முழுதுமே கொட்டிவிட்டேன்

மோன மயக்கத்தை முழுதும் அறிந்தோர்கள்

ஞானம் அடைவார்கள் என் கண்ணம்மா

நன்மை பெற்று வாழ்வார்கள்” (அழு.சித - 41)

என்ற பாடலில் ஞானம் நாற்பது என்று குறிப்பிடுகிறார் அழகணிச் சித்தர். ஞானம் தரும் கோணங்கள் நாற்பத்து நான்கு ஆகும். இந்நாற்பத்து நான்கினையும் அவர் நாற்பது என்று குறிப்பால் காட்டுகின்றார். இந்நாற்பத்து நான்கினையும் அறிந்து மோனநிலை வாய்க்கப்பெற்றால் ஞானம் பெறலாம் எனத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

இந்நாற்பத்து நான்கு கோணங்களை ஸ்ரீசக்ரமாகக் கருதுவாரும் உண்டு. அவர்கள் இதற்குத் தரும் விளக்கம் பின்வருமாறு. “ஸ்ரீவித்யையில் முக்கியமான மந்திரம் பஞ்சதசாஷ்ரி, முக்கியமான யந்திரம் ஸ்ரீசக்கரம். அம்பிகையானவளின் உக்கிரத்தைத் தனிக்க சர்வேஸ்வரன் அந்த உக்கிரக்கலையையே ஸ்ரீசக்கரமாக ஸ்தாபித்து ஆகர்ஷித்து அம்பிகைக்கு எதிரில் வைத்து சாந்தமடையச் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

ஒன்பது கட்டுகள் கொண்ட அமைப்புதான் அம்பாளின் யந்திரமான ஸ்ரீசக்கரம். நம் பார்வைக்கு சாதாரணக் கோடுகளும் முக்கோணங்களுமாகத் தெரியும் ஸ்ரீசக்கரம் அம்பிகையின் இருப்பிடம் மட்டுமல்ல, சர்வசக்தியும் இதில் அடக்கம். மும்மூர்த்திகளின் தொழிலுக்கும் மூலஸ்தானம். பிரம்ம வித்தைகளில் சிறந்தது ஸ்ரீவித்யை. அதன் யந்திரம் ஸ்ரீசக்கரம்.

சிவகோணம் நான்கு, சக்தி கோணம் ஐந்து, ஒன்பது கோணங்களினுள்ளும் உண்டாவது நாற்பத்தி மூன்று. இவற்றின் மூலக் காரணத் தாதுக்கள் ஒன்பது. பிந்துஸ்தானத்தில் உண்டான மந்திரக் கோணங்கள் எட்டு இதழ்கள். அதற்கு மேல் வட்டமாய் எழுந்த பதினாறு இதழ்கள். அதற்கு மேல் அழகான மூன்று வட்டம். அதற்கும் மேல் மூன்று சதுரம், ஆக நாற்பத்து நான்கு தத்துவங்களாக அமைந்துள்ளன என்று ஆதிசங்கரர் ஸ்ரீசக்கரத்தின் பெருமையை விவரித்துள்ளார். உலகத்தையே மிகமிகச் சிறிய வடிவில் பிரதிபலிப்பது நம் “சக்கரமாகிய மகாமேரு. விரைவாகவும், இலகுவாகவும் சித்தி, விரும்புவர்கள் சக்தியின் அம்சமான ஸ்ரீசக்கரத்தின் முன் அமர்ந்து அம்பிகையை மனதில் நினைத்து தியானம் மேற்கொள்ள வேண்டும். இதுவே உயர்ந்த தியானம். ஸ்ரீசக்கரம் தியானிப்போரின் மனதை அலைபாய விடாமல் ஒருநிலைப்படுத்தும் சக்தி வாய்ந்தது. ஸ்ரீசக்கரத்தின் முன் மனம் குவிக்கப்படும் போது மனம் தூய்மைப்படுத்தப்பட்டு, புலன்களின் கதவுகள் மூடப்படுகின்றன. பூரணாதியான நிலையில் மனம் நிலைத்து நிற்கும்”⁷ என்று இதற்கு விளக்கம் தரப் பெறுகின்றது. ஞானத்திற்கு நாற்பத்து நான்கு படிநிலைகள் உண்டு என்று உரைப்பாரும் உளர் இவ்வாறு நாற்பது நிலைகளைக் கடந்தால் ஞானம் கைவரப் பெறுகின்றது என்கிறார் அழகணிச் சித்தர்.

“பக்தியுடன் செய்து வந்தால் ஆத்தாளே

பரம்பொருளும் தோன்றுமடி

சித்தி அடைந்தவர்க்கு ஆத்தாளே

தெரியுமே சோதியுந்தான்” (அழு.சித. -102)

என்று சித்தி பெற்றவர்களுக்கு அதாவது தெளிவான அறிவு பெற்றவர்களுக்குச் சோதி வடிவில் ஆண்டவன் தெரிவான் என்று அழகணிச் சித்தர் குறிப்பிடுவதை அறியவியலுகிறது.

“மாணிக்கத்து உள்ளொளிபோல் ஆத்தாளே

மருவிய சோதிதனைப்

பேணித் தொழும் அடியார் ஆத்தாளே

பேசாப் பிரமமடி” (அழு. சித.103)

மாணிக்கத்தின் உள்ளொளி போல் உடலின் உள் சோதியாக இறைவனைக் காணும் நிலையே ஞானநிலையாகிறது.

ஆண்டவன் உள்ளொளியாக நிற்கும்போது எவ்வடிவில் இருப்பான் என்பதையும் அழகணிச் சித்தர் குறிப்பிட்டுள்ளமை உணரமுடிகிறது.

“அருபமாய் நின்றானை அகண்ட பரிபூரணத்தைச்

சொருபமாய் நின்றிடத்தே – என் ஆத்தாளே

தோன்றிற்று தோன்றுமடி” (அழு.சித.- 173)

இறைவனுக்கு உருவம் இல்லை. அவன் பரிபூரணமாக எங்கும் உள்ளான். அருபமே சொருபமாக உள்ள இறைவன் ஞானம் நின்ற இடத்தே தோன்றி நிற்பான் என அழகணிச் சித்தர் குறிப்பிட்டுள்ளமை தெளிவாகிறது.

இவ்வகையில் அழகணிச்சித்தர் பாடல்கள் ஞானத்தின் உள்நிலையை உணர்த்துவன என்பது தெரியவருகிறது.

குதம்பைச்சித்தரும் அஞ்ஞானக் கழிவு மெய்ஞ்ஞானம் என்கிறார்.

“உலகில் அஞ்ஞானம் ஒழிந்திட யார்க்கும்

இலகும் கடவுளை ஏத்தி-நலமார்

குதம்பாய் மெய்ஞ்ஞானம் கூறவே நன்கு

இதம் பார்த்து நெஞ்சில் நினை” (குதம். சித் கட.வாழ் -1)

உலக அஞ்ஞானத்தை ஒழிக்கும் பாடல்கள் சித்தர் பாடல்கள் என்பதைக் குதம்பைச்சித்தர் பாடல் மேற்கண்ட நிலையில் காட்டுகின்றமை அறியமுடிகிறது.

மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றவர்கள் மீளவும் பிறப்பதில்லை என்பதையும் குதம்பைச் சித்தர் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“பூரணங் கண்டோர் இப்பூமியிலேவரக்

காரணம் இல்லையடி குதம்பாய்

காரணம் இல்லையடி” (குதம் சித். -1)

பூரணம் கண்டவர்கள் என்ற குறிப்பினை ஞானம் கண்டவர்கள் என்று கொள்ளவேண்டும்.

“போங்காலம் நீங்க நற்பூரணம் கண்டோர்க்கு

சாங்காலம் இல்லையடி குதம்பாய்

சாங்காலம் இல்லையடி”(குதம் சித். -2)

என்ற பாடலில் ஞானம் என்ற பரிபூரணம் பெற்றவர்களுக்குச் சாகின்ற காலம் இல்லை. அவர்கள் பலகாலம் வாழ்வார்கள் என்ற குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளமை உணரமுடிகிறது.

கடவுளின் இயல்பினையும் குதம்பைச்சித்தர் தெளிவு பட பின்வருமாறு உரைக்கின்றமை அறியலாகிறது.

“வெட்ட வெளிக்குள் வெறும்பாழாய் நின்றதை

இட்டமாய்ப் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்

இட்டமாய்ப் பார்ப்பாயடி.” (குதம் சித். -7)

என்று வெட்டவெளியே பரம்பொருள் என்று தெளிவுபடுத்துகிறார் குதம்பைச் சித்தர்.

“எங்கும் நிறைந்தே இருக்கின்ற சோதியை

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி குதம்பாய்

அங்கத்துள் பார்ப்பாயடி”(குதம் சித். -8)

என்று அங்கத்துக்குள்ளே பார்க்கின்ற நிலையில் சோதியாக கடவுள் விளங்குகிறார் என அறியவியலுகிறது.

பத்திரகிரியார் என்ற சித்தரும் ஞானம் பற்றிய பல செய்திகளைத் தருகின்றார்.

“நிட்டை தனைவிட்டு நினைவறிவு தப்பவிட்டு

வெட்ட வெளியில் விரவி நிற்ப தெக்காலம்,

வெட்டவெளி தன்னில் விளைந்த வெம்பாதத்தை

திட்டமுடன் கண்டு தெளிவதினி யெக்காலம்

எங்கும் பரவடிவாய் என்வடிவு நின்வடிவாய்க்

கங்குல்பகலின்றி உனைக் கண்டிருப்ப தெக்காலம்”(பத்தி-186-188)

என்ற கண்ணிகள் ஞான வழி காட்டும் கண்ணிகள் ஆகும். இறைவன் வெட்டவெளியாக உள்ளான். அவ்வெட்ட வெளியில் தானும் கலந்து நிற்கும் நிலை எப்போது கிடைக்கும் என்பது பத்திரிகிரியார் கேள்வியாகும். மேலும் வெட்டவெளியாக உள்ள இறைவனை உணர்வது ஞானநிலை என்பதையும் அடுத்த கண்ணி எடுத்துரைக்கிறது. எங்கும் பரவடிவமாக நிற்கும் இறைநிலையை அடைந்து தன் வடிவமும், இறைவடிவமும் வேறாக நிலை

பெறுவதும் ஞானநிலை என்பது பத்திரிகிரியாரின் கருத்தாகும். இரவு, பகல் பேதமின்றி இன்ப துன்பச் சாயல் இன்றி இருக்கும் உன்னத நிலையே ஞானநிலை என்பதையும் இக்கண்ணிகள் காட்டுகின்றன. இவ்வாறு பத்திரிகிரியார் வெட்டவெளியாக உள்ள இறைவனை இரவு பகல் என்ற பேதமில்லாது துதிக்கும் நிலை ஞானநிலை என தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

ஒவ்வொரு உயிரிலும் இறைவன் கலந்து உறைகிறான் என்பதைப் பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடலும் தெரிவிக்கின்றது.

**“பொன்னிலொளி போல எங்கும் பூரணமதாய்ப்
பூவின் மணம் போலத்தங்கும் பொற்புடையதாய்
மன்னும் பல உயிர்களில் மன்னிப் பொருந்தும்
வள்ளலடி வணங்கி நின்றாடு பாம்பே” (பாம்பி. சித். -3)**

என்ற பாடலின் வழி மன்னும் உயிர்கள் அனைத்திலும் கலந்து நிற்பவன் இறைவன் என்ற கருத்தை உணரமுடிகின்றது. அவர் பொன்னின் ஒளி போல என்றும் உயிர்களுடன் பிரியாமல் கலந்தே நிற்பார். அதுமட்டும் இல்லாமல் பூவில் மணம் போல அவர் பிரியாமலும் தேவையான நேரத்தில் வெளிப்படும் விளங்குவார் என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் பறை சாற்றுகிறது.

இறைவன் தன்னிலிருந்து வேறாக உயிர்களைத் தோற்றுவிக்கிறான். பின்பு உயிர்களும் தானும் ஆகக் கலந்து அவற்றிற்கு வீடு பேறு அளிக்கிறான். இந்தச் சாதனையைப் பின்வருமாறு பாம்பாட்டிச் சித்தர் பாடல் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

**“எவ்வுயிரும் எவ்வுலகும் ஈன்று புறம்பாய்
இருந்து திருவிளையாட் டெய்தியும் பின்னர்
அவ்வுயிரும் அவ்வுலகும் ஆகியுநின்ற
ஆனந்த வெள்ளங்கண்டு ஆடு பாம்பே” (பாம்பி. சித் - 9)**

என்ற பாடல் தன்னில் இருந்து உயிர்களைப் பிரித்துப் பின்பு திருவிளையாட்டுகளை நடத்தி, அவற்றினைத் தன்னுடன் இணைத்துக்கொள்ளும் நிலையை இறைவன் செய்துகொண்டுள்ளான் என்பதனைக் காட்டுவதாக அமைகின்றது.

சித்தர்கள் அனைவரும் எல்லாவிடங்களிலும் இறைவன் நிறைந்துள்ளான் எனக் கூற காகபுசுண்டர் இறைவன் எல்லா இடங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் அருமையைத் தெளிவுபட உணர்ந்து உரைத்துள்ளமை புலனாகிறது.

“சிறந்தபராபரமாகிய யெங்குந் தானாய்

தீர்க்கமுடன் ரவிமதியுஞ் சுடர் முன்றாகி

பரந்தருளும் ஐம்பூத மாயை தோன்றிப்

பல்லாயிரங் கோடி அண்டம் படைத்த போதம்

வரம்பெருகி அனந்த அனந்தம் உயிருமாகி

மதபேதமாகவுந்தான் வடிவைக் காட்டிச்

சரம்பெருக அண்டத்திலெழுந்தே நின்ற

சச்சிதானந்தம் அதைப் பணிசுவோமே” (காகபுசுண் -1)

என்ற இப்பாடல் முன் சொன்ன சித்தர் பாடல் கருத்துகளின் விரிவாக அமைகின்றது. இறைவன் சூரியன், சந்திரன், விண்மீன் ஆகிய மூன்று ஒளிகளாக விளங்குகிறான். அவனே ஐம்பூதங்கள். அவனே மாயையும் ஆவான். பல்லாயிரம் கோடி உலகுகளைப் படைத்த அறிவுடைய பொருளாகி எண்ணற்ற உயிர்களுமாகி மதங்களைத் தாண்டி எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்தமாக விளங்குகிறான் என்று இறைவன் பற்றிய கருத்துகளை இப்பாடல் தொகுத்து உரைப்பதாக அமைகிறது.

ஞானம் உதயம் ஆகும் நிலையைப் படிப்படியாக காகபுசுண்டர் விவரிக்கின்றார்.

“இருத்தியே இதயத்தில் மனமொன்றாக

சுகபரமாம் பொருளை இருத்தி ஒன்றாய்

நிருத்தியே வெகு கோடி காலமட்டும்

நிருவிகற்பச் சமாதியிலே நிறைந்ததெந்நாளும்

பொருத்தியே லாலடக்கண் திறந்துப் பார்க்கப்

பூலோகமெங்கு மொன்றாய் நிறைந்து என்மைந்தா

கருத்தொன்றாய் நிறுத்தியடா கபாடம் நீக்கிக்

காரணத்தைக் கண்டுவிளையடுவாயே” (காக.புசண்.-20)

என்ற பாடலில் ஞானத்தின் முதல் படியைக் காட்டுகிறார் காகபுசண்டர்.

இதயப் பகுதியில் மனம், சித்தி, புத்தி, அகங்காரம் ஆகியன நான்கும் ஒரே பொருளாய் நிற்கும். இந்நிலையில் பரம்பொருளையும் அதனுடன் சேர்த்து இயங்கச் செய்தால் பலகாலம் சமாதி நிலை என்ற மோனநிலையில் இருக்கலாம். லாடக்கண் என்றால் புருவ மத்தியில் உள்ள ஞானக்கண். அது திறந்தால் பூவுலகு முழுவதும் ஒன்றாய்க் காட்சி தரும். ஏகமாகிய இந்நிலையில் நின்றால் காரண உடல் தெரியவரும் என்பது புலனாகிறது.

இவ்விளையாட்டின் இறுதியாக ஞானம் வெளிப்படும் என்கிறார் காகபுசண்டர்.

“விளையாடிப் போதமய மாகவும் தான்

வெட்டாத சக்கரத்தின் வெளிச்சம் பார்த்து

நிலையான அண்டமதில் நெற்றிக் கண்ணை

நீயறிந்தே அரவுவிடம் தன்னைப் போக்கி

அலையாமலா ரொருவ ருறவு மற்றே

ஆயிழையாள் மோகமதை அதட்டித் தள்ளி

மலையாமற் பிரமமே துணையென்றெண்ணி

மவுனமென்று மனந்தனையும் அடக்கி நில்லே”(காக.புசண்.-21)

தலைக்கு மேலே காரண உடல் தெரியும் நிலையில் ஞானம் உதயம் ஆகும் என்று உறுதி பட உரைக்கிறது காகபுசுண்டரின் இப்பாடல். உடம்பில் சக்கரம் தோன்றி வெளிச்சம் ஏற்படும். நெற்றிக்கண்ணில் குண்டலினியின் விசமாகிய மாயை அறவே நீங்கும். பிரம்மமே துணை என்று இந்நிலையில் மௌனமாக நிற்க ஞானம் வலுப்படும்.

இப்பாடல் வழியாக ஞானத்தின் படிநிலையை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. சித்தர்கள் சொன்ன ஞானத்தை அடைய வழி சொல்லும் காகபுசுண்டரின் இப்பாடல் குறிக்கத்தக்க பாடலாகும்.

சங்கிலிச் சித்தரும் தானே தானாக நிறைந்து நின்ற இறைநிலையைப் பற்றிப் பேசுகின்றார்.

“தானே தானாக நிறைந்து நின்ற

தற்பரம் ஆகிய உற்பணத்தை

நானே நான் என்று அறிந்துகொண்டு பர

நாட்டம் அறிவாய் ஆனந்தப்பெண்ணே” (சங்கி.சித் -11)

என்ற பாடலின்வழி தானே தனக்கு ஆதாரமாய் நிறைந்து நின்ற தற்பரம் ஆன பரம்பொருளை நான் அதுவாக உள்ளேன் என்று உணர்ந்து பரவெளியில் செல்லும் பாதை அறிவதே ஞானம் என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஞானநிலைக்கு அடுத்து மோனநிலை வருகிறது என்று சங்கிலிச்சித்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

“நாலாவகைக் கலைகள் அறிந்தாலும்

ஞான வழிகள் தெரிந்தாலும்

மேலான மோனம் அறிந்தவரே துஞ்சா

வீடுறுவார்கள் ஆனந்தப்பெண்ணே”(சங்கி.சித் -35)

ஞானவழிகள் தெரிந்தாலும் மோன நிலை அறிந்தவர்களாலே
மட்டும்தான் வீடுபேறு அடைய இயலும் என்பதை இப்பாடலடிகள்
கூட்டுகின்றன.

இறைவன் மூலமாய் இருக்கும் நிலையை சத்தியநாதர் என்ற சித்தரும்
பாடுகின்றார்.

“முடிநடுவும் மூலமுமாய் முச்சுடராய் முப்பொருளாய்

முடிவில்லா மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத் தகோசரமாய்

அஞ்ஞானக் காடுகடந்தாங்கு வழியே தொடர்ந்து

மெய்ஞ்ஞானங் காண நின்னை வேண்டி அலைகிறண்டி”(சத்தி -34)

மூலமும் முடிவும் நடுவுமாய் மூன்று சுடராய் மூன்று முர்த்தியாய் மடியாத
மெய்ஞ்ஞான மார்க்கத்துத் தனித்திருப்பதாய் இறைநிலை உள்ளது.
அறியாமைக் காட்டைக் கடந்தால் மெய்ஞ்ஞான வழி பெறலாம், அவ்வழியில்
இறைநிலையைக் காண அலைகிறார் இச்சித்தர் என்பது தெளிவாகிறது

‘சருவமும் பிரம்மம் எனத் தான் தெரியுந்தன்மை

மருமம் காணாமல் மயங்கித் திரிகிறண்டி”(சத்தி -16)

என்ற பாடல் பகுதியில் சர்வ பொருள்களும் பிரம்மம் என்பதை அறிவதே
ஞானம். அதை அறியாமல் மயங்கித்திரிவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இறைநிலையை எழுதிக் காட்ட இயலுமோ என்று ஏகநாதர்
குறிப்பிடுகிறார்.

“அருவும் உருவும் திருவும்

பலவுமாய் ஆதிசிதம்பரத்தைக்

கருவும் குருவும் கண்டறிந்

தோர்கள் கையால் எழுதுவரோ?” (ஏக நாத.-9)

அருவம், உருவம், திரு என்ற பல நிலைகளில் இறைவன் உள்ளார். அவரைக் கண்டறிந்தவர்கள் கையால் எழுதி அதை விளக்க இயலுமா? இயலாது என்று இறைப்பரம்பொருளின் உன்னத நிலை உணர்த்தப்படுகிறது.

இறைவன் ஒவ்வொரு உயிருள்ளும் இருக்கிறான் என்பதை இச்சித்தரும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்

“தங்களிடத்தில் இருக்கும்

பொருள்தனைத் தாங்களே தானறிந்தால்

எங்கே இருக்குது எனச் சொல்லி

தேடி ஏங்கி அலைவாரோ?”(ஏக.நாத.-20)

என்ற பாடலில் தங்களிடத்தில் உள்ள பொருளை மக்கள் தாங்களே அறிதல் வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகிறார் இச்சித்தர். அவ்வாறு காட்டி விட்டால் மக்கள் இறைப்பரம்பொருளை எங்கு தேடியும் அலையமாட்டார்கள் என்பது சித்தர்களின் தெளிந்த நெறியாகத் திகழ்கின்றது.

ஞானம் பெற்றுவிட்டால் உலகப்பற்று அற்றுப்போகும் என்று கூடுதல் செய்தி ஒன்றைப் பதிவு செய்கிறார் மச்சேந்திர நாதர் என்ற நொண்டிச் சித்தர்.

“அடிநடு முடிவு கண்டேன். மோனநிலை

அறிந்து கொண்டேன் ஞானந் தெரிந்து கொண்டேன்

முடிவில்லாப் பரப்பிரம சொருபத்தை

முற்றும் கண்டேன் இகப்பற்றும் விண்டேன்” (மச்சே.நாத-7)

என்ற நிலையில் ஞானம் பெற்றுவிட்டால் இகப்பற்று அதாவது இவ்வுலகப் பற்று நீங்கிவிடும் என்று கூறியுள்ளமை புலனாகிறது.

ஞானம் கிடைத்துவிட்டால் சகலமும் பிரம்ம மயம் என்பது தெரியவரும் என்ற கருத்து கொண்ட பாடல் ஒன்றை இச்சித்தர் பாடியுள்ளார்.

“சுத்தப் பரவெளியே ஒளியாகத்

தோன்றிட மெய்ஞ்ஞான சுகமடைந்தேன்

சத்துச் சித்தானந்தத்தைத் தெரிசிக்கச்

சகலமும் பிரம்மமயம் புகலரிதே” (மச்சே.நாத-8)

என்ற பாடலின் வழி சுத்த பரவெளியே இறைவன் என்பதை உணர்ந்ததால் ஒளி தோன்றியது, அதனால் மெய்ஞ்ஞான சுகமடைந்தேன், மெய்ஞ்ஞான சுகத்தால் சகலமும் பிரம்மம் என்பது தெரியவந்தது என்ற கருத்துகளை இச்சித்தர் காட்டுகின்றார்.

ஞானம் பெற்றவர் ஞானியாவார். இந்த ஞானி நிலையைத் தான் அடைந்ததாக மச்சேந்திரர் பெருமை கொண்டமை தெளிவாகிறது..

“வேத முடிவுணர்ந்தேன். எங்கும்

விளங்கும் பொருளைக் கொண்டு உளங்குளிரந்தேன்

நாதவெளியில் உற்றேன்

நானிலத்தோர் புகழவே ஞானி பேர் பெற்றேன்” (மச்சே.நாத-28)

எங்கும் விளங்கும் பொருள் பரம்பொருள் என்பதை அறிந்ததாலும், நாதவெளியில் அடைக்கலமடைந்ததாலும் ஞானி என்ற பெயர் இச்சித்தருக்குக் கிடைத்ததாம். இந்நிலை அடைந்தவர்களே ஞானியாவார்கள். இதன் காரணமாக ஞானி என்ற நிலையின் பெருமையை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

மெய்ப்பொருளை அறியச் செய்வதும், அறிவிப்பதும் இறைவனின் செயல் என்று திரிகோணச்சித்தர் கருதுகின்றார்.

“மெய்ப்பொருளைக் காட்டி விரும்பும் அடியாரைக்

கைப்பொருளாய்க் கொண்ட கருணையான் ”(திரிகோ. சித்-59)

என்ற நிலையில் அடியார்களுக்கு மெய்ப்பொருளைக் காட்டி கைப்பொருளாக அவர்களைக் கைக் கொள்ளுபவன் இறைவன் என்பது தெரியவருகிறது.

மெய்ஞ்ஞானம் தேடாமல் அலையும் மானிட வாழ்க்கை தோல்வியில் முடிகிறது. இத்தோல்வியும் ஒரு விளையாட்டு என்கிறார் கடேந்திர நாதர் என்ற விளையாட்டுச்சித்தர்.

“அஞ்ஞானம் உட் கொண்டதுவும் விளையாட்டே – பேர்

அறிவால் தெரியாததும் விளையாட்டே

மெய்ஞ்ஞானங் காணாததும் விளையாட்டே -இந்த

மேதினியே போதுமெனல் விளையாட்டே” (கடேந்.நாத -32)

என்ற இப்பாடலில் ஞானம் தெரியாத நிலையும் ஒருவகை விளையாட்டு என்று கொள்கின்றமை தெளிவாகிறது..

மெய்ஞ்ஞானம் தோன்றும் வழியை கல்லுளிச் சித்தர் பின்வரும் பாடலில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்.

“ஞானநிலை அறியவேண்டி இந்த

ஞாலத்தில் ஆபாச வழிதனைத்தாண்டி

மோன நிலையினில் சேர்த்து

முச்சுடர் ஆகிய தீபத்தைப் பார்த்து

நித்தியானந்தமெனத் தேர்ந்து

நிர்மலமானதோர் பரவெளி சார்ந்து

பத்தியாய் வாழ்ந்திடவேணும்

பாசத்தை நீக்கில் மெய்ஞ்ஞானமது தோணும்” (கல்லு.சித் -4)

என்ற பாடலின் வழி ஞாலத்தில் ஆசாபாசங்களைத் தாண்டவேண்டும். அதனோடு மோனநிலை பெறவேண்டும். முச்சுடரை நித்தியானந்தமாகக் கண்டு, பரவெளி சார்ந்து, வாழ்ந்தால் பாசம் நீங்கி, மெய்ஞ்ஞானமது தோன்றும் என்று மெய்ஞ்ஞானவழி குறிப்பிடப்படுகிறது.

கஞ்சமலை சித்தர் அஞ்ஞானத்தால் சீவன் அழியும். அஞ்ஞானத்தை நீக்கினால் போதம் (மெய்ஞ்ஞானம் கிடும்) கிடைக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

“அபிமானியாகிய சீவன் அவன்

அஞ்ஞானத்தாலே அழிவுண்டு போவான்

தபம் நினைந்தால் போதம் சார்வான் -நிலை

சார்ந்து கொண்டால் சக்தி ரூபமும் ஆவான்” (கல்லு.சித் -17)

என்ற பாடலின் வழி சீவன் அஞ்ஞானத்தால் அழியும். தப வழி வந்தால் மெய்ஞ்ஞானம் கிடும். சீவன் பின்பு சிவநிலை பெறும் என்று ஞானத்தினால் ஏற்படும் நன்மைகளை எடுத்துரைக்கிறார் சித்தர்.

ஞானநிலை பெறுவதற்கு சக்தி சக்கரம் ஏறவேண்டும் என்று ஸ்ரீசக்ரத்தின் பெருமையை வகுளிநாதர் என்ற மௌனச் சித்தர் எடுத்துரைக்கிறார். அழகணீச் சித்தரின் வழிப்பட்டதாக இப்பகுதி அமைகின்றது.

“சக்தி சக்ரபீடமேறிச் சுத்தவெளியைக் கண்டோம்

சகலமும் பரவெளி என்று எண்ணி மனமதனில் கொண்டோம்

சித்தி பெற்ற முத்தர்களை எத்தினமும் அறிவோம்

சீவகலை இன்னதென்று நாட்டமுடன் தெரிவோம்”

(வகுளி.நாத.10)

என்ற பாடலின்வழி சக்தி சக்ரபீடமேறி ஞானநிலை பெறலாம் என்று துணியமுடிகின்றது. மேலும் சகல பொருள்களும் பரவெளி என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ளமுடிகின்றது. சீவகலை என்றும் வாழும் கலையை அறிந்து கொள்வதே ஞானநிலை என்பதையும் உணரமுடிகின்றது.

சதோகநாதர் என்ற யோகச்சித்தர் மெய்ஞ்ஞானப்பொருளைக் கண்டு கொண்ட மகிழ்ச்சியில் பின்வரும் பாடல்களைப் பாடுகின்றார்.

“அல்லலெல்லாம் நீக்கி அறிவை அறிவால்அறிந்து
வல்லசித்தன் என்றே மகிழ்வுற்றேன் மாங்குயிலே
ஆனந்தம் பொங்கி அறிவே மயமான
ஞானம் அறிந்து நலமுற்றேன் மாங்குயிலே
மெய்ப்பொருளைக் கண்டுடனே வேதாந்த வீடடைந்த
வைப்பதனில் ஒன்றி மகிழ்ந்திருந்தேன் மாங்குயிலே”

(சதோக.நாத.14-15)

அறிவே மயமான நிலை ஞானநிலை, அதனை அடைவதே சித்தர்களின் வெற்றிநிலை என்பதை இப்பாடல் மகிழ்ச்சியுடன் எடுத்தியம்புகிறது.

ஞான தத்துவத்தை நூலறிவால் அறிய இயலாது என்கிறார் கைலாயக் கம்பளிச் சித்தர் என்ற சட்டைமுனிச்சித்தர்.

“உத்திகொண்டு ஞானநூல்பார்த்துப் பார்த்தே
உலகத்தோர் ஞானமெல்லாம் வந்ததென்று
பத்திகொண்டே அலைவார்கள் விண்ணைப்பாரார்
பாழான மனத்தையங்கே நிறுத்தமாட்டார்
முத்தி கண்ட இடமெங்கே யென்று காணார்
மூச்சற்று நின்றிடத்தை நோக்கிப் பாரார்
சித்திகண்டால் சித்தி கொண்டு செய்யமாட்டார்
சேர்ந்து மதாயிருக்கறியார் திருடர்தானே”

(கைலா.கம்ப.சட்முனி -31)

சித்தியால் சித்தியடைவதே முக்தியாகும். அதனை அறியாமல் மக்கள் தவிக்கின்றனர். புத்தகங்கள் வழியாக ஞானநிலையை அறிய இயலாது. மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி ஞானநிலையை அடையவேண்டும். அதனையும் மக்கள் செய்வதில்லை. இந்நிலைப்பட்ட மக்கள் திருடர்களேயாவார்கள் என எடுத்துரைக்கின்றமை அறிய முடிகிறது.

அகப்பூசை முறையினை சட்டைமுனி ஞானம் எடுத்துரைக்கிறது.

“காணப்பா பூசைசெய்யும் முறையைக் கேளாய்

கைம்முறையாய்ச் சுவடி வைத்துப் பூசை செய்வார்

பூணப்பா சிலபேர்தான் தீபம் வைத்துப்

புகழாகப் பூசை செய்வார் பெண்ணை வைத்தும்

நாளப்பா சக்கரத்தைப் பூசை செய்வார்

நம்முடைய பூசையென்ன மேருப் போலே

ஓதப்பா நாற்பது முக்கோணம் வைத்தே

உத்தமனே பூசை செய்வார் சித்தர்தானே”(சட்டை.முனி-1)

என்ற பாடலில் சக்கரம் வைத்துப் பூசை செய்யும் மரபு சித்தர்களிடம் இருந்தது என்பதை இப்பாடல் அறிவிக்கின்றது. ஸ்ரீசக்கரத்தில் மேரு அமைத்து அதனை வழிபடுவது சித்தர் மரபாகும். தீபம் வைத்து, சுவடி வைத்து, சக்கரம் வைத்து பூசை செய்யும் முறை சித்தர்களின் வழிபாட்டுமுறை என்பதை இப்பாடல் அறிவிக்கின்றது.

அகத்தியரும் ஞானநிலை பற்றிய பாடல்களை வழங்கியுள்ளார் என்பது தெளிவாகிறது.

“சக்தியே பராபரமே ஒன்றே தெய்வம்

சகலவுயிர் சீவனுக்கு மதுதானாச்சு

புத்தியினாலறிந்தவர்கள் புண்ணியோர்கள்

பூதலத்தில் கோடியிலே ஒருவருண்டு

புத்தியினால் மனமடங்கி நிலையில் நிற்பார்

பாழிலே மனத்தை விடார் பரமஞானி

சக்தியே யலைவதில்லை, சூட்சுஞ் சூட்சம்

சுழியிலே நிலையறிந்தால் மோட்சந்தானே”(அகத் -1)

என்ற பாடலின்வழி பரமஞானி என்பவர் யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. பாழானவற்றில் மனத்தைச் செலுத்தாதவர்கள் பரமஞானியாவார்கள். ஒன்றே தெய்வம். அத்தெய்வம் எல்லா உயிரிலும் கலந்து நிற்கிறது. அதனைப் புத்தியினால் அறிந்தவர்கள் புண்ணியர்கள் என்று அகத்தியரால் உணர்த்தப் பெறுகிறது.

அகப்பேய் சித்தர் அகப் பூசை பற்றி பல்வேறு நிலைகளில் கருத்துரைத்துள்ளார்.

“உன்னையறிந்தால் அகப்பேய்

ஒன்றையும் சேராயே

உன்னை அறியும் வகை அகப்பேய்

உள்ளது சொல்வேனே” (அகப்.சித் 24)

என்ற பாடலில் தன்னை அறியும் நிலையே அகப் பூசை நிலை என்கிறார் அகப்பேய் சித்தர்.

மேலும் இவர் அகப்பேயே மெய்யென்று சொன்னவர்கள் வீடு பெறலாம் என்றும் குறிக்கிறார். அகநிலையை அறிவதற்கு உரிய நிலையில் இச்சித்தர் பாடல்களைப் பாடியுள்ளதால் இவரை அகப்பேய் சித்தர் என்று அழைத்துள்ளனர்.

இவ்வாறு சித்தர்கள் அகத்தை அறிதலே ஞானம் என்று கருதியுள்ளமை தெளிவாகிறது. மேற்கண்ட கருத்துகளைத் தொகுத்துக் காணுகையில் பின்வரும் கருத்துகளைப் பெற முடிகின்றது.

தன்னை அறிதல் மெய்ஞ்ஞானமாகின்றது. இதயத்தில் மனம் முதலான நான்கையும் நிறுத்தி இறைவனை அதனுடன் சேர்த்தால், ஒளி பிறக்கும். அந்த மோனநிலையில் எல்லாப் பொருளிலும் இறைவன் கலந்திருக்கும் தன்மை தெரியவரும். இத்தன்மையை உணர்வதன் வழியாக முக்தி என்ற வீடுபேற்றை அடைய இயலும். மேலும் ஞானநிலை பெறுவதன் வாயிலாக உடல், உள்ளம், உயிர் எல்லாம் பலகாலம் வாழும். மெய்ஞ்ஞான நிலை பெற்றபின் இரவு பகல் என்ற வேறுபாடு இல்லாது இறைபரம்பொருளை வணங்கிக் கொண்டே அமைதியாக இருக்கலாம். பிறவி திரும்பவும் வாராது. இவ்வகையில் ஞானத்தின் நிலையை அடைவதற்கு சக்கரம் வைத்துப் பூசை செய்யும் முறையையும் சித்தர்கள் கண்டுள்ளனர். நாற்பத்துநான்கு முக்கோணங்கள் கொண்ட சக்கர முறையில் சக்தியை நிறுத்தி பிரம்மத்தை அறிவது ஞானமாகின்றது என அறியவியலுகிறது.

ஆலய வழிபாட்டு மரபு

ஞான மரபில் இருவகை உண்டு என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. ஒரு வகை அகமரபு சார்ந்தது. மற்றொரு வகை புறமரபு சார்ந்தது. அகமரபு புறமரபினைக் காட்டிலும் சிறப்பானது, சித்தர்களால் அதிகம் வலியுறுத்தப்பெறுவது என்றாலும் புறவழிபாட்டு மரபிலும் தம் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் சித்தர்கள். இதுகுறித்துப் பின்வருமாறு விளக்கம்

தருகிறார் மீ. ப. சோமு. “மற்றொரு பிரிவாகிய சித்தர் இலக்கியம் தோத்திரப் பாடல்களை உள்ளடக்கியதாகும். துதிப்பாடல்கள் என்று நாம் அழைக்கின்ற இலக்கியத்தைப் போன்ற தன்மைகளை கொண்டனவாக இந்தப்பாடல்கள் தோன்றி வழங்கி வந்துள்ளன”¹ என்று கோயில் அல்லது புறவழிபாடு சார்ந்த பாடல்களையும் சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர் என்பது தெரியவருகின்றது.

இவ்வாறு புற வழிபாடு சார்ந்த பாடல்களைச் சித்தர்கள் பாடியதற்குக் காரணம் அவர்கள் மக்கள் சமுதாயத்துடன் ஒன்றிணைந்து வாழ்ந்து அச்சமுதாயம் மேன்மைப்பட வழிபாட்டு நெறியை முன்வைத்ததுதான் என்கிறார் மீ.ப. சோமு. “வழிபாடு என்று வரும்பொழுது மக்கள் சமுதாயம் பேருலகிலே தங்களை ஒன்றச் செய்துகொண்டு, சமுதாயத்தின் குரலிலே இந்த ஞானிகள் இத்தகைய பக்திப்பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்கள். தாங்கள் வாழ்கின்ற காலத்து மக்களின் குரலிலும், துதிப்பாடல்கள் இயற்றி, மனிதர்களின் பக்குவ நிலையை முன்னேற்றுகிற முறையிலே சமுதாயம் முழுவதையும் இறைவனை நோக்கிய ஆற்றுப்படுத்துகின்ற பாடல்களாக ஞானிகள் நமக்கு இந்தப் பாடல்களைத் தந்திருக்கிறார்கள்”⁸ என்று வழிபாட்டுப் பாடல்களைச் சித்தர்கள் பாடியதற்கான காரணத்தை மீ.ப. சோமு காட்டுகின்றார்.

புறவழிபாடு என்பது சாதாரண மக்களைப் பக்தி வழிப்படுத்தி அவர்களை நேரிய வழியில் நடக்கச் செய்ய உதவுகிறது. இந்நேரிய வழியில் நடந்து பழகியவர்களை அகவழிபாட்டு நெறிக்கு முன்னேற்றுவது சித்தர்களின் நோக்கமாக இருந்துள்ளமை தெளிவாகிறது.

சிவவாக்கியரின் புற வழிபாட்டு நெறிகள்

சிவவாக்கியர் அகவழிபாட்டு முறைகளுக்கு வழிவகுத்தவர் என்றபோதும் அவரிடத்திலும் புற வழிபாட்டு நெறிகள் காணப்படுகின்றன. அவர் பல போற்றிப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்.

“மண்ணும்நீ விண்ணும்நீ மறிகடல்கள் ஏழும்நீ

எண்ணும்நீ, எழுத்தும்நீ இசைந்த பண் எழுத்தும் நீ

கண்ணும்நீ மணியும்நீ கண்ணுள் ஆடும் பாவைநீ

நண்ணும் நீர்மை நின்றபாதம் நண்ணுமாறு அருளிடாய்”

(சிவ.வாக் -9)

என்ற பாடலில் ஆண்டவன் மண், விண், கடல், எண், எழுத்து, பண்ணிசை, கண், மணி, கண்ணுள் உள்ள பாவை போன்றனவாய் பரவிக் காணப்படுகிறார் என்று சிவவாக்கியர் அவரை வாழ்த்துகிறார். இவ்விடங்களில் உள்ள இறைப்பரம்பொருளை அவர் போற்றி வணங்குகின்றமை உணரமுடிகிறது.

சிவவாக்கியர் ராம நாமத்தை உச்சரித்துப் பேறு பெறலாம் எனக்காட்டுகிறார்.

“அந்திமாலை உச்சிமுன்றும் ஆடுகின்ற தீர்த்தமும்

சந்திதர்ப் பணங்களும் தபங்களும் செபங்களும்

சிந்தை மேவு ஞானமும் தினம் செபிக்கும் மந்திரம்

எந்தை ராம ராம ராம என்னும் நாமமே”(சிவ.வாக்.-11)

இப்பாடலில் ஞானமாக இருப்பதும் ராம என்ற மந்திரம் என்று குறிக்கிறார் சிவவாக்கியர். சந்தியாவந்தனம், தீர்த்தம் ஆடுதல், தர்ப்பணம், ஜெபம், தபம் ஆகிய யாவும் ராம என்ற மந்திரத்தில் அடக்கம் என்று அக ,புற வழிபாட்டு மரபுகளை ஒன்றாக்கிக் காணும் தன்மை உணரமுடிகின்றது.

மற்றொரு பாடலும் அக, புற வழிபாட்டு மரபுகளை ஒன்றாக்கி நிற்கிறது.

“நானதேது நீயதேது நடுவில் நின்றது ஏதடா

கோனதேது குருவதேது கூறிடுங் குலாமரே

ஆனதேது அழுவதேது அப்புறத்தில் அப்புறம்

ஏனதேது ராமராமராம என்ற நாமமே” (சிவ.வாக் -13)

என்ற பாடலில் நான் யார்? நீ யார்? இரண்டுக்கும் இடையில் இருக்கும் உள்ள பொருள் எது? குரு என்பவர் யார்? தோற்றம் அழிவு என்பன யாவை? எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாற்பட்டதாய், அதற்கு அப்புறமாய் இருப்பது எது? எல்லாமும் ராம என்ற நாமமே என்று அகப் பூசை, புறப்பூசை முறைகளை ஒன்றுபடுத்திக் காட்டுகிறார் சிவ வாக்கியர்.

இராம மந்திரத்தைப் போற்றும் சிவவாக்கியர் சிவனையும் பாடுகிறார்.

“நாலுவேதம் ஓதுவீர் ஞானபாதம் அறிகிலீர்

பாலுள் நெய் கலந்தவாறு பாவிகாள் அறிகிலீர்

ஆலம் உண்ட கண்டனார் அகத்துளே இருக்கவே

காலன்என்று சொல்லுவீர் கனவிலும் அதுஇல்லையே”(சிவ.வாக் -16)

என்ற பாடலில் ஞானபாதம் அறியாதவரை ஆலம் உண்ட கண்டனார் அகத்தில் இருக்க அதுவே ஞானம் என்று அறிவிக்கிறார் சிவவாக்கியர். இவ்வாறு இராமனை, சிவனைப் புற வழிபாட்டில் வணங்கிட அறிவுறுத்துகிறார் சிவவாக்கியர்.

சிவ மந்திரமான ‘நமசிவாய’ மந்திரத்தையும் கற்கத் தூண்டுகிறார் சிவவாக்கியர்.

“ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் உணர்ந்தபின்

ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் தெளிந்தபின்

ஓம் நமசிவாயமே உணர்ந்து மெய் உணர்ந்தபின்

ஓம் நமசிவாயமே உட்கலந்து நிற்குமே” (சிவ.வாக் -110)

என்று ஓம் நமசிவாய என்ற மந்திரத்தின் திறத்தை எடுத்துரைக்கிறார் சிவவாக்கியர்.

இவர்கள் இருவரும் ஒருவரே என்றும் சிவவாக்கியர் இணைத்துக் காண்பதை அறிய முடிகிறது.

“நாழியப்பும் நாழியுப்பும் நாழியான வாறுபோல்

ஆழியோனும் ஈசனும் அமர்ந்து வாழ்ந்திருந்திடும்

ஏறில் ஏறும் ஈசனும் இயங்கு சக்தரனையும்

வேறு கூறு பேசுவார் வீழ்வர் வீண் நரகிலே” (சிவ.வாக் -55)

என்ற இப்பாடலில் ஈசனும் திருமாலும் ஒன்றே ஆவர். அவர்கள் வேறு வேறு என்று உரைப்பவர்கள் வீண் நரகில் விழுவார்கள் என்று சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுகிறார்.

மற்றொரு பாடலிலும் இதே கருத்து எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளது.

“தில்லைநாயகன் அவன் திருவரங்கனும் அவன்

எல்லையான புவனமும் எகமுத்தியானவன்

பல்லும்நாவும் உள்ளபேர் பகுத்துகூறி மகிழுவார்

வல்லபங்கள் பேசுவார் வாய்புழுத்து மாய்வரே”(சிவ.வாக் -56)

என்ற பாடலில் சிவன் வேறு, திருமால் வேறு என்று பகுத்து உரைப்போர் வாய் புழுத்து மாய்வர் என்று குறிக்கிறார் சிவவாக்கியர்.

இவ்வாறு புற பூசனை முறைகளை முன்வைத்துச் சிவவாக்கியர் பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இப்பாடல்கள் புற நிலையில் கடவுளை வாழ்த்துவனவாக அமைகின்றமை தெளிவாகிறது.

அழகணீச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

அழகணீச் சித்தரும் புறவழிபாடு பற்றிய பல செய்திகளைத் தந்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது.

“கல்லில் ஒளியானைக் கருத்தில் விளியானைச்

சொல்லி அழுதாலொழிய என் ஆத்தாளே

துயரம் எனக்கு ஆறாதே” (அழு.சித் -128)

என்ற நிலையில் கல்லில் ஒளி என்று புறநிலைப்பூசையை இச்சித்தர் பாடுகின்றார். விநாயகப் பெருமான் பற்றிய குறிப்பினையும் இச்சித்தர் தம் பாடலில் தந்துள்ளமை உணரமுடிகிறது.

“ஐங்கரனைத் தெண்டனிட்டு அருளடைய வேணுமென்று

தங்காமல் வந்தொருவன் என் ஆத்தாளே

தற்சொருபங் கொண்டாண்டி” (அழு.சித்-124)

என்ற இப்பாடலில் விநாயகர், சிவபெருமான் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெற்றுள்ளன. புறப்பூசனை நெறியான கடவுள் உருவ வழிபாட்டினை இச்சித்தர் இதன்வழி ஏற்றுக்கொண்டார் என்பது தெரியவருகிறது.

கடுவெளிச்சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

கடுவெளிச் சித்தரும் பரமன் என்ற பெயரில் சிவனைப் போற்றுகிறார்.

“நல்ல வழிதனை நாடு- எந்த

நாளும் பரமனை நந்தியே தேடு

வல்லவர் கூட்டத்திற் கூடு - அந்த

வள்ளலை நெஞ்சினில் வாழ்த்திக் கொண்டாடு ”(கடு.வெளி.சித்.-7)

என்ற பாடலில் பரமன் என்ற சிவனை வாழ்த்திட வேண்டுகிறார். மேலும்
மற்றொரு பாடலில்

‘சிவமன்றி வேறே வேண்டாதே யார்க்குந்

தீங்கான சண்டையைச் சிறக்கத் தூண்டாதே

தவனிலை விட்டுத் தூண்டாதே - நல்ல

சன்மார்க்கமில்லாத நூலை வேண்டாதே””(கடு.வெளி.சித்.-27)

என்ற பாடலில் வெளிப்படையாக சிவனை அன்றி வேறு தெய்வமில்லை
என்று குறிப்பிடுகிறார். இதன் காரணமாக புறவழிபாட்டு நெறியை ஆதரிப்பவர்
கடுவெளிச்சித்தர் என்பது புலனாகின்றது.

குதம்பைச் சித்தரின் புறவழிபாட்டுநெறிகள்

குதம்பைச் சித்தர் கடவுள் இயல்பு பற்றிப் பல பாடல்களில்
பாடியுள்ளார்.

“தேவருஞ் சித்தருந் தேடு முதல்வர்

மூவரும் ஆவாரடி குதம்பாய்

மூவரும் ஆவாரடி” (குதம் சித் -21)

என்று முக்கடவுளரை வழிபடுகிறார் குதம்பைச் சித்தர். கடவுள் என்ற
பொருள் எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் கலந்துள்ளது என்றும் உரைக்கிறார்
இச்சித்தர்.

சத்தாகி, சித்தாகித் தாபர சங்கமமாய்

வித்தாகும் வத்துவடி குதம்பாய்

வித்தாகும் வத்துவடி”(குதம் சித் -22)

என்ற பாடலில் எல்லாப்பொருள்களுக்குள்ளும் வித்தாக உள்ள பொருள் பரம்பொருள் என்று காட்டுகிறார் இச்சித்தர்.

கடவுளின் உருவத்தினை

‘உருவாகி, அருவாகி ஒளியாகி வெளியாகித்

திருவாகி நின்றது காண் குதம்பாய்

திருவாகி நின்றது காண்” (குதம் சித் -23)

என்று உருவம், அருவம், ஒளி, வெளி, திரு ஆகிய நிலைகளில் கடவுள் உள்ளார் என்று காண்கிறார் இச்சித்தர்.

“நீரும்நெருப்பும் நெடுங்காற்று வானமும்

பாருமாய் நின்றதைக் காண் குதம்பாய்

பாருமாய் நின்றதைக் காண் ”(குதம் சித் -24)

என்று எல்லாப்பொருள்களிடத்தும் இறைநிலையைக் காணும் தெளிவு பெற்றுள்ளார் இச்சித்தர் என்பது தெளிவாகிறது.

மேலும் இச்சித்தர் எல்லாப்பொருள்களையும் ஒரு கணத்தில் அழித்துவிடும் ஆற்றல் சிவனிடம் உள்ளது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

“புவனம் எல்லாம் கணப்போதே அழித்திடச்

சிவனாலே ஆகுமடி குதம்பாய்

சிவனாலே ஆகுமடி”(குதம் சித் -25)

என்ற நிலையில் சிவன் அழிக்கும் கடவுள், ஆக்கும் கடவுள் என்ற நிலையில் அக்கடவுளைப் போற்றுவது குறிக்கத்தக்கது

பாம்பாட்டிச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

பாம்பாட்டிச் சித்தரின் இறைவணக்கப் பாடலில் அவரின் புறவழிபாட்டுநெறி புலப்படுகிறது.

“தெளிந்து தெளிந்து தெளிந்தாடு பாம்பே –சிவன்

சீர்பாதம் கண்டு தெளிந்தாடு பாம்பே

ஆடுபாம்பே தெளிந்தாடு பாம்பே –சிவன்

அடியினைக் கண்டோமென்றாடு பாம்பே” (பாம். சித். -1)

என்ற தன் முதற்பாடலில் சிவனை வணங்கித் தொடங்குகிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். இதன் காரணமாக சிவபரம்பொருளை வணங்கியவர் பாம்பாட்டிச் சித்தர் என்பது தெளிவாகிறது.

என்று சகலமாகவும் உள்ள இறைவனைப் போற்றிப் பாடச் சொல்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்.

மேலும் பாம்பு என்பது எல்லா கடவுளர்கட்கும் சொந்தமாக இருப்பதால் அதனைப் பாராட்டுகிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர்.

“குற்றமற்ற சிவனுக்குக் குண்டமானாய்

கூறுந்திரு மாலினுக்குக் குடையுமானாய்

கற்றைக்குழல் பார்வதிக்குங் கங்கணமானாய்

கரவாமால் உளங்களித்தாடு பாம்பே” (பாம். சித். -22)

என்று பாம்பினைப் பல கடவுளர்கள் அணியாக அணிந்த தன்மையை எண்ணி அதனையும் வாழ்த்துகிறார், கடவுளர்களையும் வாழ்த்துகிறார் பாம்பாட்டிச்சித்தர்.

சிவனுக்கு குண்டல அணியாகவும், திருமாலுக்கு குடையாகவும், பார்வதிக்குக் கங்கணமாகவும் பாம்பு விளங்குவதால் அதனை வாழ்த்துகிறேன் என்றார் பாம்பாட்டிச்சித்தர். இப்பாடலில் பல தெய்வங்களின் குறிப்புகள்

காணப்படுவதால் பல தெய்வங்களை வணங்கும் முறை சித்தர்களின் புறவழிபாட்டில் இருந்துள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

காகபுசுண்டரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

காகபுசுண்டர் காகமாக இருந்து சிவபெருமானுக்குத் தெளிவு உணர்த்தியவர் என்பதாக ஒரு கதை அவரின் பாடல்களில் காணப்படுகிறது. அவரும் பல தெய்வ வழிபாட்டு நெறிகளை முன்வைக்கின்றார்.

“பாரப்பா திருமாலும் கமலந்தன்னில்

பல்லாயிரங்கோடி அண்டவயிர்களெல்லாம்

நேரப்பா அழைத்து முக்குணத்தைக் காட்டி

நிலையான சமுத்திரங்கள் பூமிதானும்

சேரப்பா ரவியோடு திங்கள் தானும்

சிறந்தெழுந்த மலைகாடு சீவ செந்து

வீரப்பா நவகிரகம் நட்சத்ரங்கள்

வெற்றியுடன் நால்வேதம் வகுத்தவாறே”(காக.புசுண்.-46)

என்ற பாடலின்வழி திருமாலின் ஒருங்கு கூட்டுதலின் பேரில் பூமி, கடல், சூரியன், சந்திரன், மலை, காடு, சீவர்கள், நவக்கிரகம் ஆகியன படைக்கப்பெற்ற நிலையைச் சித்தர் பாடுகின்றார். இதன்வழி அவர் திருமாலைப் போற்றியுள்ளார் என்பது சுட்டத்தக்கது.

மேலும் இச்சித்தர் இலிங்க வடிவினையும் போற்றுகிறார்.

“மத்தியமாம் வானதிலே வளர்ந்த லிங்கம்

மகாமேரு உச்சியிலே வளர்ந்த லிங்கம்

சக்தியும் ஆவியுடையும் ஆனலிங்கம்

சஞ்சாரச் சமாதியிலே நிறைந்த லிங்கம்

புத்தியால் மனமொன்றாய்ப் புகழ்ந்த லிங்கம்

பூவருந் தன்னில்தான் முளைத்த லிங்கம்

எத்திசையும் புகழ்ந்திடவே வந்த லிங்கம்

ஏகபரமானதொரு லிங்கந்தானே””(காக.புசண்.-51)

என்று லிங்க வடிவ மேன்மையை இச்சித்தர் பாடுகின்றார். புத்தியால் மனமொன்றாய்ப் புகழ்ந்த லிங்கம் என்ற நிலையில் ஞான நிலையிலும் லிங்கவடிவம் தென்படுகிறது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது. மகா மேரு மலையின் உயரத்தில் காணப்படும் லிங்க வடிவம் எல்லாப் பொருளிலும் உரைந்துள்ளது என்ற இச்சித்தரின் நோக்கு அக, புற நிலைகளில் கடவுள்நிலை ஒன்றாக உள்ளது என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஒருமுறை ஈசன் வந்தது, சென்றது, ஒன்றியது ஆகிய யாவையும் எங்கே? என்பது முதலான பல கேள்விகளைக் கேட்கின்றார். இதற்குப் பதில் தெரியாமல் தேவர்கள், பிரம்மா, விஷ்ணு, மார்க்கண்டேயர் போன்ற பலரும் தேட சிவபெருமான் காகபுசண்டரிடம் கேட்டு அனைவருக்கும் தெளிவித்தார் என்று காகபுசண்டர் காவியம் தெரிவிக்கின்றது.

“எங்கென்று மார்க்கண்டேயன் எடுத்துச் சொல்ல

என்ன சொல்ல ஏகவெளிச் சிவனை நோக்கி

கங்கைதனைப் பூண்டானே! கடவுளோனே!

காரணமே! பூரணமே! கண்ணே! மின்னே!

சங்கையினி யேதறிவேன் மகுடச் சோதி

சந்திரனைப் பூண்டிருந்து தவம்பெற்றோனே

மங்கையிடப் பாகம் வைத்த மகுடத்தோனே

மாமுனிகள் ரிஷி சித்தர் அறிவார் கானே””(காக.புசண்.-5)

என்ற பாடலின் வழி மார்க்கண்டேயர் சிவபெருமானை வாழ்த்துவதாக காகபுசுண்டர் வாழ்த்திப் பாடுகின்றார். இதில் சிவபெருமானின் இயல்புகள் அனைத்தும் எடுத்துரைக்கப்பெற்றுள்ளன. கங்கை, சந்திரன், மங்கை ஆகியோரை தம்மிடத்து வைத்திருப்பவன் என்ற நிலையில் சிவபெருமானைக் காணுகின்றமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் காகபுசுண்டரிடம் கேட்கப்பெற்ற கேள்வி உலகம் எவ்வாறு ஒடுங்குகிறது? எவ்வாறு மீளவும் தோன்றுகிறது? என்பதாகும். அதற்கு அவர் ஒரு பாடலில் பொருள் தருகின்றார்.

“உரையென்றீர்! உந்தமுக்குப் புத்தி போச்சு

உம்மோடே சேர்ந்தவர்க்கும் மதிகள் போச்சு

பரையென்றால் பரைநாடி நிலைக்கமாட்டீர்

பரமசிவன்தான் என்னும் பேரும் பெற்றீர்

இரையென்றால் வாய்திறந்து பட்சிபோல

எல்லோரும் அப்படியே இறந்திட்டார்கள்

நிறையென்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னேனானால்

நிசங்கொள்ளத் தந்திரங்கள் நிசங்கொள்ளாதே!”

(காக.புசுண்.-16)

என்ற பாடலில் இரையென்றால் வாய் திறக்காத பறவை இல்லை. அதுபோல இறவாத உயிர்கள் இல்லை. ஒடுங்காத உயிர்கள் இல்லை. நிறைவுக்காலத்தில் சிவனை அறியும் அறிவு போய்விடும். சக்தியுடன் சிவன் நிலைத்து நிற்கிறான் என்பதை அறியவேண்டும் என்று பல கருத்துகளை அடுக்கி உரைக்கிறார் காகபுசுண்டர்.

இக்கருத்துகளின் வழி புறவழிபாட்டு நெறியில் நின்றுப் பின் நிறைகாலத்தில் ஞானம் பெறவேண்டும் என்பது தெரியவருகிறது.

சங்கிலிச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

சங்கிலிச் சித்தரின் பாடல்கள் தொடங்கும்போது மூலக்கணைசனை வணங்கித் தொடங்குகின்றது.

“மூலக்கணைசன் அடிபோற்றி

முச்சுடராகிய சிற்பரத்தில்

வாலை திரிபுரை அம்பிகை பாதத்தை

மனத்திற் கொள்வாய் ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்கி .சித்-1)

என்ற இந்தப் பாடலில் கணைசக் கடவுளைச் சங்கிலிச் சித்தர் வணங்குகிறார். பரம்பொருள் என்ற ஒன்றே கடவுள் என்று அறியும் அறிவே ஞானம் என்ற நிலையில் பல கடவுள்களை வணங்குதல் என்பதும் சித்தர்களால் ஏற்கப்பெற்றுள்ளது என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றாக அமைகிறது.

இவரே

“எந்தெந்தப் பூசை புரிந்தாலும்

ஏகம் என்றே கண்டு அறிந்தாலும்

சிந்தையும் அடங்கும் உபாயம் சதாசிவன்

சீர்பாதம் அல்லவோ ஆனந்தப்பெண்ணே”(சங்கி.சித்.-10)

என்ற இந்தப்பாடலில் எவ்வளவோ பூசைகளைப் புரிந்தாலும் எல்லாப் பூசைகளுக்கு உள்ளும் சதாசிவம் சீர்பாதம் அமையும் என்று குறிப்பிடுகிறார். இதன் காரணமாக புறப் பூசனை அழைத்துச் செல்வதும் அகப் பூசனைக்கே என்பது தெளிவாகிறது.

சத்தியநாதர் என்ற ஞானச் சித்தரின் புற வழிபாட்டு நெறிகள்

சத்தியநாதரும் பல கடவுள்களை வணங்கியே தன் பாடல்களைப் பாடத் தொடங்குகிறார்.

“ஆதி பராபரையே அம்பிகை மனோன்மணியே

சோதிச் சுடரொளியே சுத்த நிராமயமே

தாயே பகவதியே, தற்பரையே அற்புதமே

நேயமுடன் ஞான நெறியை அறிவிப்பாயே”(சத்தி நாத.-1-2)

என்ற பாடலில் ஞானநெறியை அறிவிக்க ஏதேனும் ஒரு தெய்வம் வழிகாட்ட வேண்டும் என்ற நிலையில் மனோன்மணி, அம்பிகை, பகவதி, பராபரை, தற்பரை என்று சக்தியின் பெயர்களைச் சொல்லிப் போற்றிப் பாடுகிறார் இச்சித்தர். பல தெய்வங்கள் வணங்கப்பெற்றாலும் அவை ஞானத்தை நல்கும்படியானப் பணியை அருளவேண்டும் என்ற கருத்து இங்கு உறுதிப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

ஏகநாதர் என்ற பிரம்மானந்தச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

சித்தர்களுக்கு வழிபடுகடவுள் என்ற நிலையில் பல்வேறு தெய்வங்களும், ஞானம் உரைக்கும் கடவுளாக ஒரே கடவுளும் இருந்த நிலை சித்தர்களின் பாடல்களின் வழியாகத் தெளிவாக அறியமுடிகின்றது.

“காரணமான கணபதி

சற்குரு கர்த்தனும் காப்பாமே

நாரணன் நான்முகன் நல்ல

குறுமுனி நாதனும் காப்பாமே” (ஏக. நாத -1)

என்ற பாடலில் கணபதி, நாரணன், நான்முகன், குறுமுனி சற்குரு, கர்த்தன் ஆகிய பல கடவுள்கள் போற்றி வணங்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஞானம் அருள இச்சித்தர் வேண்டுகிறார்.

மச்சேந்திரநாதர் என்ற நொண்டிச் சித்தரின் புற வழிபாட்டு நெறிகள்

நொண்டிச் சித்தரும் மற்ற சித்தர்கள் போலவே பல கடவுளர்களை வழிபடும் போக்கில் உள் நுழைந்து அதன்வழி ஞானத்தைப் பெறும் நிலையை எய்தியுள்ளார்.

“ஆதி பராபரையாள் சிவசக்தி

அம்பிகையின் பாதமதைக் கும்பிட்டு நித்தம்

கோதிலாச் சுடரொளியில் திரிகோணக்

குஞ்சரத்தின் பாதமலர் தஞ்சமாய்க் கொண்டு” (மச்சே.நாத.-1)

என்று சிவசக்தியின் பாதம் தொட்டு ஞானவழி செல்லத் தன்பாடல்களைத் தொடுக்கிறார் நொண்டிச்சித்தர். இதில் குஞ்சரம் என்று கணபதியின் பெயரும் இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வகையில் நொண்டிச் சித்தரும் பல கடவுளர் தத்துவ வழி நின்று ஞானம் காண தன் பயணத்தைத் தொடங்கியவர் என்பது புலனாகின்றது.

திரிகோணச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

சிவபெருமானே அனைத்திற்கும் மூலமானவர் என்று உறுதியுடன் நிற்கிறார் திரிகோணச்சித்தர்.

“சிவனே பரமகுரு தேசிகனே பாதம்

அவனே அனுதினமும் ஆகும் நவநீத

பொன்பூத்த நீலப் புயல்வண்ண னும் பொறிவாய்

மின்பூத்த நான்முகனா வேதாவும் தென்பூத்த

செக்கச்சடையானும் தேசு பெறவே யுருவாய்

ஒக்கத் தனிவந்து உதித்தபிரான் தர்க்கமிடும்

வேதமும் சாத்திரமும் வேண்டும் பல சமயம்

பேதமும் காணாப் பெருஞ்சமயம்” (திரி,கோண. சித் -1-4)

என்று உருத்திரன், பிரம்மா, திருமால் ஆகிய மூவருக்கும் மூலமான தெய்வம் சிவனே ஆவான். அவனே பேதம் காண இயலாத ஒரே கடவுள். அவனே குரு என்று தெளிவிக்கிறார் இச்சித்தர். இருப்பினும் இவர் பிரம்மா, திருமால், உருத்திரன் ஆகிய பல்வேறு கடவுள்கள் இருப்பதையும் ஏற்றுக்கொள்கிறார். பல்வேறு நிலைப்பட்ட தெய்வங்கள் ஒன்றாய் நிற்பது ஞானநிலையாகின்றது என்ற கருத்தும் குறிக்கத்தக்கது.

விளையாட்டுச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

‘ஆதி சிவமானகுரு விளையாட்டை –யான்

அறிந்துரைக்க வல்லவனோ விளையாட்டை

சோதிமயமான சக்தி யென்னாத்தாள் -சுய

சொருபத்து அடங்கிநின்ற விளையாட்டை

பார்தனிலுள்ளவர்க்கு விளையாட்டாய் - ஞானம்

பற்றும் வழி இன்னதெனச் சொன்னதினால்

சீர்பெறுஞ் சித்தர்களு மென்னை விளையாட்டுச்

சித்தனென்றே அழைத்தார்களிவ்வுலகில்” (கடேந். நாத -1-2)

என்று சிவ, சக்தி விளையாட்டாக உலக நடப்பை இச்சித்தர் குறிப்பிடுகிறார். சிவமும் சக்தியாக விளங்கும் கடவுள்களை வணங்கி ஞானம் பெறும் நல்வாய்ப்பினை விளையாட்டு என்று உரைத்ததனால் இவர் விளையாட்டுச் சித்தர் எனப்பட்டார். இவரின் கருத்துப்படி ஞானம் அறிவிப்பது அல்லது அடைவது என்பது சித்தர்களின் முடிநிலையாகும். அடிநிலை பல தெய்வங்களை வழிபடுதல் என்பதும் தெரியவருகிறது.

புண்ணாக்குச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

புண்ணாக்குச் சித்தரும் பல்வகைக் கடவுளர் பற்றிய செய்திகளை வழங்கியுள்ளார்.

“தேவி மனோன்மணியாள் திருப்பாதம் காணஎன்று

தாவித் திறந்தேனே-ஞானம்மா

சரணம் சரணம் என்றே” (புண்ணா. சித் -1)

என்ற தொடக்கப்பாடலில் புண்ணாக்குச் சித்தர் மனோன்மணி என்ற சக்தியின் வழியில் சென்று வழிபட்டு ஞானம் பெற்றிட முனைகின்றமை தெளிவாகிறது.

ஆதிநாதரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

ஆதிநாதர் என்ற சித்தர் போற்றிவழிபாடு, தோத்திரம் செய்து வழிபடுதல் போன்றவற்றில் பற்றுடையவராக இருந்துள்ளமை அறியலாகிறது.

“ஆதி மத் யாந்தமதைக் கிளியே

அன்பாய் அறிவதற்குச்

சோதி சுடரொளியைக் கிளியே

தோத்திரம் செய்து கொள்ளே” (ஆதி.நாத -1)

மனதினால் தியானித்து இறைவனை அடைவது ஒரு வழி என்றாலும் தோத்திரம் செய்து இறைவனை அடைதலும் மற்றொரு வழி என்று இதன்வழி அறியவருகிறது.

மேலும் இவர்

“சக்தியில் உண்டான கிளியே

சதாசிவம் ஆனதென்று

நித்தியம் நீ அறிந்து கிளியே

நின்று தெளிவாயே” (ஆதி.நாத -6)

என்ற பாடலில் சக்தியும் சிவமும் கலந்து நிற்கும் இறைநிலையை இவர் பாடுகின்றார். இச்சிவத்திலே அண்டம் பிண்டம் எல்லாம் உதித்தது என்பதும் இவர் கருத்தாக அமைகிறது.

‘அச்சிவமானதிலே கிளியே

அண்டபிண்டங்களெல்லாம்

உச்சிதமாய் உதித்தே கிளியே

உண்மை அறிந்து கொள்ளே”(ஆதி.நாத -7)

தெய்வம் பலப்பலச் சொல்லினாலும் ஞானத்தால் அது ஒன்றே என்று அறிவிப்பது சித்தர்களின் கொள்கை என உணரமுடிகிறது.

சதோகநாதர் என்ற யோகச்சித்தர் பாடல்கள்

பெண்தெய்வங்கள் பலவற்றை இவர் குறிப்பிடுகிறார். இருப்பினும் ஞானம் என்பதே நிறைநிலை என்பதையும் இவர் ஏற்கிறார்

“அக்கரங்கள் தோன்ற அருள் கொடுக்கும் பூரணிஎன்

பக்கம் இருந்து பல்கலையும் சொல்வாளே

வாலை அபிராமி மாரி திரிகூலி அருள்

பாலை எனக்கருளும் பார்வதியின் தாள்போற்றி

அம்பிகைமால் சோதரி என்னாத்தாள் திருப்பாதம்

கும்பிட்டு ஞானக் குயிற்கண்ணி கூறுவனே

ஓங்கார வட்டமதின் உட்பொருள்கள் ஓர்ந்ததற்பின்

நீங்காத ஆசை நிலைக்குமோ மாங்குயிலே

ஆன்மா பரத்தோடு அமரும் திருக்கூத்தை

நான் வரியனாலே நவில்வனோ மாங்குயிலே” (சதோக-நாத-1-6)

என்ற பாடலில் பூரணி, வாலை, அபிராமி, மாரி, திரிகூலி, பார்வதி, அம்பிகை, மால்சகோதரி என்று பலசொல்லி சக்தியை இவர் வாழ்த்துகிறார். இருப்பினும் நிறைவடியில் ஆன்மா பரத்தோடு அமரும் திருக்கூத்தை ஞானமாகக் காண்கிறார் என்பது குறிக்கத்தக்கது.

பட்டினத்துச் சித்தரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

சிவபெருமானை வெள்ளெருக்குப் பூ சூடுபவராக, கயிலாய மலையில் இருப்பவராக, யானைத் தோலை அணிந்தவராகக் காண்கிறார் பட்டினத்துச் சித்தர்.

“வெளியில் வெளியாகி விண்ணவன் தானாய்

வெளியிலொளி யாயிருக்க –வெளியிற்

கரியுரித்துப் போர்த்தவனைக் கார்மதிசெற்றானைக்

கருவறுத்துப் பார்த்தாலே காண்” (பட்டி-91)

என்ற பாடலில் சிவபெருமானைக் கண்டால் கருவில் மீளவும் பிறக்காநிலை ஏற்படும் என்று உரைக்கிறார் பட்டினத்துச் சித்தர். யானைத் தோலை உரித்துப் போர்த்தநிலையை இப்பாடலில் சுட்டுகிறார் பட்டினத்தடிகள்.

“உள்ளிருந்து நெஞ்சே உலாவுஞ் சிவகுருவை

வெள்ளெருக்கின் பூச்சூடும் வேணியனை உள்ளே

மனமுருகப் பார்த்தால் மலைசிலையாகச் சென்றால்

உனதறிவால் பார்த்துநீ ஓது”(பட்டி-97)

என்ற பாடலின் வழி வெள்ளெருக்குப் பூச்சூடுபவராக, மலையில் இருப்பவராக சிவனைக் காண்கிறார் பட்டினத்துச் சித்தர். இதில் உள்ளிருந்து ஞானம் அளிக்கும் உயர்நிலைக்கு உரியவராக சிவபெருமான் காட்டப்பெற்றுள்ளார். இருப்பினும் அவரின் புறத்தோற்றங்கள் இப்பாடல்களில் காட்டப்பெறுவதால், புறவழிபாட்டு நெறிக்கு வழி வகுப்பவராகப் பட்டினத்தடிகள் விளங்குகிறார் என உணரமுடிகிறது.

கைலாயக் கம்பளிச் சட்டை முனிநாயனாரின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

கம்பளிச் சித்தர் பல்வேறு தெய்வங்களைப் போற்றி தன் பாடல்களைத் தொடங்குகிறார்.

‘அகண்டபரி பூரணமாம் உமையாள் பாதம்

அப்புறத்தே நின்றதோர் ஐயர்பாதம்

புகன்று நின்ற கணேசனோடு நாதாள் பாதம்

புகழ்பெரிய வாக்குடைய வாணிபாதம்

நிகன்றெனவே யெனையாண்ட குருவின் பாதம்

நிறைநிறையாய்ச் சொருபத்தில் நின்றோர் பாதம்

முகன்றெனையின் றெடுத்த சின்மயத்தின் பாதம்

மூவுலகும் மெச்சுதற்குக் காப்புதானே’

(கைலா கம்ப.சட்முனி-1)

என்ற பாடலில் உமையாள், ஐயர்(சிவனார்), கணேசன், வாணி ஆகிய தெய்வங்களை வாழ்த்துகிறமை அறிய முடிகிறது.

“சமயமெல்லாம் சக்தியுண்டு சிவமும் உண்டு

சண்டாளர் பிரித்தல்லோ தள்ளினார்கள்

சமயமெல்லாம் வேதாந்த சித்தாந்தமுண்டு

சாதகத்தைப் பாராமல் தயங்கினார்கள்

சமயமெல்லாம் நாதமுண்டு விந்துமுண்டு

காக்காமற் கெட்டார்க ளுலகத்தோர்கள்

சமயமெல்லாம் அம்பரமாம் ஞானமுண்டு

தாயைவிட்ட பாவத்தால் தவறிப்போச்சே”

(கைலா கம்ப.சட்முனி-24)

சக்தி, சிவத்தில் தொடங்கிய பாடல் ஞானத்தில் நிறைவடைகிறது. சக்தி, சிவம் ஒன்றென்றாலும் பிரித்தவர்கள் சண்டாளர்கள். வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்றும் கொள்கைகளைப் பிரித்தார்கள். நாதம், விந்து என்ற நிலையிலும் பேதமுண்டு. நாதவிந்துவைக் காக்காமல் கெட்டார்கள் உலகத்தோர்கள்.

வாலை என்ற நிலையில் நின்று ஞானத்தைப் பெறுதலே சமயமாகும். மற்றெதுவும் சமயமாகாது. இவ்வாறு ஞானத்தை நோக்கிய பயணத்தையே புறவழிபாட்டு நெறி வகுத்துரைக்கிறது.

புறநிலையில் சிவபெருமான் பூண்டதெல்லாம் அகநிலையில் குறிப்புகளை உடையன என்ற நிலையில் பின்வரும் பாடலை சட்டைமுனி அமைத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“பாம்பையல்லோ ஆபரணம் பூண்ட ஈசன்

பரிவாக மதியோடு கொன்றை சூழப்

பாம்பையல்லோ முந்நூலாய்ப் போட்ட கூத்தன்

பாங்கான கரியுறித்த பாணி பாணி

பாம்பையல்லோ கங்கணமாய்த் தரித்துக்கொண்டு

பரியுழவைத் தோலுடுத்துப் பாதந்தூக்கிப்

பாம்பையல்லோ மனைக்குமோதிரமாய்ப் போட்டு

பாரென்ற அகண்டத்திலாடினாரே”

(கைலா கம்ப.சட்முனி-36)

என்ற பாடல் பல்பொருள் குறிப்புடையதாக அமைகிறது.

புறநிலைத் தோற்றம்

சிவபெருமான் பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்தவன். அவன் நிலவையும் கொன்றைமாலையையும் தன் முடியில் சூடியுள்ளான். பாம்பினையே சிவன் முப்புரி நூலாகக் கொண்டு விளங்குகிறான். யானைத்தோலை உரித்து அவன் ஆடையாக அணிந்து கொண்டான். கங்கணமாக பாம்பே சிவனுக்கு விளங்குகிறது. புலித்தோலை அவன் உடுத்திக்கொண்டுள்ளான். அண்டத்தில் அவன் கால் தூக்கி ஆடுகிறான். அவனின் மோதிரமாகவும் பாம்பே விளங்குகிறமை தெளிவாகிறது.

அகநிலையில் சிவபெருமான் தோற்றம்

பாம்பு என்பது அகநிலையில் குண்டலினி யோகத்தினைக் குறிப்பதாகும். அந்தச் சக்தி எங்கும் விரவியுள்ளதை பாம்பாக உருவகப்படுத்தி புறநிலைத் தோற்றத்தைக் காட்டியுள்ளார் சட்டை முனி நாயனார்.

யானையின் தோல் உரித்தது என்பது அகங்காரத்தை அழித்ததாக அகநிலையில் கொள்ளப்படுகிறது. புலித்தோல் அணிதல் என்பது தீயதை நன்மையாக ஆக்கிக் கொள்ளும் பாங்கு ஆகும். மதி என்பது அமுதம் வெளிப்படும் நிலையாகும். கொன்றை என்பது மங்கலநிலை எய்தியதைக் குறிப்பது. குண்டலினி வழியாக அமுதம் வெளிப்படுதல் என்ற நிலையில் இப்பாடலை அகநிலைப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாறு சித்தர்களின் வழிபாடு என்பது அகநிலை, புறநிலை என்று பிரிந்து இருந்தாலும் அவை ஒன்றுதான் என்பதைக் குறிப்பும் வெளிப்படையுமாக விளக்குவதாக உள்ளமை அறியலாகிறது.

கொங்கணச்சித்தரின் புறவழிபாட்டுநெறிகள்

கொங்கணர் தம் பாடல்களை ஆரம்பிக்கும் முன் வாலை, விநாயகர், சரஸ்வதி, சிவபெருமான், முருகன், திருமால், நந்தீசர் ஆகிய தெய்வங்களை வணங்குகிறார். இவ்வணக்கப்பாடல்கள் போற்றிப்பாடல்களாகவும் காப்புப் பாடல்களாகவும் விளங்கி புறவழிபாட்டிற்கு உரியனவாக உள்ளமை தெளிவாகிறது.

“கல்விநிறை வாலைப்பெண் காதலியென்றோதுகின்ற

செல்வியின்மேற் கும்மிதனைச் செப்புதற்கே- நல்விசய

நாதனின்சொல் வேதனஞ்ச போதன் மிஞ்சி மானகஞ்ச

பாதம் வஞ்ச நெஞ்சினில்வைப்போம்” (கொங்க.சித்.-1)

என்ற பாடலில் வாலையினை வழிபடுகிறார் கொங்கணர். வாலைக்கும்மியைப் பாடுவதற்கு வேதன் ஆகிய பிரம்மா வழிதரட்டும் என்று பாடுகிறார்.

விநாயகர் துதி பின்வருமாறு

“சத்தி சடாதரி வாலைப்பெண்ணாமந்த

உத்தமி மேற் கும்மிப் பாட்டுரைக்க

வித்தைக்குதவிய ஒற்றைக்கொம்பாம் வாலை

சித்தி விநாயகன் காப்பாமே”(கொங்க.சித். -2)

என்ற பாடலில் வாலைக்கும்பி என்ற பாடலைப் பாட சித்தி விநாயகன் துணை இருக்கட்டும் என்று பாடுகிறார். இதன்வழி வாலை என்ற யோகப் பயிற்சியைப் பெற பல்வேறு தெய்வங்களின் உதவியும், புறவழிபாட்டுநிலையும் தேவைப்படும் என்பது தெரியவருகிறது.

“தத்தமிதொம் என ஆடும் சரஸ்வதி

பத்தினி பொற்பாதம் காப்பாமே”(கொங்க.சித். -3)

என்று சரஸ்வதி தேவியையும்

“கங்கையணி சிவசம்புவாம் சற்குரு

பங்கயப் பொற்பாதம் காப்பாமே”(கொங்க.சித்.-4)

என்று சிவபெருமானையும்

“மானைப் பெண்ணாக்கிய வள்ளிக் கிசைந்திடும்

மால் முருகேசனுங் காப்பாமே”(கொங்க.சித்.-5)

ன்று முருகனையும்

“காண்டபனாம் பணிபூண்டவன் வைகுந்தம்

ஆண்டவன் பொற்பாதம் காப்பாமே”(கொங்க.சித். -6)

என்று திருமாலையும்

“சிந்தையில் முந்தி நல்விந்தையாய் வந்திடும்

நந்தீசர் பொற்பதங் காப்பாமே”(கொங்க.சித். -7)

என்று நந்தியையும்

போற்றிப்பாடுகிறார் கொங்கணச்சித்தர். இவ்வாறு பல கடவுளர்களை வழிபட்டாலும் வாலம்பெண் என்ற யோக நெறிப்பட்ட வாழ்வினைப் பெறுவதே நோக்கம் என்பதை அறிய முடிகிறது.

வால்மீகியின் புறவழிபாட்டு நெறிகள்

வால்மீகி எல்லாக் கடவுளர்க்கும் போற்றி உரைத்துத் தன் பாடல்களைத் தொடங்குகிறார்.

“இருள்வெளியாய் நின்ற சிவ பாதம் போற்றி

எழுத்ததனின் விவரத்தை விரித்துச் சொல்வேன்

அருவருவாய் நின்றதுவே எழுத்ததாகும்

ஆதியந்தம் அண்டபிண்டமதுவேயாகும்.

திருவருவாய் ரவி மதியாய் நின்ற ரூபம்

சிவசக்தி திருமாலின் ரூபமாகும்

வருமுருவே சிவசக்தி வடிவமாகும்

வந்ததிலும் போனதிலும் மனதில் வையே” (வால் -1)

உலகில் உள்ள எல்லா உருவங்களும், சிவசக்தி உருவங்களே ஆகும். அவற்றை நான் போற்றுகிறேன் என்கிறார் வால்மீகி. திருமால், சூரியன், நிலா, சிவன், சக்தி எல்லா வடிவங்களும் சிவசக்தி வடிவங்களே என்று இப்பாடலில் முடிகிறார் வால்மீகி. இப்பாடல் சிவபாதத்தைப் போற்றித் துவங்குகின்றமை குறிக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு பல்வேறு தெய்வங்கள், அவற்றின் வடிவங்கள், அவற்றின் செயல்பாடுகள் ஆகியனவற்றை அடிப்படை பக்தி நெறியில் நின்றுச் சித்தர்கள் பாடியுள்ளனர். புறநெறியில் பல்தெய்வங்களை வழிபடுதல் என்பது ஏற்கப்படுகிறது. ஆனால் அவற்றின் வழி பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற ஞானத்தைப் பெறுதலே சித்தர் கொள்கை என்பது தெளிவாகிறது.

தொகுப்புரை

அஞ்ஞானம் கடந்து அறிவை மிகச் செலுத்தி மெய்ஞ்ஞானம் காண்பதே ஞானத்தை அடையும் வழியாகும். ஞானத்தை அகவழிபாட்டாலும், புறவழிபாட்டாலும் அடையலாம் எனச் சித்தர்கள் கருதுகின்ற தன்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அகவழிபாடு என்பது மனதில் மெய்ப்பொருளை நிறுத்துதல், யோகத்தால் மெய்ப்பொருளை அடைதல் போன்ற செயல்பாடுகளை உடையது.

விண் முதல் மண் வரை நிறைந்துள்ள அண்டவெளியே இறை உருவம். எல்லா இடங்களிலும் எல்லாருள்ளும் இவ்விறை உருவம் உள்ளது. இதன் காரணமாக அதன் சக்தி குறைவதில்லை. எல்லாரிடத்திலும் தன் சக்தியின் பெருக்கத்துடனே உள்ளுறைகின்றது. அந்த உள்ளுறையும் சக்தியை அதன் பெருக்கத்துடன் கண்டு கொள்வது ஞானம் எனத் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

வெட்டவெளியே இறை உருவம் என்பது ஞானத்தின் வழியாக சித்தர்கள் கண்ட தெய்வ உருவமாகும். அவ்வெட்டவெளியைக் கண்டு அங்கு இறைவனின் வெம்பாதத்தைக் காணும் முயற்சியே ஞானமாகின்றது என்பதை உணர்த்தியுள்ளனர்.

உடம்பில் சக்கரம் தோன்றி, நெற்றிக்கண்ணில் குண்டலி தொட்டு, மாயை அகன்று பிரம்மமே துணை என்ற மோனநிலையைப் பெறுவது ஞானம் என்பது சித்தர்களின் தெளிவாகும் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.

புறப்பூசனையாலும் ஞானத்தை அடையலாம் எனச் சித்தர்கள் கருதியுள்ளனர் தேவி வழிபாடு, சக்கர வழிபாடு, அரியும் சிவனும் ஒன்று என்ற மெய்ப்பொருள் ஒற்றுமை வழிபாடு போன்றனவும் ஞானத்தினை அடையவைப்பன என்பதையும் சித்தர்கள் ஏற்கிறார்கள் என்பது குறித்தும் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இருப்பினும் அகப் பூசனை, புறப் பூசனை ஆகிய இரண்டின் வழியாகப் பெறப்படும் ஞானம் ஒன்றுதான் என்ற கருத்தும் சித்தர்களிடத்தில் உள்ளமை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

புறநிலையில் அமையும் சிவன் கழுத்தில் உள்ள பாம்பு அகநிலையில் குண்டலினி யோகமாக ஆகின்றது. புறநிலையில் சிவனின் தலையணியாக அமையும் சந்திரன் தலைக்குமேலே அமுதம் வெளிப்படும் நிலையாகும். இவ்வாறு இருவகைப்பட்ட வழிகளாலும் ஞானம் என்ற ஒன்றை அடைய இயலும் என்றுச் சித்தர்கள் காட்டியுள்ளமை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. புலவர் குழு கழகத் தமிழ் அகராதி ப.505
2. மு.ப.சோமு சித்தர் இலக்கியம் ப.263
3. மாணிக்கவாசகர், சிவபுராணம், திருவாசகம் பாடலடி 17.
4. நிர்மலா மோகன் தமிழ்ச் சித்தர் இலக்கியம் ப.38
5. மீ.ப சோமு சித்தர் இலக்கியம் ப 64
6. மணிவாசகர் சிவபுராணம் திருவாசகம் ப.17
7. மீ.ப. சோமு சித்தர் இலக்கியம் ப.70
8. மேலது ப.74

இயல் -4

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்

“கற்றோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வானோடு

முற்றோன்றிய முத்தகுடி தமிழ்க்குடி”¹

பெருமை மிகு தமிழ்க்குடியில் தோன்றிய சித்தர் பெருமக்கள் மனித குலத்தின் வளர்ச்சிக்கு வித்திடும் வகையில் பல வாழ்வியல் உண்மைகளை எடுத்துரைத்துள்ளனர். சித்தர்கள் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தினை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாடல்கள் இயற்றியவர்கள். மனிதன் இறைநிலை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துரைத்ததோடு வாழும் காலத்தில் மனிதன் மாமனிதனாக வாழ்வதற்கான நெறிமுறைகளை எடுத்துரைத்த சிந்தனையாளர்கள். புரட்சிகரமான புதிய வழிமுறைகளைக்காட்டி நிற்கும் சித்தர் பாடல்களில் காணலாகும் பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள் குறித்த செய்திகளை உரிய சான்றுகளுடன் எடுத்துரைப்பதாக இவ்வியல் அமைகின்றது.

பண்பாடு

‘பண்பாடு’ என்னும் சொல் பண்படு என்னும் வினையடியிலிருந்து தோன்றியதாகும். உழவுத் தொழில் எவ்வாறு நிலத்தைப் பண்படுத்துகிறதோ அவ்வாறே மனிதனின் மனதைப் பண்படுத்துவது பண்பாடாகும். “மக்களின் அறிவுநலம், ஒழுக்க உயர்வு, கொள்கை நலம், பண்புநலம், வாழ்க்கைநலம் ஆகியவை மென்மேலும் திருந்திய நிலையே பண்பாடு எனலாம். ஒருவன் தன் குணநலன்களை நிரப்புவதிலும் தன்னைச் சூழ்ந்த சமுதாயத்தின் நலன்களைப் பேணுவதிலும் பேராவாக் கொண்டிருக்கும் நிலை பண்பாடாகும்”² என்பார் மாத்யு அர்னால்டு.

பண்பு என்னும் சொல் நல்லியல்பு எனப் பொருள்படும். ஒரு தலைமுறை மக்கள் தங்களது அடுத்த தலைமுறையினருக்கு வழங்கக்கூடிய அனைத்துமே பண்பாட்டில் அடங்கும்.

பண்பாட்டின் அடிப்படை உயர்ந்த சிந்தனைகளும் இலட்சியங்களும் ஆகும். “பண்பாடு என்பது சமுதாயத்தில் உறுப்பினராக இருந்து மனிதன் பெற்றிடும் அறிவு, கலை, நீதி, நம்பிக்கைகள், மதிப்புகள், சட்டம், சம்பிரதாயங்கள் மொழி ஆகியவற்றைக் கொண்ட முழுமையாகும்”³ என்கிறார் E. P.டெய்லர்.

பண்பாடு என்பது ஓர் இனத்தின் கொள்கைகள், கோட்பாடுகள், நோக்கங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கை முறைகள், பழக்கவழக்கங்கள் அனைத்தையும் கொண்டது. “பண்புதல் என்பது இசைவுபடுதல். பண்படுத்துதலாவது இசைவுபடுத்துதல். பண்பாடு என்றால் இசைந்து ஒழுகுதல் என்று பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகின்றது. பலர் ஒன்று சேர்ந்து இசைந்து வாழும் வாழ்க்கையைப் பண்பட்ட வாழ்க்கை என்றும் அவர்களைப் பண்பட்ட மக்கள் என்றும் அவ்வாறு இசைந்து ஒழுகுதலைப் பண்பாடு என்றும் கொள்ளுதல் பொருந்தும்”⁴ என்கிறார் வே.முத்துலக்குமி. “பெரும்பாலும் சிறந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைகின்ற உள்ளப்பாங்கின் வெளிப்பாட்டையே பண்பாடு என்கின்றோம்”⁵ எனத் தெ.பொ.மீனாட்சி. சுந்தரனார் கூறுவது எண்ணத்தக்கதாக வே.முத்துலக்குமி குறிப்பிடுகிறார்.

பண்பாடு என்பதற்கு விளக்கம் தருவது போல ‘பண்பெனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்’ என்கிறது கலித்தொகை. மக்கட்பண்பு என்பது உலக வழக்கத்தினை அறிந்து ஒழுகுதலாகும். இதனையே திருவள்ளுவர்

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அ.:தின்றேல்

மண்புக்கு மாய்வது மண்”⁶

நல்ல பண்பு உடையவர்கள் இருப்பதால் இவ்வுலகம் நிலைபெற்று இருக்கிறது. இல்லையென்றால் மண்ணோடு மண்ணாய் அழிந்துவிடும் என்கிறார். இவ்வழி வந்த சித்தர்கள் மனிதன் பண்புடையவனாக வாழ்வதற்கான நற்சிந்தனைகளைத் தம் பாடல்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

பண்பாட்டுச் சிந்தனைகள்

மனிதனாகப் பிறந்தவர் மாமனிதராக வாழ்வதற்குத் துணை செய்வன, ஆன்றோரின் சிந்தனைகள். மனிதனின் மனம் செம்மையாக இருந்தால் தான் சமுதாயம் செம்மையாகும் என்பதை நன்குணர்ந்தவர்கள் சித்தர்கள். இவர்கள் தங்கள் பாடல்களைச் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கான ஆயுதமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பது அவர்கள் பாடல்களின்வழி அறியலாகும் செய்தியாகும்

இவ்வியலில் இடம்பெறும் செய்திகளைப் பின்வருமாறு பகுத்துக் காட்டலாம்.

1. தாய்மொழிப்பற்று
2. சாதிப்பிரிவினை
3. ஈதல்
4. கொல்லாமை
5. பிறன்மனை நயத்தல்
6. வெகுளாமை
7. கள்ளுண்ணாமை
8. பொய்யாமை

ஆகிய பிரிவுகளில் சித்தர்களின் பாடல்களில் இடம் பெறும் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. அவர்களின் பாடல்கள் முழுவதும் தனிமனிதனுக்கு உரிய வழிகாட்டல்கள் எண்ணற்றவனாக இருப்பினும் சிலவற்றை மட்டும் இவ்வியல் எடுத்துரைப்பதாக அமைகிறது.

தாய்மொழிப்பற்று

மொழியால் சமுதாயமும் சமுதாயத்தால் மொழியும் வளரும் என்பதை உணர்ந்த சித்தர்கள் தமிழ்மொழியின் மீது அளவற்ற பற்று கொண்டிருந்ததை அவர்களது பாடல்களின் வழி அறிய முடிகிறது.

திருமூலர்,

“என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே”⁷

என்று கூறி தனது படைப்பின் காரணமே தமிழ் மொழியைச் செம்மையுறச் செய்யவே என்கிறார்.

“பன்னுகின்ற செந்தமிழ்ப் பதங்கடந்த பண்பென”(சிவ.வாக்-94)

எனச் சிவவாக்கியர் தமிழின் உயர்வையும் அதற்கும் எட்டாத சிறப்புடைய இறைவனின் இயல்பையும் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

“முத்தமிழ் கற்று முயங்கு மெய்ஞ்ஞானிக்கு

சத்தங்கள் ஏதுக்கடி குதம்பாய்”(குதம்.சித்-413)

என்ற குதம்பைச் சித்தரின் பாடல் வரிகள் மூலம் முத்தமிழைப் படித்து யோகம் செய்யும் ஞானிகளுக்கு மந்திர சத்தங்கள் எவையும் தேவையில்லை என்ற கருத்து உணரப்பெறுகிறது.

திருமூலரைப் போலவே கொங்கணச் சித்தரும் தான் தமிழ்
இலக்கியப் பணி செய்வதற்காகப் படைக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறார்.
வாலையாகிய பராசக்தியின் அருளால்

“தேசம் புகழ்ந்திடும் வாலைக்கும் முத்தமிழ்

செய்ய எனக்குப் தேசஞ் செய்தாள்”(கொங்.சித்-108)

அனைவரும் தமிழ்ப்பணி செய்திட வேண்டும் என்று மேற்காண்
பாடல்வழி விளக்கியுள்ளார். தித்திக்கும் ஞானச்சித்தர் எனப் போற்றுப்பெறும்
வள்ளுவச்சித்தர் அகத்தியரின் சிறப்பினைப் போற்றும் போது

“மதுரதமிழோதம் அகத்தியனே போற்றி”⁸

எனப்பாடி தமிழ்மொழிக்கு அடைமொழி கொடுத்துச் சிறப்பித்துப்
பாடியுள்ளமை சிந்திக்கற்பாலது. மூத்த பெண்பாற்புலவரான ஔவையாரும்
இறைவனிடம் வேண்டும் போது

“சங்கத்தமிழ் முன்றும் தா”⁹

என்று இறைவனிடம் வேண்டுகிறார். மேற்காண் கருத்துக்கள் வழி
சித்தர்கள் தமிழ்மொழி மீது கொண்டிருந்த பற்றினையும், இறைவனையும்
தமிழையும் சிறப்பித்துக்காணும் தன்மையினையும் உணர முடிகிறது.

சாதிப்பிரிவினை

சாதி என்னும் தீய சக்தியினால் மனித சமுதாயம் சீரழிந்து
கொண்டிருப்பதைச் சித்தர்கள் விரும்பவில்லை. சித்தர்கள் “மக்களிடையே
வெறுப்பையும், வேதனையையும் உருவாக்குவது சாதி சமயங்கள்
என்பதையறிந்து அவற்றின் பேதங்களை விலக்கி தொல்லை இல்லாத
புத்துலகு படைக்க அரும்பாடு பட்டவர்கள்”¹⁰ என்னும் கருத்து
சிந்திக்கத்தக்கதாகிறது. சமுதாயத்தில் மலிந்து கிடக்கும் சாதிப்

பிரிவினையைப் போக்குவதற்கு உரக்கக்குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்கள் என்பது புலனாகிறது.

“சாதிப் பிரிவினிலே தீயை மூட்டுவோம்

சந்தை வெளியினிலே கோலை நாட்டுவோம்” (பாம்.பாட்.சித்123)

சாதி பிரிவினில் தீயிட்டு அழித்துவிடுவோம் என்னும் கருத்து இங்கு குறிக்கப்பெறுகிறது. இதனையே கொங்கணச்சித்தர்

“சாதி பேதங்கள் சொல்லுகி றீர் தெய்வம்

தானென் றொருவுடல் பேதமுண்டோ

ஓதிய பாலதி லொன்றாகி யதிலே

உற்பத்தி நெய்தயிர் மோராச்சு”(கொங்.சித்-95)

இப்பாடலில் சாதிப்பிரிவினையை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். பால் என்கிற ஒரு மூலப்பொருளிலிருந்து தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் ஆகியன கிடைக்கிறது. இறைவன் யாதொரு பேதமும் பார்ப்பதில்லை. இறைவன் எல்லா உயிர்களிலும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றான். இவ்வாறு இருக்க நீ உயர்ந்த சாதி, நீ தாழ்ந்த சாதி என சாதியின் பெயரால் சண்டையிடுவது தேவையில்லை என்பதைத் தெளிவாகச் சுட்டுகிறார். சாதிப் பெயரின் தோற்றத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் குதம்பைச் சித்தர்

“சுட்டிஞ் சாதிப்பேர் சுட்டுச்சொல்லல்லாமல்

தொட்டிதும் வத்தலவே”(குதம்.சித்-141)

சமூகத்தில் குறிக்கப்பெறும் சாதிப்பிரிவுகள் அனைத்தும் சுட்டிக் கூறுவதற்கு தோன்றியவையாகும். சாதிப்பிரிவினைக் கொண்டு சண்டையிட்டுக் கொள்ள அல்ல என்னும் கருத்து இப்பாடல் வழி புலனாகின்றது.

“பற்பல சாதியாய்ப் பாரிற் பகுத்தது

கற்பனை ஆகுமடி” (குதம்.சித்-140)

சாதி என்னும் கருத்து கற்பனையான ஒன்றாகும் என தெளிவாக இப்பாடலில் காட்டியுள்ளார். உலகில் சிலர் தங்கள் பிழைப்பிற்காக கற்பனையாய்ச் சாதியினைத் தோற்றுவித்துள்ளனர். இங்கு அதற்குச் சான்றாக

“நானென்றும் நீயென்றும் சாதி யென்றும்

நாட்டினா ருலகத்தோர் பிழைக்கத்தானே”(அகத்-22)

என்ற அகத்தியரின் பாடல் வரிகள் விளக்குவதாக உள்ளது. இக்கருத்தினை ஒட்டியதாக

“தொல்லுலகில் நாற்சாதி யனைகஞ் சாதி

தொடுத்தார்க ளவரவர்கள் பிழைக்கத்தானே”(வால்.சித்-8)

வால்மீகிச் சித்தரும் பதிவு செய்துள்ளதன் மூலம் சாதிப்பிரிவுகள் எல்லாம் மற்றவர் பிழைப்பிற்காக உருவாக்கப்பட்டமை என்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

மனித சமுதாயம் முழுவதும் ஒரே மாதிரியான உடல்களைப் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு சாதிக்கும் தனித்தனி அடையாளங்கள் ஏதும் இல்லை. இதில் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாடும் இல்லை என சிவவாக்கியர்

“பறைச்சி ஆவதேதடா பணத்தி ஆவதேதடா

இறைச்சி தோல் எலும்பினும் இலக்கம் இட்டிருக்குதோ”

(சிவ.வாக்-35)

சாதிப்பிரிவினால் எவ்விதப்பயனுமில்லை என்பது தெளிவாகின்றது. சித்தர்கள் அனைவரும் சாதி வேற்றுமையை எதிர்த்தவர்கள். ஆயினும் இவர்களில் சிவவாக்கியருக்கு தனியிடம் உண்டு என்பதை அறியமுடிகிறது.

“சாதியாவதேதடா சலந்திரண்ட நீரெலாம்

பூதவாசல் லொன்றலோ பூதமைந்து மொன்றலோ

காதில்வாளி காரைகம்பி பாடகம்பொ னொன்றலோ

சாதிபேதம் ஒதுகின்ற தன்மை என்னை தன்மையோ”

(சிவ.வாக்-42)

தாயின் வயிற்றில் உள்ள திரவங்கள் திரண்டு மனிதனாகத் தோன்றியவர்கள். எல்லோரும் ஒரே மாதிரியான தோற்றத்தைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். இவ்வாறிருக்க சாதிபேதம் காண்பது ஏன் என வினவுகிறார் இச்சித்தர். சாதிகள் பல இல்லை அவை அனைத்தும் ஒன்றே என்னும் கருத்தினை கடுவெளிச்சித்தர்

“ஒவ்வாதென் றேபல சாதி – யாவும்

ஒன்றென் றறிந்தே யுணர்ந்துற ஓதி” (கடு.வெளி.சித்-33)

ஒவ்வாதனவாகிய பல சாதிகள் யாவும் ஒன்று என்றே அறிந்து உணர்ந்து நன்கு தெளிந்திருக்க என்கிறார். குதம்பைச் சித்தரும் உலகில் ஆண்சாதி, பெண்சாதி ஆகிய இரண்டு சாதிகள் உள்ளன. மற்றவையெல்லாம் வீணாகத் தோன்றியன என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

“ஆண்சாதி பெண்சாதி யாரும் இருசாதி

வீண்சாதி மற்றவெல்லாம்” (குதம்.சித்-137)

என்று சுட்டி அத்தகைய சாதிகளை இழித்துரைக்கிறார் இச்சித்தர் என்பது புலனாகிறது.

ஒளவையாரும்

“சாதி இரண்டொழிய வேறுஇல்லை சாற்றுங்கால்”¹¹

இவ்வுலகில் இரண்டு சாதிகளைத் தவிர வேறு இல்லை என்னும் கருத்தினைக் கூறியுள்ளார்.

“சாதி ஒன்றில்லை சமயமும் ஒன்றில்லை என்று

ஓதி உணர்ந்தறிவாய்”(குதம்.சித்-145)

குதம்பைச்சித்தரின் இப்பாடல்வழி சாதி என்றும் சமயம் என்றும் ஒன்றும் இல்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. மனித சமுதாயத்திற்கு தங்களது சிந்தனைகளை எடுத்துரைத்த சித்தர்கள் வாழும் முறையால் அதனைக் கடைபிடித்தவர்கள் என்பது தெளிவாகின்றது.

“காணப்பா சாதிகுலம் எங்கட்டு இல்லை”(காக.புசு.66)

சாதி பேதத்தினை எதிர்க்கும் சித்தர்கள் தங்களுக்குள் சாதி பேதம் இல்லை என்ற செய்தியினைக் காகபுசுண்டர் இப்பாடலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது. மேலும்,

“தோணப்பா தோணாமற் சாதி பேதஞ்

சொல்லுவான் சுருக்கமாய் சுருண்டு போவான்” (காக.புசு.67)

சாதிபேதம் பார்ப்பவன் அடையும் நிலையினைப் பற்றிக் கூறி எச்சரிக்கை செய்கிறார். சாதி வேறுபாடு காண்பவன் உள்ளத்தில் இறைவன் தோன்றமாட்டான் என்றும் இறைவன் சோதிவடிவானவன் என்று இறைவனின் தன்மையினையும் குதம்பைச் சித்தர்

“சாதிவேறு என்ற தரம்பிரிப் போருக்குச்

சோதிவே றாகுமடி” (குதம்.சித்-143)

இப்பாடலில் விளக்கியுள்ளார். சித்தர்கள் சாதி சமய வேறுபாடுகளைக் களைய முற்பட்டவர்கள். அதற்கு முன்மாதிரியாக தாங்களே வாழ்ந்து காட்டியவர்கள் என்பதையும் மேற்கண்ட பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

ஈதல்

ஈதல் என்றால் பிறருக்கு உதவுதல், பிறரது துன்பம் போக்க உதவி செய்தல் என்பதாகும். ஒவ்வொருவரும் பிறரது பாதுகாப்பு, பராமரிப்பில் இருக்க வேண்டியுள்ளது. எப்பொழுதும் பிறருக்கு உதவி செய்யக்கூடிய கருணை உணர்வு உள்ளத்தில் தோன்ற வேண்டும் என்ற சிந்தனையை சித்தர்கள் எடுத்துரைத்துள்ளனர். பிற உயிர், பிறமக்கள் துன்பத்தில் தானும் பங்கு கொண்டு அத்துன்பத்தை நீக்க இயன்ற மட்டும் உதவுவதே ஈகையாகும்.

இறைவனுக்கு ஒரு பொருளைக் காணிக்கையாகச் செய்வதைக் காட்டிலும் அவர் அடியவர்களுக்கு ஒரு பொருளைக் காணிக்கையாகக் கொடுத்தால் அந்த ஈகையால் பெறும் தர்மம் இறைவனைச் சென்றடையும் எனத் திருமூலர்

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில்

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்காகா

நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில்

படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதாமே”¹²

இப்பாடலில் தெளிவாகக் காட்டுகிறார். அனைவராலும் செய்யக்கூடிய தர்மங்களாக இவர் கூறுவன,

“யாவர்க்கும் ஆம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை

யாவர்க்கும் ஆம் பசவுக்கொரு வாய் உறை

யாவர்க்கும் ஆம் உண்ணும் போதுஒரு கைப்பிடி

யாவர்க்கும் ஆம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”¹³

பசுமையான இலைகளைக் கொண்டு இறைவனை வழிபடலாம். பசுவுக்கு ஒரு கைப்பிடி புல்லை உணவாகத் தரலாம். இச்செயல் அனைவருக்கும் எளிதான ஒன்று. உண்ணும் உணவில் ஒரு கைப்பிடி உணவை எடுத்து பசித்திருக்கும் ஒருவனுக்கு வழங்கலாம். மற்றவர்களின் மனம் நோகாதவாறு சொற்களைக் கூறலாம். மேலும் இவர் அனைவருக்கும் கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை

“ஆர்க்கும் இடுமின் அவர் இவர் என்னன்மின் பார்த்து

இருந்து உண்மின் பழம்பொருள் போற்றன்மின் போற்றன்மின்

வேட்கை உடையீர் விரைந்து ஒல்லை உண்ணன்மின்

காக்கை கரைந் துண்ணும் காலம் அறிமினே”¹⁴

இப்பாடலில் வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்று பார்க்காமல் அனைவருக்கும் உணவிடுங்கள். வரும் விருந்தினரை எதிர்பார்த்து உண்ணுங்கள். பழைய உணவை பாதுகாக்க எண்ணாதீர்கள். பேராசை கொண்டு உணவை மிக வேகமாக உட்கொள்ள நினைக்காதீர்கள் என்கிறார். இங்கு விருந்தோம்பல் என்னும் பண்பாடு சுட்டப்பெறுவதை உணரமுடிகிறது. விருந்தோம்பலின் சிறப்பினை வள்ளுவர்,

“செல்விருந்து ஓம்பி வருவிருந்து பார்த்திருப்பான்

நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு”¹⁵

இக்குறட்பாவின் வழி எடுத்துரைக்கிறார். பிறர் பசி போக்குவதற்கு அன்னமிடுபவர்கள் பெறும் சிறப்பினைச் சிவவாக்கியர்,

“அன்னம்இட்ட பேரெலாம் அநேககோடி வாழவே

சொன்னம்இட்ட பேரெலாம் துரைத்தனங்கள் பண்ணலாம்

வின்னம் இட்ட பேரெலாம் வீழ்வர்வெந் நரகிலே

கன்னம் இட்ட பேரெலாம் கடந்து நின்ற திண்ணமே”

(சிவ.வாக்-192)

பசியால் வாடும் உயிர்களுக்கெல்லாம் பசியாற உணவளிப்பவர்கள் அனேகங்கோடி ஆண்டுகள் வாழ்வர். தங்கத்தை அள்ளி வழங்கியவர்கள் அரசனாக வாழ்வார்கள். இது போன்ற தானங்களைச் செய்யவிடாமல் தடுப்பவர்கள் நரகத்தில் வெந்து அழிந்து போவார்கள் என எச்சரிக்கை செய்வதன் மூலம் பிறர் செய்யும் தானங்களைத் தடுக்கக் கூடாது என்னும் கருத்து புலனாகிறது.

“ஓடியிட்ட பிச்சையும் உகந்துசெய்த தர்மமும்

சாடிவிட்ட குதிரைபோல் தர்மம் வந்து நிற்குமே”(சிவ.வாக்-242)

மற்றவர்க்கு தானாக இட்ட பிச்சையும் மகிழ்வோடு செய்த தர்மங்களும் தட்டி எழுப்பிய குதிரைபோல நமக்குத் துணையாக வந்து நிற்கும் என்பது தெளிவாகிறது.

“எட்டி பழுத்தாலும் என்ன காசு

ஈயாத லோபிகள் வாழ்ந்தாலும் என்ன

கட்டி வராகணிருந்து என்ன? அதைக்

காவல்கள் போட்டு நீ காத்திருந்து என்ன?”(கல்லு.சித்-1)

பிறருக்கு தர்மம் செய்வதையே சித்தர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். உலக மக்கள் பசியற்று இருப்பதே அவர்களின் தலைமையான நோக்கமாக இருந்திருக்கிறது என்பதே மேற்காண் பாடல்கள் வழி அறியலாகும் செய்தியாகும்.

கொல்லாமை

கொல்லாமை அனைத்துச் சமயத்தினராலும் வலியுறுத்தப்பட்ட ஒன்றாகும். பஞ்சமா பாதகங்களில் இடம்பெறுவது உயிர்கொலை. பிற உயிர்களைக் கொன்று அதன் புலாலை உண்ணுதலை பாவச் செயலாகக் கருதியவர்கள் சித்தர்கள்.

“மண்ணுயிரைக் கொன்று வதைத்து உண்டு உழலாமல்

தன்னுயிர்போல் எண்ணித் தவம்முடிப்பது எக்காலம்”(பத்தி-15)

இவ்வுலகில் உள்ள சில உயிரினங்களைக் கொன்று அவற்றின் இறைச்சியைத் தின்று வாழாமல் ஏனைய உயிர்கள் அனைத்தையும் தன்னுயிர்போல் எண்ணிக் கொல்லா நோன்பை முடித்து வீடுபேறு அடைவது எக்காலம் எனக் கேட்கிறார் பத்திரகிரியார். கொல்லா நோன்பின் மூலமே வீடுபேறு கிட்டும் என்பது இதன் வழி புலனாகிறது.

“எவ்வுயிரும் தம்முயிர் போல் எண்ணி இரங்கவும் - நின்

தெய்வ அருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே”¹⁶

என்ற தாயுமானவரின் கருத்து மேற்கருத்துக்கு அரண் செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

“அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர்செகுந்து உண்ணாமை நன்று”¹⁷

நெருப்பின்கண் நெய் முதலியவற்றைக் கொட்டி ஆயிரம் வேள்விகள் செய்வதைக் காட்டிலும் ஒன்றன் உயிரை நீக்கி அதன் உடம்பை உண்ணாதிருத்தல் மேலானது என்பதைத் திருவள்ளுவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. மேலும்,

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லா உயிரும் தொழும்”¹⁸

ஓர் உயிரைக் கொல்லாமலும் புலால் உண்ணாமலும் இருப்பவனை எல்லா உயிர்களும் கைதூக்கி வணங்கும். கொல்லாமை மேற்கொள்பவர் தெய்வத்துக்குச் சமமானவராகப் போற்றப்படுவர் என்ற திருவள்ளுவரின் கருத்து இங்கு சித்தர்களின் சிந்தனைக்கு அரணாக அமைகிறது.

“கொலை களவு நீக்கிவிடவேணும் உலகில்

கொடியோன் எனும் பேரைப் போக்கிட வேணும்”(கல்லு.சித்-12)

“பொல்லாக் கொலையும் புலைஅவா விட்டு உன்றன்

வல்லபதம் கான மயங்கித் திரிகிறண்டி”(சத்தி-8)

பிற உயிர்களைக் கொன்று திண்ணும் கீழ்மக்கள் பெறும் தண்டணையைப் பற்றி திருமூலர்

“பொல்லாப் புலாலை நுகரும் புலையரை

எல்லாரும் காண இயமன் தன் தூதுவர்

செல்லாகப் பற்றித் தீவாய் நரகத்தில்

மல்லாக்கத் தள்ளி மறிந்து வைப்பாரே”¹⁹

தீய உணவான பிறிதோர் உயிரின் உடலை உண்ணும் கீழ்மக்களை எமன் தன் தூதுவர்களை அனுப்பி அவர்களை நரகத்திற்குக் கொண்டு சென்று தீவாயிட்டு வதைப்பார்கள் என்கிறார். பிற உயிர்களைக் கொல்லச் சொல்பவர்கள் அடையும் துன்பங்களாக இவர் கூறுவன,

“கொன்றிலாரைக் கொலச் சொலிக் கூறினார்

தின்றிலாரைத் தினச் சொல்லித் தெண்டித்தார்

பன்றியாய்ப் படியில் பிறந்து ஏழ்நரகு

ஒன்றுவார் அரண் ஆணைஇது உண்மையே”²⁰

பிற உயிர்களைக் கொலை செய்யும் எண்ணம் இல்லாதவர்களைக் கொலை செய்யத் தூண்டுபவர்கள், ஊண் உண்ண விருப்பமில்லாதவரை உண்ணச் சொல்லி வற்புறுத்துபவர்கள் இவ்வுலகில் பன்றியாய்ப் பிறந்து துன்புறுவர். இறந்த பின்பு ஏழ்நரசிலும் இடர்படுவார்கள். இதுவே சிவபெருமானின் ஆணை என்கிறார். கொல், குத்து என்று சொல்லும் விலங்குகளை ஒத்த கீழ்மக்களைக் காலனுடைய ஏவலர்கள் வலிமையான கயிற்றால் கட்டி போ, நில் என்று அதட்டி மிரட்டி அனலை உமிழ்கின்ற கொடிய நரகத்தில் நிற்கும்படிச் செய்வார்கள் என எடுத்துரைப்பதின் வழி கொல்லாமை பற்றியும், பிற உயிர்களைக் கொன்று உண்பவர்கள் பெறும் தண்டனை பற்றிய செய்திகளும் பெறலாகிறது.

பிறன்மனை நயத்தல்

மற்றவரின் மனைவியை விரும்புதல் என்னும் செயல் சித்தர்களால் வன்மையாகக் கண்டிக்கப்படுகிறது. பிறன்மனை நயத்தல் தீய செயலாகும்.

“ஆத்த மனையாள் அகத்தில் இருக்கவே

காத்த மனையாளைக் காமுறும் காளையர்

காய்ச்ச பலாவின் கனிஉண்ண மாட்டாமல்

ஈச்சம் பழத்துக்கு இடர் உற்றவாறே”²¹

கட்டிய மனைவி வீட்டில் இருக்க வேறொருவன் மனைவியை விரும்பும் செயல் முற்றிய பலாப்பழத்தை விட்டு விட்டு முட்கள் நிறைந்த ஈச்சம் பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு துன்புறுவதைப் போன்றதாகும் என்கிறார் திருமூலர். திருவள்ளுவர் ‘பிறனில் விழையாமை’ என்னும் ஓர் அதிகாரத்தையே படைத்துள்ளார்.

“பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை சான்றோர்க்கு

அறன்ஒன்றே ஆன்ற ஒழுக்கு”²²

பிறனுடைய மனைவியை விருப்புடன் நோக்காத பெரிய ஆண்மை சான்றோர்க்கு அறம் மட்டுமல்ல, அதுவே சிறந்த ஒழுக்கமாகும் எனக் கூறும் வள்ளுவர்

“எனைத்துணையர் ஆயினும் என்னாம் நினைத்துணையும்

தேரான் பிறனில் புகழ்”²³

செய்வது தவறு எனத் திணையளவும் எண்ணாது பிறன் மனைவியை விரும்பிச் சேர்வாராயின் அவர் எத்துணை பெருமை உடையவராயினும் அப்பெருமைகளால் யாதொன்றும் சிறப்பில்லை என்ற திருவள்ளுவரின் கருத்து சித்தர்களின் கருத்துக்கு அரணாக அமைகிறது. மற்றவருடைய மனைவியை விரும்புவவர்களுக்கு நற்குணங்கள் அமையாது என நாலடியார்,

“அறம்புகழ் கேண்மை பெருமைஇந் நான்கும்

பிறன்தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா பிறன்தாரம்

நச்சுவார்ச் சேரும் பகைபழு பாவம் என்று

அச்சத்தோ டிந்நாற் பொருள்”²⁴

இவ்வாறு பிறன் மனைவியை விரும்புவரிடம் நீதி, புகழ், நட்புணர்வு ஆடவர்க்குரிய பெருமிதம் ஆகிய நான்கு உயர்குணங்களும் இருக்காது. பிறரால் பழிக்கப்படுகின்ற சிறுமை, மறுமைக்குத் தீமை தருவதாகிய பாவம் இவை பற்றிய அச்சம் என்ற துன்பங்களே வந்து சேரும் என்ற கருத்து சித்தர்களின் கருத்துக்கு அரணாக அமைகிறது.

வெகுளாமை

மனிதனை அழிக்கும் தீயகுணங்களுள் ஒன்று கோபம். இந்தக் கோபமானது மனிதனுக்கு நியாயமற்ற காரணங்களால் ஏற்படும்பொழுது அவனது வாழ்வையே சீரழித்து விடுகிறது. மற்ற தீய குணங்கள் அனைத்தும் பெற்றிருக்கின்றவர்களை மட்டுமே அழிக்கும். ஆனால் கோபம்

கொண்டவனையும் அழிக்கும். தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் அழிக்கும் தன்மையுடையதாகும். அதனால் தான் இடைக்காடர் சினத்தைப் பாம்பு என்கிறார்.

“சினமென்னும் பாம்பு இறந்தால் தாண்டவக்கோனே!யாவுஞ்

சித்தியென்றே நினைவேடா தாண்டவக்கோனே”(இடைக்.காட-14)

சினமாகிய பாம்பு இறந்து விட்டால் மற்றவை எல்லாம் சித்தியாகும். அதனால் கோபத்தை விட்டொழியுங்கள் என்ற இச்சித்திரின் கருத்து சிந்திக்கத்தக்கது.

“சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன் கேடு

நிலத்தறைந்தான் கைபிழையா தற்று”²⁵

நிலத்தை அறைய வேண்டும் என்று கோபத்துடன் ஒருவன் கையை ஓங்கி அடிப்பானால் கை நிலத்தின் மேல்பட்டு அடிப்பவனுடைய கைகள்தான் வலிக்கும். இத்தகைய கேடுதரும் சினத்தை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்றுரைக்கிறார் திருவள்ளுவரின் கருத்து சித்திரின் சிந்தனைக்கு அரணாக அமைகிறது. இயன்றவரை மனத்தை நல்ல வழியில் மேலான சிந்தனையில் செலுத்த வேண்டும் என்பது சித்தர்களின் கருத்தாக உணரப்பெறுகிறது.

“கோபம் என்னும் மதயானை கொண்ட மதத்தைக்

கூர்கொளியுத்தி அங்குசத்தால் கொன்று விட்டேங்காண்”(பாம்பா.சித்-76)

யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டால் அது பாகனைக்கூட கொன்றுவிடும். எதிரில் வருபவரை முர்க்கத் தனமாகத் தாக்கும். கூர்மையான அங்குசத்தால் மட்டுமே அதனை அடக்க முடியும். கோபமும் மதயானையைப் போன்றதாகும் என்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். ஆகவே கோபத்தை விட்டொழியுங்கள் என்பது சித்தர்களின் கருத்தாக அமைந்துள்ளமை தெளிவாகிறது.

கள்ளுண்ணாமை

கள்குடித்தல் உடல் நலனைக் கெடுக்கும் செயலாகும். குடிப்பவரின் உடல் நலத்தைக் கெடுப்பதுடன் குடும்பத்தையே சீரழித்துவிடும் தன்மை உடையது. அதன் தீங்குணர்ந்த சித்தர்கள் அதனால் வரும் தீமைகள் குறித்து தம் பாடல்களில் எடுத்துரைத்துள்ளமை புலனாகிறது.

“கஞ்சாப் புகைப்பிடி யாதே – வெறி

காட்டி மயங்கிய கட்டுடியாதே

அஞ்ச உயிர்மடியாதே – பத்தி

அற்றவஞ் ஞானத்தின் நூல்படியாதே”(கடு.வெளி.சித்-30)

இப்பாடலில் கடுவெளிச்சித்தர் இனிய மயக்கம் தரும் கஞ்சாப் புகையும், கள்ளையும் குடித்து அஞ்சியஞ்சி இறக்காதே. அது புத்தியை மழுங்கடிக்கக் கூடிய செயலாக இச்சித்தரால் சுட்டப்பெறுகிறது.

கஞ்சா, அபின் முதலிய போதை தரும் பொருட்களை உண்பதால் அவர்கள் நாயாகப் பிறந்து அலைவார்கள். கள், கஞ்சா போன்றவை போதை தரக்கூடிய பொருட்களாக சுட்டப்பெறுகிறது.

“கஞ்சா அபினியுடன் கள்ளுண்டு வாடாமற்

பஞ்சாமிர்தம் பருகுவதும் எக்காலம்”(பத்தி-36)

கஞ்சா, அபினி, கள் முதலிய போதைப் பொருள்களை உண்பதால் உடலில் கெடுதி உண்டாகும் என்னும் செய்தி இப்பாடல் வழி புலனாகிறது.

பொய்யாமை

பொய்கூறல் என்னும் தீய செயலானது மற்ற இழி செயல்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு வந்து விடும். இத்தகைய பழக்கமானது தீயைவிடக் கொடுமையானதாகும். இதனை உணர்ந்த வள்ளுவர்,

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்

உள்ளது ளெல்லாம் உன்”²⁶

உள்ளத்தால் பொய் கூறாமல் வாழ்பவர் உலக மக்களின் உள்ளங்களில் எல்லாம் நீக்கமற வாழ்பவராவார். இதே வழி வந்த சித்தர்கள் பொய் கூறக்கூடாது என்னும் கருத்தினை வலியுறுத்தியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

“கூடிய பொய்களைச் சொல்லாதே பொல்லாக்

கொலைக ளவுகள் செய்யாதே

ஆடிய பாம்பை யடியா தேயிது

அறிவு தானடி வலைப்பெண்ணே”(கொங்.சித்-91)

மனத்தில் கூடிய பொய்களைச் சொல்லாதே, பொல்லாத கொலை களவுகள் செய்யாதே, நல்ல பாம்பை அடிக்காதே, இவற்றை அறிவில் இருத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்து சுட்டப்பெறுகிறது.

“சொல்லரும் சூதுபொய் மோசம் - செய்தால்

சுற்றத்தை முற்றாய்த் துடைத்திடும் - நாசம்

நல்ல பத்தி விசுவாசம் - எந்த

நாளும் மனிதர்க்கு நன்மையாய் நேசம்”(கடு.வெளி.சித்-3)

இப்பாடலில் கடுவெளிச்சித்தர் சொல்லுக்கு அடங்காத தீமை தரும் சூது, பொய் மோசம் ஆகியன செய்தால் உன்னை மட்டுமல்லாது உன் சுற்றத்தையும் முழுமையாக இல்லாமல் செய்திடும் என எச்சரிக்கிறார். ஆகவே இவற்றை செய்யக்கூடாது என்னும் கருத்து இதன்வழி பெறப்பெறுகிறது. மேலும்,

“வைதோரைக் கூடவையாதே - இந்த

வைய முழுதும் பொய்த் தாலும்பொய் யாதே

வெய்ய வினைகள்செய் யாதே - கல்லை

வீணில் பறவைகள் மீதிலெய் யாதே”(கடு.வெளி.சித்-)

வைதாரைக் கூட திருப்பி வையாதே, இவ்வுலக மக்கள் அனைவரும் பொய்
சொன்னாலும் நீ மட்டும் பொய் சொல்லாதே, பிறர் வையும்படி, வெறுத்து
ஒதுக்கும்படி கீழ்மையான செயல்களைச் செய்யாதே, இதுவே உயர்ந்த
நெறியாகும் என்பது இதன் வழி புலனாகிறது.

தொகுப்புரை

சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தினை மட்டுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு பாடல்கள் இயற்றியவர்கள் சித்தர்கள். மனிதனின் மனதைப் பண்படுத்தும் அவர்கள் மென்மேலும் திருந்திய நிலையில் பண்பாட்டோடு வாழ்வதற்கு அவர்களால் கூறப்பட்டுள்ள சிந்தனைகள் குறித்து ஆய்ந்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மொழியால் சமுதாயமும், சமுதாயத்தால் மொழியும் வளரும் என்பதை நன்குணர்ந்த சித்தர்களின் தாய்மொழிப்பற்றும் அவர்களின் பிறப்பின் நோக்கமே தமிழ்பணி செய்வதற்காகவே என்ற சிந்தனையும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

இன்றைய மனித சமுதாயத்தினைச் சீரழிக்கும் தீய சக்தியான சாதிப்பிரிவினையைப் போக்குவதற்கு உரக்கக் குரல் கொடுத்தவர்கள் சித்தர்கள். சாதிப்பிரிவினில் தீயை மூட்டி அழித்து விடுவோம் என்கின்றனர். சாதிப்பிரிவுகள் அனைத்தும் சுட்டிக் கூறுதற்குத் தோன்றின. சாதிப்பிரிவினை கொண்டு சண்டையிட்டுக் கொள்ள அல்ல என்பதை எடுத்துரைக்கும் சித்தர்கள் தங்களுக்குள் சாதி குலம் பார்க்கவில்லை என்ற கருத்தும் ஆய்வில் புலப்படுகிறது.

பிற உயிர்,பிறமக்கள் படும் துன்பத்தில் பங்குகொண்டு அத்துன்பத்தைப் போக்க இயன்ற மட்டும் உதவுதல் வேண்டும் எனவும், பிறருக்கு கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லாத நிலையில் மற்றவர் நோகாதவாறு கடுமையான சொற்களைக் கூறாமலிருப்பதும் ஈகை தான்.பசியால் வாடுபவர்களுக்கு உணவளிப்பவர்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்பவர், மற்றவர்க்கு உதவி செய்வதைத் தடுப்பவர்கள் நரகத்தில் வெந்து அழிந்து போவார்கள் எனக் கூறி,மற்றவர் துன்பத்தை நீக்க அனைவரும் முயல வேண்டும் என்ற உயர்ந்த சிந்தனையை உணர்த்தியுள்ளனர்.

அனைத்துச் சமுதாயத்தினாலும் வலியுறுத்தப்பட்ட ஒன்று கொள்ளாமை, பிற உயிர்களையும் தம்முயிர் போல் எண்ண வேண்டும் என்பது சித்தர்களின் உயர்ந்த கொள்கை. பிற உயிர்களைக் கொலை செய்யச் சொல்லி தூண்டுபவர்கள் பெறும் தண்டனைகளையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

பிறன் மனைவியை விரும்புதல் சித்தர்களால் வன்மையாக கண்டிக்கப்படுகிறது. பிறன் மனைவியை விரும்புவதால் துன்பமே மிகும் என எச்சரிக்கை செய்திருப்பது புலனாகிறது. சினம் தம்மை மட்டுமின்றி தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் அழிக்கும் தன்மை உடையது. எனவே அதனை விட்டொழிக்க வேண்டும் என்றும் கள்ளுண்ணுதல் தன்னுடைய உடல்நலத்தைக் கெடுப்பது மட்டுமின்றி தன் குடும்பத்தையும் சீரழிக்கும். இவை போல பொய் கூறல் இழிவானதாகும் எனக் கூறி சித்தர்கள் மனிதர்களை நல்வழிப்படுத்த முயன்றுள்ளமை புலனாகிறது.

இவ்வாறு கைக்கொள்ள வேண்டியவை பற்றியும், கைவிட வேண்டியவை பற்றியும் சுட்டி பண்பட்ட வாழ்க்கை வாழ வழிகாட்டியவர்கள் சித்தர்கள் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பொ.வே சோமசுந்தரனார் (வி.உ) - புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
ப.50
2. சே.செந்தமிழ்ப்பாவை (ப.ஆ) - பன்னோக்குப் பார்வையில் தமிழர்
பண்பாடு -ப.921
3. ஆ.மீனாட்சி சுந்தரம், இந்திய சமுதாயத்தில் கல்வி ப.163.
4. வே.முத்துலக்குடி - பண்பாட்டுச்சிந்தனைகள் - ப.13
5. மேலது - ப.13
6. சு.சீனிவாசன், திருக்குறள் - ப.20
7. இரா.தமிழ்ப்பிரியன்(ப.ஆ) பதினெட்டுச் சித்தர்களின் முக்கிய
பாடல்களும் விளக்கங்களும் திருமூலர் - ப - 23
8. சை.சற்குணன் - சித்தர் கருவூலம் -ப.78
9. மேலது - ப.79
10. மேலது - ப.148
11. தீ.சீனிவாசன் (2.ஆ) ஓளவையார் -நல்வழி - பா.எண்.2
12. இரா.தமிழ்ப்பிரியன், பதினெட்டுச் சித்தர்களின் முக்கிய பாடல்களும்,
விளக்கங்களும், திருமூலர் - ப.132
13. மேலது - ப.78
14. மேலது -ப.63
15. சு.சீனிவாசன், திருக்குறள் - ப.18
16. இரா.தமிழ்ப்பிரியன் (தொ.ஆ) பதினெட்டுச் சித்தர்களின் முக்கிய
பாடல்களும் விளக்கங்களும், ப.355
17. சு.சீனிவாசன் திருக்குறள் - ப.52
18. சு.சீனிவாசன் திருக்குறள் - ப.52

19. இரா.தமிழ்ப்பிரியன் (தொ.ஆ) பதினெட்டுச் சித்தர்களின் முக்கிய
பாடல்களும் விளக்கங்களும்,திருமூலர் -பா.எண்.2, ப.355
20. மேலது-ப.33
21. மேலது-ப.25
22. சு.சீனிவாசன் திருக்குறள் - ப.30
23. மேலது- ப.30
24. தீ.சீனிவாசன் (2.ஆ) நாலடியார்- ப.42
25. சு.சீனிவாசன் திருக்குறள் - ப.30
26. மேலது ப.60.

இயல் - 5

நிலையாமைச் சிந்தனைகள்

தமிழர்களின் சிந்தனை மரபில் நிலையாமைத் தத்துவத்திற்குத் தனித்த இடம் உண்டு. உலகில் தோன்றிய உயிர்கள் அனைத்தும் நிலையாமைத் தன்மை உடையன. மனிதப் பிறவி பிறப்பில் தொடங்கி இறப்பில் முடிவது என்பதுதான் உலக நியதி. இந்த நியதியை உணராமல் மனிதன் மண்ணாசை பொன்னாசை பொருளாசை கொண்டு அலைகின்றான். மனிதன் எதை இன்பம் என்று எண்ணுகின்றானோ அதுவே துன்பமாக மாறுகிறது. திருவள்ளுவர் நிலையாமை பற்றித் தனி அதிகாரம் வகுத்துள்ளார். அவர் செல்வம் நிலையில்லாதது, வாழ்நாள் நிலையில்லாதது என்று கருதுகிறார்.

“கூத்தாட்டு அவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்

போக்கும் அதுவிளத் தற்று”¹

என்று செல்வமானது நிலையில்லாதது என்று உவமை வழியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். செல்வமானது நாடகம் பார்க்க வரும் கூட்டம்போல் வந்து சேரும். நாடகம் முடிந்தபின் வெறும் நாடகக் களம் இருப்பதுபோல, கூட்டம் போய்விடுவதுபோல போய்விடும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

“நாளென ஒன்றுபோல் காட்டி உயிரீரும்

வாளது உணர்வார் பெறின”²

என்று மனித வாழ்நாளும் நிலையற்றது. அதுவும் அழிந்து போகும் தன்மையது என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார். ஒவ்வொரு நாளும் காலை, பகல், மாலை என வளர்வதுபோலத் தோன்றி ஏமாற்றும். உண்மையில் அது வாழ்நாளைச் சிறிது சிறிதாகக் குறைக்கும் வாள் ஆகும்.

இவ்வாறு வள்ளுவர் நிலையாமையைப் பற்றிக் கருத்துரைத்துள்ளார். மணிமேகலைக் காப்பியத்தில் உடலழகு நிலையில்லாதது என்ற கருத்து உரைக்கப்பெற்றுள்ளது. இம்மரபுகளின் வழியே வந்தவர்கள் சித்தர்கள் ஆவர். சித்தர்கள் நிலைத்து நிற்பது எதுவும் இல்லை. தோன்றிய பொருள்களெல்லாம் அழியும் தன்மையுடையவை. எப்பொருளும் அழியாதது இல்லை என்ற கொள்கையை வலியுறுத்தியவர்கள் என்பதை அறிய முடிகிறது.

“நில்லாமல் ஓடுகின்ற நெஞ்சே! நிலையில்லா

எல்லாம் பகையா யிருக்குங்காண்”(பட்டி.சித்-24)

என்று பட்டினத்துச் சித்தர் நெஞ்சமே நிலையில்லாதது. அது நிலையில்லாப் பொருள்களின் மீது ஓடுகின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வுலகில் தோன்றிய அனைத்தும் ஒருநாள் இறக்கும் என்னும் கருத்தை பட்டினத்தார்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“பிறந்தன இறக்கும் இறந்தன பிறக்கும்

தோன்றின மறையும் மறைந்தன தோன்றும்

பெருந்தன சிறுக்கும் சிறுத்தன பெருக்கும்

உணர்ந்தன மறக்கும் மறந்தன உணரும்

புணர்ந்தன பிரியும் புணரும்”³

காரைச் சித்தர் என்பவர் கலிகாலத்தின் இயல்பினைக் காட்டும்போது இக்கலிகாலத்தில் எல்லாம் முறை மாறிப்போச்சு என்று குறிப்பிடுகிறார். கலிகாலம் நிலையற்ற தன்மை உடையது என்பது உறுதியாகின்றது.

“புகமாறிப் போச்சுதடா கலியுகத்தில்

யோகியவன் நிலைமாறிப் புரண்டு போவான்

சகமாறிப் போச்சுதடா சகத்தி லுள்ளோர்

தமைமறந்தார் பொருள் நினைத்தே தவிக்க லுற்றார்

அகமாறிப் போச்சுதடா காமம் கோபம்

அறுவகையாம் பேய்க்குணங்கள் அதிகமாச்சே

புகழ் மாறிப் போச்சுதடா மனிதற்கு உள்ளே

பூரணர்கள் மறைந்துள்ளா ரவரைக் காணேன்”(காரை.சித்-14)

கலியுகத்தில் பொருளாசை ஒன்றே அனைவரையும் மாற வைக்கிறது. யோக நிலைகள் மாறிவிட்டன. தீக்குணங்கள் ஆறும் அதிகமாகிவிட்டன. மனிதர்களுக்குள் முழுமையான பூரணனாக கடவுள் மறைந்துள்ளார். அவரைக் காணேன் என்ற இப்பாடல் கருத்து கலியுக இயல்பினைக் காட்டுவதாக உள்ளது. மேலும் கலிகாலத்திலும் இறைவன் மனித மனத்திற்குள் உறைந்து கிடக்கிறார். அவரைக் காண முயன்றால் காணலாம் என்ற நம்பிக்கையை விதைப்பதாக இப்பாடல் அமைகின்றது.

இப்பாடல் வழி உலகப் பொருள்கள் எதுவுமே நிலையில்லாதது, ஆண்டவன் ஒருவனே நிலையானவன் என்பதே சித்தர்கள் கண்ட உண்மை என்பது தெளிவாகிறது.

சித்தர்கள் உயிர், உடல், செல்வம், சுற்றம் ஆகியன நிலையில்லாதவை எனக்காட்டுகின்றனர். அவற்றின் வழி பாசங்களை விடுத்து பற்றற்ற நிலைக்கு மனித ஆன்மாவை உயர்த்த அவர்கள் முற்படுகின்றனர். பாசங்களை அறுத்துப் பதியைக் காணும் முறையே முக்தி என்ற சித்தர்களின் கருத்து புலனாகின்றது.

இவ்வியல் சித்தர்கள் வலியுறுத்திய உயிர் நிலையாமை, உடல் நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, சுற்றம் நிலையாமை ஆகியனவற்றை உரிய சான்றுகளுடன் ஆய்வதாக அமைகின்றது.

உயிர் நிலையாமை

உயிரானது ஏதேனும் ஒரு உடலுக்குள் சற்று நேரம் அடைக்கலமாகின்றது. அந்த உடலை இயக்குகின்றது. தன் கால எல்லை முடிவு பெற்றதும் வெளிப்பட்டு விடுகிறது. எனவே உடல் என்பது உயிர் தங்கும் ஒரு பாண்டமாகும். இதனைச் சித்தர்கள் தெளிவு பட விளக்கியுள்ளமை புலப்படுகிறது.

இறந்தவர்கள் மீண்டும் அதே உடல் கொண்டுப் பிறப்பதில்லை என்ற தத்துவத்தைப் பற்பல எடுத்துக்காட்டுகள் கொண்டு சிவவாக்கியர் குறிப்பிடுவது சிந்திக்கற்பாலது.

“கறந்த பால் முலைப்புகா கடைந்த வெண்ணெய் மோர்புகா

உடைந்து போன சங்கினோசை உயிர்களும் உடற்புகா

விரிந்த பூ உதிர்ந்த காயும் மீண்டும்போய் மரம்புகா

இறந்தவர் பிறப்பது இல்லை இல்லையில்லை இல்லையே”

(சிவ.வாக்-48)

என்ற இவரின் பாடல் இலக்கியச்சுவை மிக்கதாகவும் மிகப்பெரிய தத்துவத்தை உணர்த்துவதாகவும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்வழி உயிர் ஓர் உடம்பில் இருந்து மற்றொரு உடம்பிற்குச் செல்லும் நிலையில்லாத தன்மை உடையது என்பது புலனாகிறது.

“முக்கனியுஞ் சர்க்கரையும் மோதகங்களும்

முதிர்சுவைப் பண்டங்களும் முந்தி உண்டவாய்

மிக்கஉயிர் போனபின்பு மண்ணை விழுங்க

மெய்யாக் கண்டோமென்றாடாய் பாம்பே”(பாம்பு.சித்-47)

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் உயிர் போன பின்பு என்று உயிர் நிலையில்லா நிலையைப் பாடுகின்றார்.

உயிர் உடலுடன் ஒட்டி இருக்கும்போது, முக்கனி, சர்க்கரை, மோதகம், சுவை மிக்க பண்டங்கள் எல்லாம் இனித்து இனித்துச் சாப்பிட்டது இந்த வாய். ஆனால் உயிர் நிலையற்று இந்த உடலை விட்டுப்போன பின்பு மண்ணின் வாய்க்கு இந்த உடல் இரையாகிவிடும். இதுவே உயிரின் நிலையற்ற தன்மை. ஆகவே உயிர் என்பது எவ்வுடலிலும் நிற்கும் தன்மை அற்றது. அது நிலையில்லாமல் அடுத்த உடல் தேடி, அடுத்த பிறவி தேடிச் செல்லும் இயல்பினது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சிவவாக்கியர் உயிர் நிலையில்லாத்தன்மையைப் பின்வரும் பாடலில் காட்டுகின்றார்.

“மாடுகன்று செல்வமும் மனைவிமைந்தர் மகிழுவே

மாடமாளிகைப் புறத்தில் வாழுகின்ற நாளிலே

ஓடிவந்து காலதூதர் சடுதியாக மோதவே

உடல்கிடந்து உயிர் கழன்ற உண்மைகண்டு உணர்கிலீர்”

(சிவ.வாக்-83)

என்ற பாடலில் இறப்பு நிகழ்ந்த வீட்டின் இயல்புகளைச் சித்தர் பாடுகிறார். மாடு, கன்று, செல்வம், மனைவி, மக்கள் என்று மகிழ்வோடு ஒருவர் வாழ்ந்துவருகிறார். அவன் ஒருநாள் நெடுஞ்சாலையில் செல்கையில் எம தூதர்கள் விரைவாக வாகனத்தின் மூலம் மோதிவிட அவன் உயிர்

உடல் விட்டுப் போகிறது. உயிர் கழன்ற இந்த நிலையில் மாடு, கன்று, செல்வம், மனைவி, மக்கள் எல்லாம் கழன்று போய்விடுகிறது. இதனைக் கண்டும் மற்றவர்கள் ஏன் மனைவி, மக்கள், செல்வம் என்று வாழ்கிறார்கள் என்கிறார் சித்தர்.

இவ்வாறு உயிர் நிலைத்த தன்மையற்றது. அது ஓரிடம் விட்டு ஓரிடம் போகும் இயல்பினது என்பதைச் சித்தர்கள் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளமை புலனாகிறது.

உடம்பின் நிலையாமை

உடல் நிலையாமை பற்றிச் சித்தர்கள் பலபடப் பேசுகின்றனர். இந்த உடல் உயிர் இருக்கும்வரை இயங்கும். அவ்வுயிர் போனபின்பு இயக்கம் அற்றுப் போகும். நாற்றம் அடைந்து அழுக ஆரம்பித்துவிடும். இறப்பிற்குப் பின்பு உடலின் தன்மையை இறப்பிற்கு முன்பே சித்தர்கள் உயிர்களுக்கு அறிவிக்கின்ற நல்ல பணியை உடம்பு நிலையாமைக் கருத்துகள் வழி தெளிவாகக் காட்டியிருப்பதை அறியமுடிகிறது.

“மண்கலம் கவிழ்ந்தபோது வைத்து வைத்து அடுக்குவார்

வெண்கலம் கவிழ்ந்தபோது வேணுமென்று பேணுவார்

நண்கலம் கவிழ்ந்தபோது நாறுமென்று போடுவார்

எண்கலந்து நின்ற மாயம் என்ன மாயம் ஈசனே”(சிவ.வாக்-80)

என்ற பாடலில் உடலை நண்கலமாகக் காணுகிறார் சிவவாக்கியர். மண்கலம் உடைந்தால் அதனை வேறு எதற்காவது பயன்படுத்திக்கொள்வர். வெண்கலம் உடைந்தாலும் அந்த உலோகம் பயன்பாட்டிற்கு ஆகும் என்று பாதுகாப்பர். ஆனால் உடலாகிய இந்த நண்கலம் விட்டு உயிர் போய்விட்டால் அது நாளும் என்று மண்ணில் புதைப்பர். ஆனால் அழியும் உடம்பின் எண்ணங்கள் கொண்டு செய்யும் மாயங்கள் என்ன என்ன மாயங்களோ! அவற்றை ஈசனே

நீயே மதிப்பிடுவாய் என்று இப்பாடலின் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முடிகிறது.

உடம்பை விட்டு உயிர் போனபின்பு அவ்வுடம்பு அழக ஆரம்பித்துவிடும். அதனை உடன் அப்புறப்படுத்த உறவினர் முயல்வர் என்னும் கருத்து தெளிவாகிறது.

“மண்ணொன்று கண்டீர் இருவினைப் பாத்திரம்

திண்ணென்றிருந்தது தீயினைச் சேர்ந்தது

விண்ணின்று நீர்விழின் மீண்டு மண்ணாவது போல்

எண்ணின்ற மாந்தர் இறக்கின்றவாறே”⁴

இவ்வுடம்பானது விண்ணில் இருந்து விழும் மழைத்துளி மண்ணாவது போன்றது என்று உடம்பின் நிலையாமை பற்றித் தெளிவாகக் காட்டுகிறார்.

கடுவெளிச் சித்தர் நீர் மேல் குமிழி போன்றது உடம்பின் நிலை

“நீர்மேற் குமிழியிக் காயம்- இது

நில்லாது போய்விடும் நீயறி மாயம்

பார்மீதில் மெத்தவும் நேயம்- சற்றும்

பற்றா திருந்திடப் பண்ணு முபாயம்”(கடு.வெளி.சித்-4)

என்ற இப்பாடலில் உடலின் மீது பற்று வைக்காதே என்கிறார் கடுவெளிச்சித்தர். நீரில் காணப்படும் குமிழி போன்றது உடல். நீரின் மேல் எழும் காற்றால் வருவது குமிழி. அதன் உள்ளிருக்கும் காற்று வெளிப்படும் தருவாயில் குமிழி வெடித்துச் சிதறும். இதுபோன்றதே உடலின் நிலையாமை என்ற உண்மையை உணரமுடிகிறது.

சுகாட்டில் எரிக்கப்போகின்ற உடம்பிற்கு எத்தனை அலங்காரங்கள். எத்தனைப் பூச்சுகள். எத்தனை நறுமணங்கள். இதெல்லாம் தேவையா என்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்.

“பஞ்சணையும் பூவணையும் பாயலும் வெறும்

பாழ் சுடுகாடதிலே பயன்பெறுமோ

மஞ்சள் மணம் போய்சுடுநாறு மணங்கள்

வருமென்று தெளிந்து நின்றாடாய் பாம்பே”(பாம்பு.சித்-45)

என்று பாம்பாட்டிச் சித்தர் வினாத் தொடுக்கிறார். அதாவது சுடுகாட்டில் உயிர்போன பின்பு வைக்கப்படும் உடலுக்குச் சித்திரம் வரையப்பெற்ற தலையணை, மெத்தை இவையெல்லாம் அந்நேரத்தில் பயன்தருமா? மஞ்சள் மணம் மாறிச் சுடுகாட்டின் நாற்றம் எங்கும் பரவும். இவ்வாறு உடல் உடையது என்பது தெளிவாகின்றது.

இவரே உடம்பின் இழிதன்மையைப் பற்றிப் பல செய்யுள்களில் காட்டியுள்ளமை புலப்படுகிறது.

“சீபுமல மும் செறிசெந்நீரும் நிணமுஞ்

சேர்ந்திடு துர்நாற்றமுடைக்குடமது உடைந்தால்

நாயும் நரியும் பெரிய பேயும் கழுகும்

நமதென்றே தின்னுமென்றாடாய்ப் பாம்பே”(பாம்பு.சித்-63)

என்ற இப்பாடலில் துர்நாற்றக்குடம் உடல், அது உடைந்தால் நாய்க்கு நரிக்கு, பேய்க்கு, கழுகுக்கு உணவாகும் என்று உடலின் நிலையாமைத் தன்மையை எடுத்து மொழிகிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர். இதே கருத்தினையொட்டி உடலின் இழிவைக் குதம்பைச்சித்தர் பின்வரும் பாடலில்

“சீபு நிணமும் திரண்ட உடம்பினை

ஆயுவ தேதுக்கடி குதம்பாய்

ஆயுவ தேதுக்கடி”(குதம்.சித்-68)

உடம்பை அவர் காட்டும் முறைமையே உடல் நிலையாமைக்குச் சிறந்த சான்று. சீழ், கொழுப்பு, போன்ற மலங்கள் திரண்ட உடம்பில் ஏது சுத்தம் எனக் கேட்பது குறிக்கத்தக்கது.

மேலும் அவர்

“காகம், கழுகு களித்துண்ணும் மேனிக்கு

வாகனம் ஏதுக்கடி குதம்பாய்

வாகனம் ஏதுக்கடி”(குதம்.சித்-69)

என்ற பாடலில் உயிர்போன பின்பு மிச்சமான உடலைக் காகமும், கழுகும் தனக்கு உணவு கிடைத்தது என்று கருதி ஆர்வத்துடன் உண்ணும். இந்த மேனிக்கு எதுக்கு வாகன வசதி. ஒரே வாகனம் இறந்த பின் தூக்கிச் செல்லும் வாகனம்தான் என்பதை தெளிவாகக்காட்டுகிறார்.

ஒளவையார்

“எல்லாப் படியாலும் எண்ணினால் இவ்வுடம்பு

பொல்லாப் புழுமலிநோய்ப் புன்குரம்பை நல்லார்

அறிந்திருப்பார் ஆதலினால் ஆம்கமலநீர் போல்

பிறந்திருப்பார் பேசார் பிறர்க்கு”⁴

எல்லா வகையாலும் சிந்தித்துப்பார்த்தால் இந்த உடம்பானது கொடிய புழுக்களும் நிறைந்த பிணிகளும் நிலைத்து வாழும் ஒரு சிறிய குடிசை போல இருக்கின்றது.இதனை உணர்ந்தோர் தாமரை இலையில் தண்ணீர் போல இவ்வுடலுடன் கூடி இருந்தாலும் பற்று இல்லாமல் இருப்பர் என்கிறார்.

மேலும்

“ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்

மாண்டார் வருவரோ? மாநிலத்தீர்”⁵

என மனிதர்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் ஒளவையார்.

பத்திரகிரியாரும் உடலின் நிலையாமைத் தன்மையைப் பாடிய சித்தர் ஆவார்.

“உப்பிட்ட பாண்டம் உடைந்து கருக்கொள்ளுமுன்னே

அப்பிட்ட வேணியனுக்கு ஆட்படுவதெக்காலம்”(பத்தி.கிரி-43)

உப்பிட்ட பாண்டமாகிய உடம்பு உடையத்தக்கது. மேலும் அது உடைந்து மற்றொரு இடம் தேடி உயிரானது கருக்கொள்ளும் என்பதைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“குடம்பை தனித்தொழிய புள்பறந் தற்றே

உடம்பொடு உயிரிடை நட்பு”⁶

என்று வள்ளுவரும் உயிர் உடம்பின் தொடர்பினைப் பாடுகிறார். பறவையானது கூட்டை விட்டுப் போவதைப் போல உயிரும் உடம்பு எனும் கூட்டைவிட்டுப் பறந்துபோய்விடும் என்ற பொருளை இக்குறள் தருகிறது. சித்தர்கள் வாக்காலும், வள்ளுரின் வாக்காலும் உயிரானது நிலையில்லாதது அடுத்தடுத்த உடம்பினை நோக்கிப் பயணிக்கக் கூடியது என்ற கருத்து உறுதியாகின்றது.

உடல்மட்டுமன்றி உடலோடு இருக்கும் இளமையும் நிலையற்றது என்பதை

“பனிபடு சோலைப் பயன்மரம் எல்லாம்

கனி உதிர்ந்து வீழ்ந்தன்று இளமை”⁷

மரத்தில் இருந்து கனி உதிர்வது போல் இளமை அழிந்துவிடும் என இளமை நிலையாமை பற்றி நாலடியார் எடுத்துரைப்பது சித்தர்களின் கருத்துக்கு அரனாக அமைகிறது.

“ஊத்தைச் சடலம் இதுதாண்டி

உப்பிட்ட பாண்டமும் இதுதாண்டி

பீத்தத் துருத்தி இதுதாண்டி நன்றாய்ப்

பேணித் தெளிவாய் ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்கி.சித்-17)

என்று உடம்பின் இயல்புகளைப் பாடுகிறார் சங்கிலிச்சித்தர். மலத்தாலும், உப்பினாலும் ஆன உடல் இது. ஓட்டைகள் பல உள்ளன. இந்த ஓட்டை வழியாக உடம்பின் கழிவுகள் அகலுகின்றன. இந்த உடம்பினை நன்றாய்க் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற இச்சித்தரின் வாக்கு உடம்பின் கேடுகளையும், அதனைக் காக்க வேண்டிய அவசியத்தையும் உணர்த்துகிறது.

‘அறித்தியமானது தேகம்’(கஞ்ச.சித்-717)

என்று சுருங்கிய அடிகளில் கஞ்சமலைச் சித்தர் உடம்பின் இயல்பினை எடுத்துரைக்கிறார். இவ்வகையில் உடல் நிலையற்ற தன்மை வாய்ந்தது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

இப்பகுதிகள் உடம்பு என்ற நிலையில் ஆண், பெண் உடல்களின் நிலையற்றதன்மையைக் காட்டுவன. ஆனால் பெண்ணுடல் பற்றியும் அது தரும் இன்பம் பற்றியும், பெண்ணின்பம் நிலையற்றது என்பது பற்றியும் சித்தர்கள் பல பட பாடியுள்ளனர்.

“பெண்ணாசை என்பதுவும் விளையாட்டே- அவர்

பின்னால் திரிவதுவும் விளையாட்டே”(கடே-14)

என்று இக்காலத்தில் காதல் என்ற போர்வையில் பெண்கள் பின்னால் சுற்றும் இளைஞர் கூட்டத்தின் இயல்புகளை விளையாட்டாகக் கருதுகிறார் இச்சித்தர். விளையாட்டு என்பது பொழுது போக்குவதற்குரியது. இச்செயல்பாடுகள்

எல்லாம் பொழுது போவதற்கு உரியன என்பதை இச்சித்தர்தம் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பரத்தையர் தம் உடலழகு, அவர்கள் தரும் உடலின்பம் நிலையற்றது என்பதைக் குதம்பைச்சித்தர் பின்வரும் நிலையில் எடுத்துரைக்கிறார்

நல்ல இனிய மொழிகள் பேசும் பரத்தையரின் சொற்கள் அழியும் தன்மையன என்பதைப் பின்வரும் பாடல் பகுதி விளக்குகின்றது.

“கழறும் கிளிமொழி காலஞ் சென்றாலது

குளறி அழியுமடி குதம்பாய்

குளறி அழியுமடி”(குதம்.சித்-74)

என்ற பாடலில் கிளி மொழி, குளறி அழியும் தன்மை பெற்றது என்பதைக் காட்டுகிறார்

“மஞ்சபோலாகி வளர்ந்திடும் கூந்தல்

பஞ்சபோல் ஆகிவிடுமே குதம்பாய்

பஞ்சபோல் ஆகிவிடுமே”(குதம்.சித்-78)

என்று கூந்தலின் நிறமாற்றத்தையும்,

“பொன்னாலே செய்யாடி போன்ற உன் கன்னங்கள்

பின்னாலே ஒட்டிவிடும் குதம்பாய்

பின்னாலே ஒட்டிவிடும்”(குதம்.சித்-79)

என்று அழகு நிலையில்லாதது என்பதைக் காட்ட இத்தகைய பாடல்களைச் சித்தர்கள் பாடியுள்ளமை புலனாகின்றது.

“பிறத்தலும் மூத்தலும் பிணிபட்டு இரங்கலும்

இறத்தலும் உடையது இடும்பைக் கொள்கலம்”⁸

என்கிறது மணிமேகலை

யாக்கை நிலையாமை பற்றிக் குண்டலகேசி கூறும் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது.

“பாளையம் தன்மை செத்தும்
பாலனாம் தன்மை செத்தும்
காளையாம் தன்மை செத்தும்
காமுறும் இளமை செத்தும்
மீளும் இவ்வியல்பும் இன்னே
மேல் வரும் மூப்புமாகி
நாளும் நாம் சாகின் றாமால்
நமக்கு நாம் அழாதது என்னோ”

பிறர் சாவதற்காக நாம் அழுகின்றோம் தாயின் வயிற்றில் கருவான நிலை
செத்து, பின் குழந்தையான நிலை செத்து, பின் இளைஞனான நிலை
செத்து முடிவில் மூப்பெய்தி இவ்வாறு நாளும் நாளும் சாகின்றோம்.
இப்படியிருக்க நமக்கு நாமே அழாதது ஏன் என்ற நாதகுத்தனாரின் கருத்து
சித்தர்களின் உடல் பற்றிய நிலையாமைச் சிந்தனைக்கு அரனாக
அமைகிறது.

“நாறிவரும் எச்சில்தனை நல்லமுதமென்றும்
நண்ணுஞ்சளி நாசிதனை நற்குமிழென்றும்
கூறுவார்கள் புத்தியில்லா கூகை மாந்தர்
கோநிலையை அறியாரென்றாடாய்ப் பாம்பே”(பாம்.சித்-55)

பெண்களின் இன்பம் ஏற்கத்தக்கதன்று என்று இச்சித்தர் பாடியமை
புலனாகிறது.

மேற்குறிப்பிட்ட செய்திகளின் வழி சித்தர்கள் பொதுவாக உடலின்
இழிவு பற்றிப் பாடியவர்கள் என்றாலும் பெண்ணாசையைத் தவிர்க்க
பெண்ணுடல் மீதான நிலையாமைத் தன்மையை மிகுதியும் பாடியுள்ளமை

அறிய முடிகிறது. இதே நேரத்தில் உடலின் அழிவு பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் மனிதஉடல், உயிர்களின் உடல் பற்றியக் கருத்துகளை முன்வைப்பது என்பதையும் எண்ணவேண்டியுள்ளது. இவ்வகையில் உடலின் அழிவு என்பது சித்தர்களால் சுட்டப்பெற்றுள்ளது என்பது தெளிவாகிறது.

செல்வம் நிலையாமை

காசு, பணம் நிலையற்றது. காசு, பணம் ஆகியன இயங்கிக் கொண்டிருந்தால் மட்டுமே மதிப்பு. அவை பெட்டியில் தூங்கினால் வெறும் காகிதங்கள் மட்டுமே. ஆனால் இக்காலத்தில் காசு, பணம் மீதுதான் அதிக அளவில் மக்கள் பற்று கொண்டுத் தேடி வருகிறார்கள். மேலும் பொருளாசையும் அதிக அளவில் மக்களை வதைத்து வருகிறது. பெண்ணாசை, பொருளாசை, மண்ணாசை ஆகியவற்றை மனித குலம் விடவேண்டும் என்று சித்தர்கள் அறிவுறுத்துகின்றனர்.

குதம்பைச் சித்தர் செல்வம் நிலையாமை பற்றிப் பல பாடல்களில் பாடியுள்ளார்.

“தேடிய செம்பொன்னும் செத்தபோது உன்னோடு

நாடி வருவதுண்டோ? குதம்பாய்

நாடி வருவதுண்டோ?” (குதம்.சித் -102)

இவ்வடிகளில் துளி செம்பொன்னையாவது செத்தபோது கையில் எடுத்துச் செல்ல இயலுமா என்று இச்சித்தர் கேட்கிறார்.

மேலும் இவர்

“போம்போது தேடும் பொருளில் அணுவேனும்

சாம்போது தான் வருமோ? குதம்பாய்

சாம்போது தான் வருமோ?”(குதம்.சித்-103)

என்ற பாடலில் அனுத் துளி அளவு கூட சேர்த்த பொருள் செல்வத்தின் பகுதியை இறப்பின் பின்னால் கொண்டு செல்ல இயலாது என்பதை அறிவுறுத்துகிறார் இச்சித்தர்.

அரசு போக வாழ்க்கையும் நிலையற்றது என்கிறார் இச்சித்தர்.

“செங்கோல் செலுத்திய செல்வமும் ஓர் காலம்

தங்காது அழியுமடி குதம்பாய்

தங்காது அழியுமடி”(குதம்.சித்-109)

“சேனைகள் பூந்தேர் திரண்ட மனுத்திரள்

யானையும் நில்லாதடி! குதம்பாய்

யானையும் நில்லாதடி”(குதம்.சித்-108)

என்று அரசர்க்குரிய மரியாதையுடன் செங்கோல், செல்வம், யானைப்படை, குதிரைப்படை, காலாட்படை என்று விளங்கினாலும் இறுதிப் பயணத்தில் அவையெல்லாம் துணைக்கு வாராது. எனவே செல்வம் எதுவும் நிலையில்லாது என்பதை உணரவேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

மண் மீதான ஆசையையும் இச்சித்தர் கடிந்துரைக்கிறார்.

“விண்ணாசை தன்னை விரும்பாத மக்கட்கு

மண்ணாசை ஏதுக்கடி? குதம்பாய்

மண்ணாசை ஏதுக்கடி?”(குதம்.சித்-107)

என்று மண்ணாசையை விடச் சொல்கிறது இச்சித்தர் வாக்கு.

விளையாட்டுச் சித்தரும் மண்ணாசை கூடாது என்று உரைக்கிறார்.

“மண்ணாசை யென்பதுவும் விளையாட்டே - நல்ல

வயல்தோட்டம் புன்சையெல்லாம் விளையாட்டே

சீராக வாழ்வதும் விளையாட்டே - செம்பொன்

சேகரித்து வைப்பதுவும் விளையாட்டே

நேராய்ப் பொய் சொல்வதுவும் விளையாட்டே – நெஞ்சில்

நினைக்காமற் செய்வதுவும் விளையாட்டே”(கடேந்-14-15)

என்று இப்பாடல்களில் மண்ணாசை தவிர்க்கவும், பொன்னாசை தவிர்க்கவும் அதற்காக பொய்கள் சொல்வதைத் தடுக்கவும் அறிவுறுத்துகிறார் என்பது புலனாகிறது.

பெருஞ்செல்வந்தர் என்றாலும்கூட எமன் வரும்போது தன் செல்வத்தை வாரிச் செல்ல இயலுமா என்று கேட்கிறார் பாம்பாட்டிச் சித்தர்

“மலைபோன்ற செம்பொற்குவை வைத்திருப்பவர்

மறலிதான் வருகையில் வாரிச் செல்வரோ

அலையாமல் அகத்தினை அத்தன் பால் வைத்தோர்

அழியாரென் றேநீதுணிந் தாடாய் பாம்பே”(பாம்பு-சித்-44)

என்று மலைபோல செல்வம் இருந்தாலும் காலன் வரும் நேரத்தில் அவை காணாதொழியும் நிலை இச்சித்தரால் சுட்டப்பெறுகிறது.

இதுபோல இவரும் அரச வாழ்வின் நிலையாமையைப் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

“மாணிக்கமா மணிமுடி வாகு வலயம்

மார்பில் தொங்கும் பதக்கங்கண் மற்றும் பணிகள்

ஆணிப்பொன்முத்தாரமம் பொன் அந்தகடகம்

அழிவான பொருளென நின்றாடாய்ப் பாம்பே”(பாம்பு-சித்-42)

“மாடகூட மாளிகைகள் வண்ணமண்டபம்

மதில்கூழ்ந்த அரண்மனைமற்றும் உள்ளவை

கூடவராவென்ற அந்தக் கொள்கை அறிந்தோர்

குலவாமல் வெறுப்பாரென்றாடாய் பாம்பே”(பாம்.சித்-43)

“யானைசேனை தேர்ப்பரி யாவுமணியாய்

யமன்வரும் போது துயாமோ அறிவாய்

ஞானஞ்சற்று மில்லாத நாய்கட்குப் புத்தி

நாடிவரும்படி நீநின்றாடு பாம்பே”(பாம்.சித்-41)

என்று இப்பாடல்களில் அரச வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்த்துவதைக் காணமுடிகிறது.

அரசருக்கு உரிய அணிகலன்களான மாணிக்கமாமணிமுடி, வாகுவலயம், பதக்கம், முத்தாரம், பொற்கடகம் ஆகியவற்றை அணிந்தபோதும் அவற்றை இறந்தநிலையில் எடுத்துச்செல்ல இயலாது. மாட, மாளிகைகள், கூட கோபுரங்கள், அரண்மனை ஆகியனவற்றை இறந்தபின் விட்டுவிட்டுச் சுடுகாடு செல்லவேண்டியதுதான். யானை, தேர், குதிரைப் படைகள் எல்லாம் சுடுகாடு வரை வாராது என்று இச்சித்தர் செல்வம் நிலையாமையைப் பற்றித் தெளிவாகக் கூறும் கருத்து சிந்திக்கற்பாலது.

மண்ணில் பிறந்த பொருளெல்லாம் அழியும் இயல்புடையன என்று சங்கிலிச் சித்தர் குறிப்பிடுகிறார்.

“மண்ணில் பிறந்தது அழிந்துவிடும்

வைத்த பொருளும் அழிந்துவிடும்

கண்ணினில் காண்பது அழிந்து விடுமென்று

கண்டறிந்து கொள் ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்கி.சித்-24)

என்ற பாடலில் கண்ணில் காண்பது, மண்ணில் பிறந்தது, சேர்த்து வைத்த பொருள் எல்லாம் அழியும் தன்மை வாய்ந்தது என்று சுட்டப்பெற்றுள்ளது

“துகளநீர் பெருஞ்செல்வம் தோன்றியக்கால் தொட்டுப்

பகடு நடந்த கூழ் பல்லாரோ டுண்க

அகடுற யார் மாட்டும் நில்லாது செல்வம்

சகடக்கால் போல வரும்”¹⁰

செல்வம் என்பது யாரிடமும் நிலைப்பெற்றிருக்காது என்னும் நாலடியார் கருத்து சித்தர்களின் கருத்துக்குச் சான்றாக அமைகிறது.

இவ்வகையில் பொருளாசை, மண்ணாசை வேண்டாம். அவை பற்றுக்களை அதிகம் தருபவை என்று சித்தர்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளமை தெளிவாகிறது.

சுற்றத்தாரின் அன்பு நிலையற்றது

ஒரு மனிதனுக்கு அன்பான மனைவி, மக்கள், உறவினர் எனப் பலர் அமைவர். அவ்வாறு அமையும் அவர்களின் அன்பும் நிலையற்றது என்றுச் சித்தர்களால் உணர்த்தப்பெறுகிறது

பத்திரகிரியார்

‘தந்தை தாய் மக்கள் சகோதரரும் பொய்யெனவே

சிந்தைதனில் கண்டுதிருக்கு அறுப்ப தெக்காலம்”(பத்தி-42)

என்று தந்தை, தாய், மக்கள், சகோதரர் உறவுகள் எல்லாம் விட்டொழிக்கும் நாள் எக்காலம் என்று வினவுகிறார். தந்தை, தாய், மனைவி, சகோதரர், மக்கள் ஆகியோருக்கு நாம் கடமைகளைச் செய்யாவிட்டாலும் அல்லது அவர்கள் நமக்குச் செய்யவேண்டியவற்றைச் செய்யாவிட்டாலும் மன வருத்தம் ஏற்படும். மேலும் ஒன்று செய்தால் அதற்கு மற்றொன்று செய்தாக வேண்டும். இவ்வாறு இந்த உறவுச் சங்கிலி நிகழ்ச்சித் தொடராக

அமைந்துவிடும். இவ்வகையில் பற்றுக்களைத் தவிர்க்க விரும்புவோர் தாய். தந்தை போன்ற சுற்றத்தாரை விட்டு விலக வேண்டியது அவசியமாகின்றது.

பாம்பாட்டிச் சித்தர் இன்னும் இந்த உறவுகளின் தன்மை பற்றித் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“மக்கள் பெண்டிர் சுற்றமரு மக்கள் மற்றவர்

மாளும்போது கூடஅவர் மாளுவதில்லையே

தக்கவுலகனைத்தையுந் தந்த கர்த்தனைத்

தாவித்தாவித் குதித்து நின்றாடாய் பாம்பே”(பாம்பு-48)

ஒருவன் இறந்துவிட்டால் அவனுடன் அவன் மனைவியோ, மக்களோ, சுற்றத்தார், மருமகள் போன்றவர்கள் வருத்தப்படுவார்கள். அன்றி அவருடன் இறந்துபோக எண்ணக் கூட மாட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட சொந்த பந்தங்களின் அன்பு, பாசம் நிலையற்றது என்ற கருத்து சிந்திக்கற்பாலது.

கடேந்திரநாதர் என்ற விளையாட்டுச் சித்தர் அனைத்தையும் விளையாட்டாகப் பார்க்கிற பாங்கு உடையவர். அவர் சுற்றத்தார் இயல்புகளை விளையாட்டாகக் காண்கிறார்.

“பிணமாயிருப்பதும் விளையாட்டே - அதைப்

பெற்றோர்கள்கண் டழுவதும் விளையாட்டே

குணமாய்க் கழுவியதும் விளையாட்டே - ஈமங்

கொண்டுபோய்ச் சுட்டதுவும் விளையாட்டே

செத்தோர்க்கு அழுவதுவும் விளையாட்டே - சுடலை

சேரும்வரை அழுவதும் விளையாட்டே

மெத்தஞானம் பேசுவதுவும் விளையாட்டே - குளித்து

வீடுவந்து மறப்பதும் விளையாட்டே”(கடேந்-11-12)

என்று சுட்டபின் வீடு வந்து குளித்துவிட்டால் எல்லாம் முடிந்தது என்று வாழ்க்கையில் சுற்றத்தார் செயல்படுவது விளையாட்டு என்று குறிக்கிறார்.

திருமணம் போன்ற செயல்பாடுகள் எல்லாம் பொருளற்றவை.

“மணக்கோலம் கண்டு மகிழ்ந்த பெண்ணோடுபின்

மக்களைப்பெற்று வளர்த்து எடுத்துப்

பிணக்கோலம் ஆவது அறியாமல் வீணே

பிதற்றுவது ஏதுக்கு ஆனந்தப் பெண்ணே”(சங்கி.சித்-20)

என்ற பாடலில் மணக்கோலம், பிணக்கோலம் ஆகிய இரண்டின் தன்மையை எடுத்துக்காட்டுகிறார் சங்கிலிச்சித்தர். மணக்கோலம் கண்டுக் குழந்தைகளைப் பெற்று எடுத்து வளர்த்துப் பின் அவர்கள் தம்மை பிணக்கோலத்தில் காணாது எவ்வாறு காண இயலும். ஆகவே சொந்தங்கள் நிலையில்லாதன என்று உணரவேண்டும்.

இவ்வகையில் சொந்தம் பந்தம் அனைத்தும் கூடுதல் பற்றுகள். அவை நிலையற்றவை என்ற எண்ணம் வந்தால் மட்டுமே ஞானவழியை அடைய இயலும் என்று சித்தர்கள் கருதியுள்ளனர் என்பது தெரியவருகிறது.

தொகுப்புரை

தமிழ் இலக்கிய மரபில் இடம்பெற்றுள்ள நிலையாமைக் கருத்துகளை வலியுறுத்தும் நோக்கில் சித்தர்கள் பாடல்களைப் பாடியுள்ளமை குறித்து ஆய்வில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

உயிர், உடல், செல்வம், சுற்றத்தார் அன்பு ஆகியன நிலையற்றவை என்பதை உயிர்களுக்கு நல்லறிவு புகட்டியுள்ளமை புலப்படுகிறது. உயிரானது ஏதேனும் ஒரு உடலுக்குள் சற்று நேரம் அடைக்கலமாகிறது. அந்த உடலை குறிப்பிட்ட காலம் வரை இயக்குகிறது. பின்கால எல்லை முடியும் பொழுது உயிரானது உடலை விட்டு வேறொரு உடல்தேடிச் செல்லும் நிலையது என்பதைச் சித்தர்கள் தெளிவுபடக் கூறியுள்ளமை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

உயிர் உடலை விட்டுச் சென்ற பின்பு நாற்றமடைந்து அழக ஆரம்பித்து விடும். மண்கலம், வெண்கலம் ஆகியவை உடைந்தாலும் வேறு எதற்காகவாவது பயன்படும் என எண்ணிப்பாதுகாப்பர். உடலாகிய நண்கலம் விட்டு உயிர்போன பின்பு நாளும் என்று மண்ணில் புதைப்பர். இவ்வகையில் உடலானது அழியும் தன்மையுடையது என்பதும் எதற்கும் பயன்படாத தன்மையுடையது என்பதும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு நிலையில்லாதவற்றைக் காட்டி நிலையான இறையை அடைய வழிகாட்டி மனிதநல மேம்பாட்டிற்குரிய நிலையாமைச் சிந்தனைகளை தம்முடைய பாடல்களில் பாடியுள்ளமை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. சு.சீனிவாசன் திருக்குறள், ப.68.
2. மேலது. ப.68
3. இரா. தமிழப்பிரியன் பதினெட்டுச்சித்தர்களின் முக்கியப்பாடல்களும் விளக்கங்களும் ப.52
4. சு.சீனிவாசன், தமிழ்நீதிச்செல்வம் ஒளவை நல்வழி ப-112
5. மேலது.ப-114
6. சு.சீனிவாசன், திருக்குறள், ப.68
7. சு.சீனிவாசன், தமிழ்நீதிச்செல்வம் நாலடியார் ப.10
8. பாக்கியமேரி, வகைமை நோக்கில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு ப-214
9. மேலது.ப-223
10. சு.சீனிவாசன், நாலடியார், ப.2

முடிவுரை

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தனியிடம் பிடித்துத் திகழும் சித்தர் இலக்கியம் இன்றைய மக்களுக்கு வழிகாட்டுவதாக விளங்குவது தனிச்சிறப்பு உடையதாகும். பல்வேறுபட்ட சிந்தனையைத் தூண்டும் ஆழமான ஆய்வுக்களஞ்சியமாகவே சிறப்புற்று விளங்குகிறமை ஆய்வின் வழி அறிய முடிகிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒவ்வொரு காலமும் 'ஒவ்வொரு வகையில் சிறப்பான இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலமாக விளங்குகின்றது. சித்தர்களின் காலம் இறைத் தத்துவத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்த காலமாக விளங்குகின்றது. உள்ளொளியைத் தேடிச் சித்தர்கள் பயணித்தனர். அவ்வனுபவத்தைப் பாடல்களாக எழுதி வைத்துள்ளனர். சித்தர்களின் பாடல்கள் சிந்தனை, சொல் வளம் 'மிக்கவை. பல்வேறு செய்திகளைத் தமக்குள் கொண்டவை. எனவே அவற்றைச் சிந்தனைக் களஞ்சியம் என்று அழைப்பது பொருத்தமானதாக ஆய்வின் வழி உணரப்படுகிறது.

சித்தர்களின் சிந்தனையில், அறிவு, ஞானம், யோகம், தெளிவு, அறிவியல், தொண்டு, சேவை, தெய்வ சிந்தனை, பகுத்தறிவு, தமிழ்ப்பற்று, ஈகை, கொல்லாமை, பிறன்மனை நயவாமை, நிலையாமை, காரண காரியம் போன்ற பல கூறுகள் விளைந்தன. அவை அவர்களின் பாடல்களாக வெளிப்பட்டுள்ளமை கண்டறிய முடிகின்றது.

சித்தர்கள் அறிவின் வழிப்பட்டவர்கள். 'சித்' என்பதற்கு அறிவு என்று பொருள். 'சித்தி' என்பதற்குக் கைகூடுதல் என்று பொருள். அறிவால் இறைவனைக் கூடியவர்கள் சித்தர்கள். தன் உடலைச் சாகா வரம் பெறச் செய்தவர்கள் சித்தர்கள். யோகக்கலையால் வெட்டவெளியில் ஆண்டவனைக் கண்டவர்கள் சித்தர்கள். தத்துவப் பின்னணியில் இறைநிலையை

விளக்கியவர்கள் சித்தர்கள். அவர்களின் பாடல்கள் சத்தியமும், அனுபவமும் வாய்ந்தமை என ஆய்வின் வழி உணரப்பெறுகிறது

சித்தர்கள் பதினெட்டு என்ற எண்ணிக்கையில் அடங்கினாலும் 'அதற்கு மேற்பட்டு அவர்களின் எண்ணிக்கை அமைகின்றது. முப்பத்தாறு முதல் நாற்பதிற்கும் மேலான நிலையில் சித்தர்கள் தமிழகத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர் எனக் கண்டறிய முடிகின்றது.

சித்தர்கள் வாழ்ந்த காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு அல்லது பத்தாம் நூற்றாண்டு அளவில் இருக்கலாம் என்பது அறிஞர்தம் முடிவாகும்.

ஆய்விற்குக் கொள்ளப்பெற்ற சித்தர்கள் நல்ல தமிழ்ப்பாடல்கள் புனைந்தவர்கள். தத்துவப் பின்னணியும், அனுபவச் செழுமையும் பெற்றவர்கள். அவர்களின் அனுபவச் செழுமை அவர்களின் வாழ்க்கை முறை, பாடல்கள் வழி அமைந்திருப்பதைக் காணமுடிகின்றது.

சித்தர்களின் சமயக் கொள்கை என்பது ஒன்றே தெய்வம் என்பதாகும். அயன்,அரி என்றெல்லாம் பிரிப்பது தேவையற்றது. ஆதிப் பெருஞ்சோதியாக பரம்பொருள் விளங்குகின்றது. ஒன்றான பரம்பொருள் எல்லாப் பொருள்களிலும் நிறைந்திருக்கிறது. தன்னுள்ளும் பரம்பொருள் இருப்பதை ஒவ்வொரு உயிரும் அறியவேண்டும். தன்னை அறியும் முயற்சியின் வெற்றி முக்தி என்பதைச் சித்தர்களின் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

மதங்கள், கடவுள்கள் பலவாக இருப்பது சரியல்ல. அவை ஒன்றாய் உத்தமமாய் இருப்பதே சித்த நெறியாக அமைவதைக் காணமுடிகிறது.

சித்தர்கள் இறைவனை அடைய எட்டு யோக நெறிகளைக் காட்டியுள்ளனர். ஏமம் (இயமம்), நேமம் (நியமம்), ஆசம் (ஆசனம்), பிராணாயம் (பிராணாயாமம்), பிரத்யாகாரம் (பிரத்தியாகாகாரம்), தாரணை,கியானம் (தியானம்), சமாதி ஆகிய எண்ணிலைகள் சித்தர்கள் வகுத்த யோக நெறிகளாக உணரப்படுகிறது..

குண்டலினி யோக நெறி வழியாக இறைவனை அடையும் நெறியை மிகத் தெளிவாகப் படிப்படியாகச் சித்தர்கள் காட்டியுள்ளனர். மூலாதாரத்தில் இருந்து ஆக்ஞை வரை செல்லும் நடைமுறையை அவற்றின் உருவ நலனைச் சித்தர்கள் விவரித்துள்ளமை அறியமுடிகிறது.

சித்தர்கள் காட்டும் மந்திரத்தில் ஓங்காரம், நமசிவாய, சிவயாநம போன்ற மந்திரங்கள் குறிக்கத்தக்கன. ஓங்கார மந்திரம் தொடக்க மந்திரமாகும். நமசிவாய மந்திரம் வாழ்வில் மேன்மை அளிக்கும் மந்திரமாகும். சிவயாநம என்பது உயிர் செல்லும் நிறைநிலைக்கான மந்திரமாகும் என உணரப் பெறுகிறது. சித்தர்கள் கண்ட ஞானம் என்பது, மோனநிலையுடன் கூடியது, உடல், உள்ளம், உயிர் கெடாமல் நீண்ட நாள் வாழவைப்பது, அஞ்ஞானம் நீங்குவது, முக்திக்கு உதவுவது என்ற நிலைப்பாடு உடையதாகும்.

சித்தர்களின் ஞானத்தை இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று அகவழிபாட்டு மரபால் ஞானத்தை அடைவது, மற்றொன்று புறவழிபாட்டு மரபால் ஞானத்தை அடைவது என்பனவாகும். அகவழிபாட்டு மரபும் புறவழிபாட்டு மரபும் வேறு வேறாகத் தெரிந்தாலும் அவை ஒன்றுபட்டவை. குண்டலினி யோகம் என்பது சிவபெருமான் கண்டத்தில் அணிந்திருக்கும் பாம்பினுக்கு ஈடானது சிவபெருமானின் தலையில் இருக்கும் திங்கள் பொழியும் அமுதம் அகவழிபாட்டில் உள்ள அமுதத் தாரணைக்கு ஈடானது என்பது ஆய்வின் வழி அறியப்பெறுகிறது.

இறைநிலை அடைவதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துரைத்த சித்தர்கள் மனிதன் வாழும் காலத்தில் எவற்றைச் செய்தால் நலம் பெறலாம் என்றும் தீங்கு தரக்கூடியவை, செய்யக்கூடாதவை பற்றியும் எடுத்துரைத்து சிறந்த நற்பண்புகளை நாளும் பேணி நமக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள் என்பது ஆய்வின் வழி உணரப்பெறுகிறது.

நிலையாமைத் தத்துவத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்த சித்தர்கள் அத்தத்துவம் பற்றிய பல செய்திகளை அளித்துள்ளனர். உயிர், உடல், செல்வம், சுற்றத்தார் அன்பு ஆகிய அனைத்தும் இவ்வுலக வாழ்வில் நிலையில்லாதவை எனச் சித்தர்கள் அறிவுறுத்தியுள்ளமை ஆய்வின் வழி கண்டறிய முடிகின்றது.

இவ்வாய்வு நிகழ்த்தியதன் வாயிலாக இக்களத்தில் பல ஆய்வுக்களங்களை கண்டறிய முடிந்தது. சித்தர்களின் பாடல்களில் உள்ள ஒத்தக் கருத்துகளைக் கொண்டு சித்தர் கொள்கைகளை உருவாக்குதல், சித்தர்களின் இறை ஆற்றல் வெற்றிகளைத் தொகுத்து உரைத்தல், சித்த மருத்துவ ஆய்வு, சித்தர்கள் கண்ட யோக முறை இவைதான் என்று தெளிவுபடுத்துதல், சித்தர்பாடல்களில் யாப்பும் இசையும், தற்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சித்தர்களைக் கண்டறிதல் என பல்வேறு மேலாய்வுகளை நிகழ்த்த வாய்ப்புண்டு. சித்தர்கள் உடல், உள்ளம், உயிர் ஆகியனவற்றின் நலம் பற்றிச் சிந்தனை செய்து அந்நெறியில் நின்று தம்மை உயர்த்தியும் மற்றவர்களை உயர்த்த எடுத்துரைத்த உயர்வான நெறிகள் அனைத்தும் அவர்தம் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளது என்பது ஆய்வின் வழி நிறுவப்பட்ட கருதுகோளாகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

அறிவொளி.அ.

உரையாசிரியர், இருதொகுதிகள், சித்தர்
பாடல்கள், வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை, மறுபதிப்பு 2007

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

ஆச்சார்யா, பி.எஸ்,

திருமந்திர சாரம், நர்மாதா பதிப்பகம்,
சென்னை, 2013

கணேசன், பி.சி.,

சித்தர்கள் கண்ட தத்துவங்கள், ஸ்ரீ
இந்து பப்பிளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 1992

கலைச்செல்வி கிருஷ்ணகுமார்.இரா. சித்தர் சிவவாக்கியரின் இறைப்புரட்சியும்
இனப்புரட்சியும், ஞானதீபம் பதிப்பகம்,
திண்டிவனம், முதற்பதிப்பு, 2011

கழகப் புலவர் குழு,

கழகத் தமிழ் அகராதி, திருநெல்வேலி
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்,
சென்னை, 13 ஆம் பதிப்பு, 1997

கைலாஷ்நாத்,யோகி,

சித்தர் களஞ்சியம், கற்பகம் புத்தகாலயம்,
சென்னை, முதற்பதிப்பு, 2010

கோவேந்தன், த.

சித்தர்களின் பூசாவிதிகள், சங்கர்
பதிப்பகம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு
2001

சற்குணன், சை.

சித்தர் கருவூலம் தொகுதி, 1, சைவமணி
பதிப்பகம், திருச்சி, முதற்பதிப்பு, 2010

சிங்காரவேலு முதலியார்,

சிற்பி பாலசுப்பிரமணியன்,

சேதுபதி.சொ,

க.சீனிவாசன்

க.சீனிவாசன்

க.சீனிவாசன்

சோமசுந்தரம், மீ.ப.,

தமிழ்ப்பிரியன்,

தியானேஸ்வரன்,

தெய்வநாயகம்.சி.கோ,

தேவநாதன், சி. எஸ்,

அபிதான சிந்தாமணி, சீதை பதிப்பகம்,

சென்னை, ஆறாம்பதிப்பு 2008

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, கவிதா

பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, 2010

தமிழ்நீதிச் செல்வம் சாந்தா

பப்ளிகேஷன்ஸ், இராயப்பேட்டை,

சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 2009

திருக்குறள், சாந்தா பப்ளிகேஷன்ஸ்,

இராயப்பேட்டை, சென்னை, நான்காம்

பதிப்பு, 2003

நாலடியார், சாந்தா பப்ளிகேஷன்ஸ்,

இராயப்பேட்டை, சென்னை, மூன்றாம்

பதிப்பு, 2009

சித்தர் இலக்கியம், அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம், சிதம்பரம், இரண்டாம்

பதிப்பு, 1993

பதினெட்டுச் சித்தர்களின் முக்கியப்

பாடல்களும் விளக்கங்களும், நர்மதா

பதிப்பகம், சென்னை, 2010

ஆனந்த வாழ்விற்கு, யோகமும்தியானமும்,

வானவில் புத்தகாலயம், சென்னை

இரண்டாம் பதிப்பு, 2004

சித்தர் சித்தனைகள், வெற்றிவேல்

அச்சகத்தார், கரந்தை, 1979

சித்தர்களின் கதை, ஸ்ரீ இந்து

பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, மூன்றாம்

பதிப்பு, 2009

தேவநாதன், சி. எஸ்,

சித்தர்களின் வாழ்க்கைச் சிந்தனைகள்,
ஸ்ரீ இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,
2010

தேவநாதன், சி.எஸ்,

உள்ளொளி பெருக்கும் சித்தர்கள், ஸ்ரீ
இந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை,
மூன்றாம் பதிப்பு 2010

நாராயணசாமி.

ஓம்.சக்தி, சித்தர்கள் நமக்களித்த
வெளிச்சம், வரம், சென்னை, 2007

நிர்மலா மோகன்,

தமிழ்ச்சித்தர் இலக்கியம், சாகித்திய
அகாதமி, புதுதில்லி. 2011

பக்தவத்சல பாரதி,

பண்பாட்டு மானிடவியல், மெய்யப்பன்
பதிப்பகம், நான்காம் பதிப்பு, 2004

பரசுராமன். பி.என்,

சித்தர்கள் வாழ்க்கை, விகடன் பிரசுரம்,
சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 2007

பிரம்மதண்டி. ம.சு.,

சித்தர்களின் வரலாறும் வழிபடும்
முறைகளும், கற்பகம் புத்தகாலயம்,
சென்னை, 2009

போ.வே.சோமசுந்தரனார்

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, கழக
வெளியீடு, எட்டாவது பதிப்பு, 1989

மாணிக்கவாசகன். ஞா,

(தொ.ஆ), சித்தர்பாடல்கள், உமா
பதிப்பகம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு,
2017

முருகன், எஸ்.கே,

எளிய தமிழில் சித்தர் தத்துவம், சிக்ஸ்த்
சென்ஸ், சென்னை 2011

முருகேசன்.சி.எஸ்,

சித்தர்கள் கண்ட இறைமை, குறிஞ்சி,
வில்லிவாக்கம், சென்னை, 2000

முருகேசன்.சி.எஸ்,

சித்தர்களின் மந்திரக்கலை, ஆ.

பாலமுருகன் திருமுல்லைவாயில்,

சென்னை, 1998

யோகேஷ் மித்ரா,

சித்தர்களின் சிறந்த மந்திரங்கள், யமுனா

பிரசுரம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு 1998